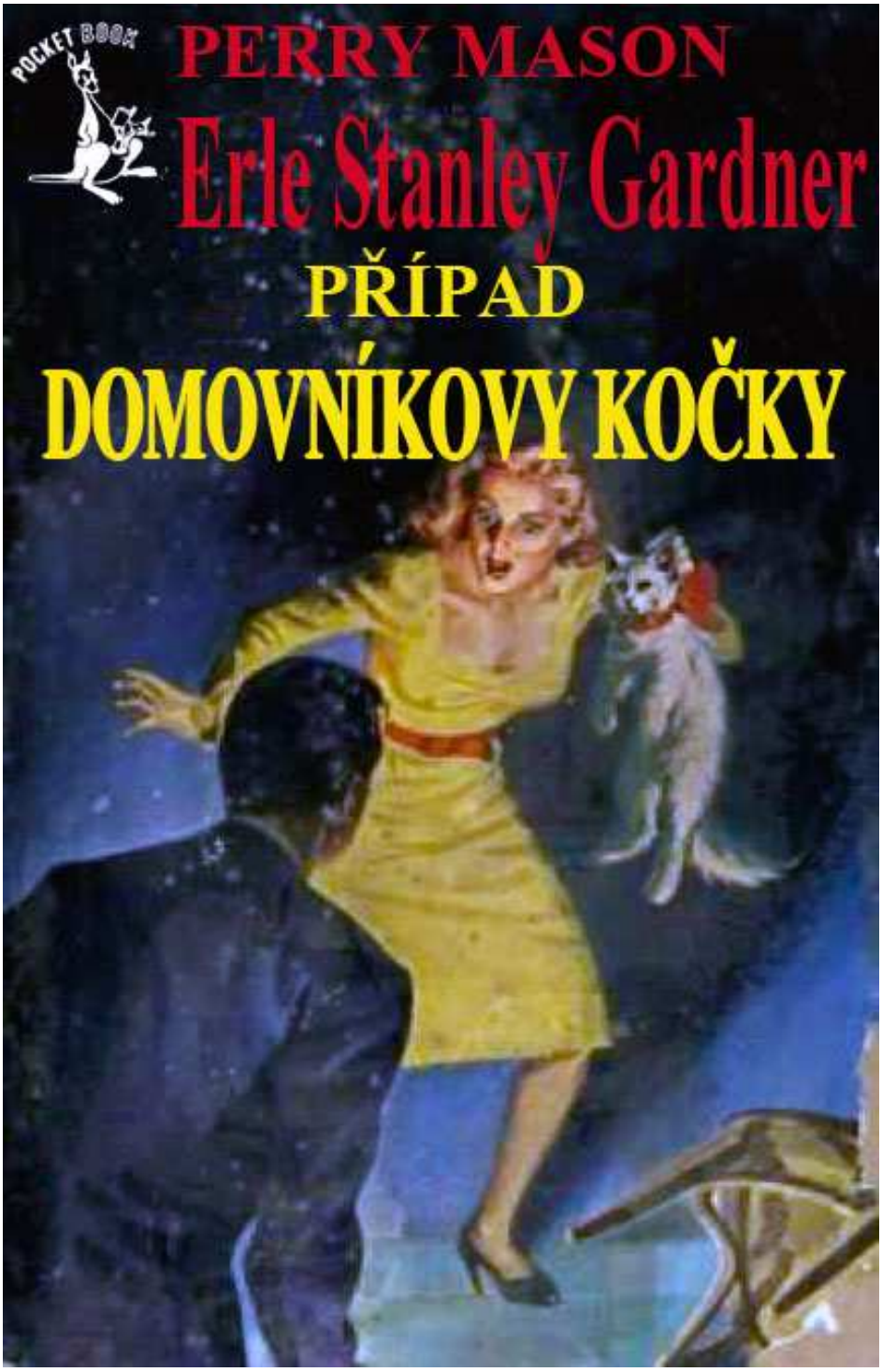

POCKET BOOK
PERRY MASON
Erle Stanley Gardner
PŘÍPAD
DOMOVNÍKOVY KOČKY

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ domovníkovy kočky

Erle Stanley Gardner
The Case of The Caretaker´s Cat

Copyright © 1935 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1942

1

Perry Mason, známý obhájce v trestních věcech, se podíval na Carla Jacksona, jednoho ze svých solicitorů. Masonova sekretářka Della Streetová seděla u stolu, štíhlé nohy zkřížené, a chystala se stenografovat. Klidně a přemýšlivě si prohlížela oba muže.

Mason držel v ruce nějakou listinu. „Říkáte, že jde o kočku?“ zeptal se.

„Ano, pane Masone,“ řekl Jackson. „Ten člověk trvá na tom, že musí mluvit přímo s vámi. Bude to nějaký blázen. Být vámi, neplýtval bych na něho časem.“

„Říkáte, že má berli a jednu nohu kratší,“ řekl Mason zamyšleně a prohlížel si listinu.

„Ano. Může mu být tak pětašedesát. Říká, že měl před dvěma lety autohavárii. Vůz tenkrát řídil jeho zaměstnavatel Petr Laxter. Ashton, to je ten muž s kočkou, utrpěl zlomeninu kyčelního kloubu a měl pořezané šlachy na pravé noze. Jeho zaměstnavatel utrpěl frakturu stehenní kosti nad kolenem. Laxter sám nebyl žádný mladík. Když teď umřel, bylo mu asi šedesát dva. Ale tehdy před dvěma lety se mu ta noha dobře spravila. Ashtonova ne; chodí od té doby pořád o berli. Myslím, že tohle byl asi jeden z hlavních důvodů, proč se Laxter o svého domovníka tak dobře postaral. Neodkázal sice Ashtonovi peníze přímo, ale ustanovil, že vykonavatel poslední vůle musí domovníka zaměstnávat tak dlouho, dokud bude schopen pracovat a potom že je vykonavatel povinen zabezpečit Ashtonovi klidné stáří.“

Perry Mason se zamračil: „To je ale nějaká divná poslední vůle, Jacksone!“

Mladý právník přikývl: „Taky bych řekl. Ten Laxter byl právník. Zůstali po něm dva vnuci a vnučka. To děvče úplně

vydědil a vnukům odkázal majetek rovným dílem.“

„Kdy umřel?“

„Asi před čtrnácti dny.“

„Laxter… Laxter… Nečetl jsem o něm něco v novinách? Neměla jeho smrt nějakou spojitost s požárem?“

„Ano, pane Masone. O Petru Laxterovi se říkalo, že byl skrblík. Nevím, ale rozhodně to byl pořádný podivín. Měl velký dům ve městě, ale vůbec v něm nebydlel. Nechal v něm toho Ashtona jako domovníka a sám bydlel ve svém venkovském sídle v Carmencitě. Tam asi před čtrnácti dny vypukl v noci požár a Laxter se prakticky uškvařil. Tu noc byli v domě vnuci a několik členů personálu. Všichni se zachránili. Ashton říká, že oheň musel vzniknout buď přímo v Laxterově ložnici nebo někde v její těsné blízkosti.“

„Domovník tam byl také?“ zeptal se Mason.

„Ne. Byl v domě ve městě.“

„Vnuci teď bydlí v městském domě?“

„Jenom ti dva dědici, Samuel C. Laxter a Frank Oafley. Vyděděná vnučka, Winifred Laxterová, tam nežije. Nikdo neví, kde bydlí.“

„A toho Ashtona máme v čekárně?“ zeptal se Mason a oči se mu leskly zájmem.

„Ano, pane Masone. A nechce mluvit s nikým jiným než s vámi.“

„Tak, a teď mi pěkně řekněte, o co mu vlastně jde.“

„Je to takhle: Sam Laxter sice připustil, že podle poslední vůle je povinen zaměstnávat Ashtona jako domovníka, tvrdí však, že rozhodně není povinen mít v domě i Ashtonovu kočku. Ashton má totiž velkou perskou kočku a má ji zřejmě moc rád. Laxter se dal slyšet, že buď dá Ashton kočku pryč, nebo on že dá kočku otrávit. Dovedl bych si s tím opravdu poradit sám, pane Masone, ale když ten člověk trvá na tom, že musí mluvit přímo s vámi. Já bych vás s

tím vážně neobtěžoval, ale když vy jste nám dal příkaz, že k vám musíme pustit všechny klienty, kteří odmítají jednat s námi.“

Mason přikývl. „Správně. Nikdy totiž nemůžeme vyloučit, že se ze zdánlivě triviální záležitosti nevyklube něco většího. Vzpomínám si, jak kolega Fenwick vyšetřoval nějakou vraždu a v té době k němu do kanceláře přišel jakýsi člověk a chtěl s ním mermomocí mluvit o nějakém ublížení na těle. Fenwick se ho snažil nahrát na někoho jiného a ten člověk odešel úplně rozzuřený. Dva měsíce po tom, co Fenwickův klient byl pověšen, přišel Fenwick na to, že ten člověk chtěl tenkrát podat žalobu na hlavního svědka. Pro ublížení na těle. Kdyby byl Fenwick s tím člověkem promluvil sám, mohl hlavního svědka usvědčit z falešné výpovědi a klient nemusel viset.“

Jackson už sice slyšel tu historku nejméně desetkrát, ale přikyvoval šéfovi s uctivou pozorností. Pak se zeptal tónem, který zřetelně prozrazoval, že podle jeho názoru už tomu potrhlému stařík ovi za dveřmi věnovali zbytečně mnoho času: „Mám panu Ashtonovi oznámit, že se má se svým případem obrátit jinam?“

„Má peníze?“ zeptal se Mason.

„Asi ne, pane Masone. Podle té poslední vůle má trvale zajištěnou jen domovnickou práci a ta mu nese padesát dolarů měsíčně plus zaopatření.“

„A říkáte, že je to starý člověk?“

„Dost starý, Mohu-li říct svůj názor, bude to pěkně senilní děda.“

„Ale má rád zvířata,“ poznamenal Mason.

„Má rád svou kočku, když máme být přesní.“

Mason zamyšleně pokývl. „To jsem právě chtěl říct.“

Della Streetová, která znala Masonovy nálady daleko lépe než mladý právník, se vmísila do jejich hovoru se samozřejmostí, která prozrazovala, jak málo formální je její zaměstnavatel.

„Šéfe, právě jste dokončil jednu vraždu. Co kdybyste teď

přenechal kancelář tady těm chytrým mladíkům a zacestoval si trochu po Orientě? Odpočinul byste si!“

Mason na ni vrhl zlomyslný pohled. „A kdo se k čertu postará o domovníkovu kočku?!“

„Třeba tady pan Jackson.“

„Když ale Ashton Jacksona nechce!“

„Tak ať si najde nějakého jiného advokáta. Město je přímo nabité advokáty. Proč zrovna vy se máte starat o nějakou kočku!“

„Starý člověk…,“ mumlal si Mason zamyšleně pro sebe, „podivín… samotář… Jeho dobrodinec je mrtvý, kočka je jediný živý tvor, který pro něho něco znamená… Většina právníků by se asi takovému ‘případu’ vysmála. A kdyby to někdo z nich vůbec vzal, nevěděl by určitě, kde začít. Bůhví, že precedens asi vůbec neexistuje. Víte, Dello, tohle bude jeden z těch případů, které připadají advokátu triviální, ale pro klienta jsou strašně důležité. Právní zástupce není žádný hokynář, který může zboží zákazníka buď prodat, nebo neprodat! Právník má své vědomosti dávat k dispozici nešťastným lidem!“

Della Streetová už dobře věděla, co bude dál, a kývla na Jacksona: „Můžete sem pana Ashtona pustit.“

Jackson se trochu křivě usmál, sebral papíry a šel. Když za ním zapadly dveře, dotkla se dívka Masonovy ruky. „Berete ten případ jen proto, že si ten člověk nemůže dovolit zaplatit nějakého jiného dobrého advokáta, viďte, šéfe!“

Mason se na ni zazubil. „Snad ale připustíte, Dello, že člověk s jednou nohou kratší, s mrzoutskou povahou, perskou kočkou a prázdnou kapsou má nárok na to, abychom pro něho udělali výjimku!“

Ťukání berle a těžké kroky se přibližovaly. Jackson přidržel návštěvníkovi dveře s výrazem člověka, jehož dobrou radu nikdo nepřijal, a on si teď myje ruce nad následky.

Muž, který vstoupil do dveří, vypadal staře a sešle. Byl

holohlavý, měl přísně sevřené rty a husté bílé obočí. Tvářil se nevrle. „To už je potřetí, co jsem tady," řekl popuzeně.

Mason pokynul ke křeslu. „Posaďte se, pane Ashtone. Mrzí mě, že jsem se vám nemohl věnovat dříve, ale řešil jsem nějakou vraždu. Jak se jmenuje vaše kočka?"

„Šutřík," odpověděl Ashton a usadil se v obrovské, přecpané kožené klubovce. Berli postavil před sebe a opíral se o ni oběma rukama.

„Proč Šutřík?" zeptal se Mason.

Oči i rty starého muže zůstaly přísné. „To je takový žert," řekl.

„Žert?"

„Ano. Já dřív pracoval jako topič. Do topeniště se někdy dostanou kameny a škvára a kusy cihel a dělají tam neplechu. Když jsem dostal tu kočku, začal jsem jí říkat Šutřík, protože se pořád někde pletla, pořád někde překážela."

„Máte to zvíře rád?" zeptal se Mason zdánlivě lhostejným hlasem.

„Je to jediný přítel, který mi zůstal," řekl Ashton zamračeně.

Mason tázavě zvedl obočí.

„Jsem domovník. Víte, domovník doopravdy nepracuje, spíš jen tak dohlíží. Ten velký dům byl celá léta zavřený, protože pán bydlel ve svém venkovském sídle v Carmencitě. Já se tady ve městě jen tak šoural po domě, udržoval pořádek na dvoře a zametal schody. Třikrát nebo čtyřikrát v roce nechal pán pořádně vygruntovat; jinak byly pořád všechny pokoje zamčené a rolety spuštěné."

„Nikdo tam nebydlel?"

„Ne."

„Proč ten dům nepronajal?"

„To nebyl pánův způsob."

„A on se o vás v poslední vůli nějak postaral?"

„Postaral. Podle poslední vůle mám domovnictví zajištěné,

dokud budu schopen pracovat. A potom mají dědici povinnost zaopatřit mi byt a stravu.“

„Majetek zdědili oba vnuci?“

„Dědici byli tři, ale podle poslední vůle dědili jen dva.“

„Povězte mi, co vás trápí,“ vyzval starce Mason.

„Pán uhořel, když ve venkovském sídle vypukl požár. Dověděl jsem se to, až když mi druhý den ráno telefonovali. Po pánově smrti se začal o všechno starat Sam Laxter. Je to takový uhlazený panák, lehko by vás napálil, kdybyste se dal. Ale nemá rád zvířata. A mně se lidé, co se nesnesou se zvířaty, moc nelíbí.“

„Kdo byl při požáru v domě?“

„Winifred. Totiž slečna Winifred Laxterová. To je vnučka. Pak tam byl Sam Laxter a Frank Oafley – to jsou vnuci. Taky tam byla paní Pixleyová, hospodyně. A ošetřovatelka, Edita DeVoeová.“

„Ještě někdo?“ zeptal se Mason.

„Jim Brandon, šofér. To je vypečený chlap. Ten ví, na které straně je chlebíček namazaný. Měl byste ho vidět, jak se točí kolem Sama Laxtera.“

Ashton zabušil berlí o podlahu, aby zdůraznil svou nechuť.

„Kdo dál?“ zeptal se Mason.

Ashton si odpočítal osoby na prstech a řekl: „Nora Abbingtonová.“

„Copak je to zač?“ zeptal se Mason, který měl z té zatrpklé přehlídky postav zřejmě velké potěšení.

„Taková tažná kobyla. Pracovitá, důvěřivá, trpělivá, přihlouplá. Ale ta tam nebyla, když dům hořel. Přišla až ráno.“

„Když dům vyhořel, tak se už pro ni nenašla žádná práce?“

„Ne, on ji propustil.“

„Tak to bychom ji mohli vynechat ze seznamu hlavních osob, ne? Ta asi nebude hrát v příběhu velkou roli.“

„Asi ne. Nebýt toho,“ řekl Ashton významně, „že je zamilovaná do Jima Brandona. Věří, hloupá káča, že si ji Jim

vezme, jen co přijde k nějakým penězům. Moc rád bych jí o Jimovi pár věcí vysvětlil, ale ona mě nechce vůbec poslouchat.“

„Jak to, že to všechno tak dobře znáte, když jste bydlel pořád ve městě?“

„No, víte, já jsem tam také občas zajel.“

„Vy řídíte vůz?“

„Ano.“

„To je váš vlastní vůz?“

„Ne, ten byl pánův. On to zařídil, abych si mohl za ním kdykoliv zajet pro instrukce. Hrozně nerad jezdil sám do města.“

„Co je to za vůz?“

„Stará chevroletka.“

„Ta vaše nemocná noha vám při řízení nevadí?“

„Ne, u toho vozu ne, ten pro mě speciálně upravili. Když zatáhnu za páku, vůz se hned zastaví.“

Mason se pobaveně zadíval na Dellu Streetovou, pak se obrátil k vyzáblému starci: „Proč byla Winifred vyděděna?“

„Bůhví.“

„Vy máte domovnictví tady ve městě?“

„Ano.“

„Můžete nám říct adresu?“

„East Washington Street 3824.“

„Pořád tam bydlíte?“

„Pořád. Jenomže teď i s Laxterem, Oafleyem a služebnictvem.“

„Jinými slovy, když shořel dům v Carmencitě, přestěhovalo se osazenstvo do domu ve městě. Je to tak?“

„Jo. Byli by se sem po smrti pána ale stejně nastěhovali, i kdyby nebyl dům vyhořel. Ti nemají rádi život na venkově. Ti jsou celí žhaví do města a do zábav a tak dále.“

„A co mají proti vaší kočce?“

„Šutřík vadí jenom Samu Laxterovi. On je vykonavatel

poslední vůle.“

„Co proti kočce konkrétně namítá?“

„Prostě mi řekl, že ji musím dát pryč, nebo že ji nechá otrávit.“

„Udal nějaký důvody?“

„Nemá rád kočky, to je všechno. A Šutříka úplně nenávidí. Víte, já spím v suterénu. Nechávám pořád okno otevřené a Šutřík si může vyskočit ven a zase dovnitř, kdy se mu zachce. Kočku nemůžete držet zavřenou celé dny v bytě. Já s tou svou nohou toho venku moc nenaběhám, ale Šutřík musí mít nějaký pohyb. Když prší, tak si trochu zamaže packy, no, a pak mi pochopitelně trochu zašpiní postel.“

„Vy máte postel pod oknem?“ zeptal se Mason.

„Mám ji přímo pod oknem. A Šutřík spí odjakživa se mnou. Nikdy to nikomu nevadilo, jenom pan Sam Laxter teď tvrdí, že máme moc velké účty za prádlo, že Šutřík ničí povlaky a podobně. Účty za prádlo! Směšné! Ten roztočí za jeden večer v baru víc, než dělá účet z prádelny za deset let!“

„Rozmařilý mládenec, co?“ řekl Mason dobromyslně.

„Býval, býval – teď už ale tak moc není.“

„Ne? Pročpak?“ projevil zájem Mason.

„On totiž nemůže dostat ty peníze.“

„Jaké peníze?“

„Ty peníze z pánova dědictví.“

„Vy jste ale přece říkal, že oba vnuci dědili stejným dílem?“

„Dědili – ale jenom to, co našli!“

„A oni nenašli žádné peníze?“ zeptal se Mason s živým zájmem.

„Nějaký čas před požárem,“ řekl Ashton, kterému tahle část hovoru dělala zřejmě radost, „vybral pán celou svou hotovost. Bylo to něco přes milión dolarů. Sam Laxter tvrdí, že peníze musel někam zakopat. Ale jak jsem pána znal, nebyl by to nikdy udělal. Pán nevěřil bankám. Říkal, že když jsou časy dobré, banky lidem

půjčují jeho peníze a vydělávají na nich, a když jsou pak časy zlé, tak mu bankéř vzkáže, že lituje, ale že mu bohužel nemůže jeho peníze vrátit. Přišel před lety v bance o nějaký majetek a byl už takový, že si nedal žádný kousek předvádět dvakrát.“

„Říkáte, že si vyzvedl milión dolarů v hotovosti?“ zeptal se Mason zamyšleně.

„Samozřejmě že v hotovosti!“ odsekl Ashton. „Jak jinak?“

Perry Mason pohlédl na Dellu Streetovou.

„A co Winifred? Říkáte, že zmizela?“

„Jo, zmizela po anglicku. Já se jí nedivím. Ti druzí dva byli na ni jak psi.“

„Jak staří jsou ti vnuci?“

„Samovi je dvacet osm, Frankovi dvacet šest. Winifred je dvaadvacet a je to moc hezká holka. Ta je nejlepší z celé rodiny. Šest měsíců před smrtí sepsal starý pán poslední vůli, kde všechno odkázal jí, a těm mládencům každému jen po deseti dolarech. A pak, dva dny před požárem závěť předělal.“

Mason se zamračil. „To bylo vůči tomu děvčeti dost tvrdé, ne?“

Ashton něco zamručel, ale nevyjádřil se k tomu.

„Kolik můžete zaplatit, abyste si legálně zajistil právo na Šutříka?“ zeptal se Mason zamyšleně.

Ashton rychle vytáhl náprsní tašku a oddělil svazek bankovek.

„Nejsem žádný chudák,“ řekl. „A vím, že dobrý advokát je mastný. Ale chci jen to nejlepší. Kolik si počítáte?“

Mason si upřímně prohlížel tlustý svazek bankovek.

„Kde jste přišel k tolika penězům?“ zeptal se zvědavě.

„Našetřil jsem si. Nemám žádné zvláštní výdaje a střádám už dvacet roků. Uložil jsem si peníze do cenných papírů, jak mi to pán poradil. A když si pán své peníze vyzvedl, vyzvedl jsem si je taky.“

„On vám to poradil?“ zeptal se Mason zkoumavě.

„Dalo by se to tak říct.“

„A teď chcete obětovat své úspory na to, abyste si mohl nechat svou kočku?“

„Chci obětovat jen rozumnou částku. Nechci vyhodit všechny své peníze. Vím ale, že dobrý advokát leze do peněz, a vím taky, že špatného advokáta nechci.“

„Řekněme, že bych na vás chtěl pět set dolarů zálohy.“

„To je předražené,“ řekl popuzeně Ashton.

„Tak řekněme dvě stě padesát dolarů?“

„To už je rozumnější. To zaplatím.“

Ashton začal odpočítávat bankovky.

„Počkejte,“ řekl mu se smíchem Mason. „Možná že to ani tak drahé nebude. Chtěl jsem se jen přesvědčit, jak moc máte toho svého kocoura rád.“

„Mám Šutříka hodně rád. Jsem ochoten zaplatit vám rozumnou sumu, když odkážete Sama Laxtera do příslušných mezí. Nedám se ale od nikoho oškubat.“

„Jak se přesně Laxter jmenuje?“

„Samuel C. Laxter.“

„Možná,“ řekl Mason, „že bude stačit, když mu napíšeme. V tom případě nebudete muset platit moc.“

Mason se obrátil k Delle: „Dello, pište si: Pan Samuel C. Laxter, East Washington Street 3824. Vážený pane, obrátil se na nás pan Ashton – počkejte, Dello, raději plné jméno – pan Charles Ashton se na nás obrátil ve věci plnění poslední vůle zesnulého Petra Laxtera. Podle znění poslední vůle jste povinen zajistit panu Ashtonovi místo domovníka po celou dobu, kdy bude schopen toto povolání vykonávat. Je přirozené, že pan Ashton si bude chtít nadále podržet svou kočku. Domovník má právo na domácí zvíře, a v tomto případě to platí dvojnásob, neboť kočka byla přítomna v domě ještě za života pořizovatele závěti. V případě, že ohrozíte život výše zmíněného domácího zvířete, budeme muset

konstatovat porušení podmínek poslední vůle a platnost dědictví tím bude ohrožena.“

Mason se zašklebil na Dellu Streetovou. „Tohle mu nažene strach. Jakmile přijde na to, že ohrožuje své dědictví a ne jenom nějakou perskou kočku, určitě se rozhodne, že nebude radši nic riskovat.“

Obrátil se k Ashtonovi a povzbudivě na něho zakýval. „Nechte mi v pokladně deset dolarů jako zálohu. Pokladní vám vystaví stvrzenku. Kdyby bylo něco nového, napíšeme vám. Kdybyste sám přišel na něco důležitého, zavolejte sem a chtějte k telefonu slečnu Streetovou – to je má sekretářka a každý vzkaz mi přesně vyřídí. Tak to by zatím bylo asi všechno.“

Ashtonovy zkřivené prsty pevně sevřely berli. Pracně se postavil na nohy a bez jediného slova díků se odbelhal z kanceláře.

Della Streetová se udiveně podívala na Perryho Masona.

„Je opravdu možné, že by si ten vnuk ohrozil dědictví tím, že otráví kočku?“

„Už se staly divnější věci,“ řekl Mason. „Víte, ono záleží na doslovném znění poslední vůle. Je-li dědictví podmíněno tím, že se dědici postarají o domovníka, mohli bychom to vyhrát. Ale rozumějte, já teď chci jenom vystrašit pana Samuela C. Laxtera. Myslím, že nás ten pán brzy poctí osobní návštěvou. Nepřipusťte, Dello, abych o to přišel… To je právě to, co se mi líbí na právnickém povolání – že je tak mnohotvárné… Domovníkova kočka!“ zakuckal se pobaveně.

Della Streetová sklapla poznámkový blok a vykročila ke své kanceláři. Po cestě vyhlédla z okna na rušnou ulici.

„Ušetřil jste mu dvě stě čtyřicet dolarů a on vám ani nepoděkoval,“ řekla a bezmyšlenkovitě sledovala ruch na ulici. Závan větru ji pocuchal vlasy. Nahnula se z okna, aby se nadýchala svěžího vánku.

„Já myslím, že je to prostě takový starý podivín,“ odpověděl

Mason. „Zavřený ve svém domečku jako šnek – samotář… Dello, co se proboha tak vykláníte z okna!… Víte, on má rád zvířata. A je už to takový starý člověk; já bych ho osobně odhadl tak na pětasedmdesát…“

Della Streetová se prudce vzpřímila a obrátila se k Perrymu.

„Bude vás možná zajímat, šéfe, že vašemu milovníkovi zvířat se věší nějaký slídil na paty.“

Mason odstrčil židli a rychle přistoupil k oknu. Jednou rukou se opřel o okenní rám, druhou objal Dellu kolem pasu a oba se vyklonili do ulice.

„Vidíte? Ten člověk ve světlém plstěném klobouku. Vynořil se před chvilkou z průchodu… Koukejte, teď sedá do vozu!“

„Pěknej bourák, jeden z nejnovějších pontiaců,“ protáhl Mason zamyšleně. „Co vás přivedlo na nápad, že sleduje Ashtona?“

„Choval se tak divně, přímo vyběhl z toho průchodu… Vidíte, jede krokem, jen aby neztratil Ashtona z očí.“

Ashton belhavě zatáčel za roh a vůz jel pomalu několik metrů za ním.

Mason zachmuřeně sledoval vůz i chodce, dokud mu nezmizeli z očí. Pak řekl zamyšleně: „Milión dolarů na hotovosti je pěkná hromádka peněz.“

2

Ranní slunce se proudem hrnulo do Masonovy soukromé pracovny, svítilo na kožené hřbety právnických foliantů a dodávalo jim příjemnějšího vzhledu.

Della Streetová přinesla dovnitř ranní poštu a nějaké spisy. Posadila se do křesla a s blokem na koleni čekala na diktát.

Perry Mason odložil s povzdechem noviny.

„Kristepane, vy se ale hned po ránu tváříte úředně!“ posteskl si. „Já nemám chuť pracovat. Chci si dát jednou taky trochu pohov a jít za školu. Chci dělat věci, které bych neměl dělat. Panebože, podle vás by si člověk mohl myslet, že jsem nějaký firemní právník, který se hrbí celý den za stolem a dává moudré rady bankéřům a majitelům realitních kanceláří! Hlavní důvod, proč jsem se specializoval na trestní právo, byl ten, že se mi hnusila běžná právnická rutina. A vy mi taky z té mé napínavé práce chcete dělat normální kancelářskou dřinu, z které by se za chvilku vytratila poslední kapka dobrodružství. Víte, to se mi právě líbí na soudní praxi, že je to taková dobrodružná práce. Můžete při ní nahlížet za kulisy a vidíte lidi, jací doopravdy jsou; publikum, to vidí jen nacvičené pózy herců. Prostě právník se může dívat klíčovou dírkou lidem rovnou do pokoje.“

„Když už se mermomocí chcete zdržovat nicotnostmi,“ řekla kousavě a s nádechem familiárnosti, „tak si budete muset nějak zorganizovat svůj harmonogram práce, abyste to všechno stihl. Pan Nathaniel Shuster je v čekárně a chce s vámi mluvit.“

Perry Mason se zamračil. „Shuster? Ten starý podmazávač porot, podfukář a vydřiduch? Dělá ze sebe velkého znalce trestního práva, ale je to ještě větší podvodník než ti jeho klienti. Každý hlupák vyhraje případ, když podmaže porotu. Co tu k čertu ten chlap chce?“

„Chce se s vámi poradit o jednom vašem psaníčku,“ řekla

významně. „Má své klienty s sebou – pana Samuela C. Laxtera a pana Franka Oafleye.“

Perry Mason se rozchechtal: „A, domovníkova kočka opět na scéně?“

Della přikývla.

Mason si přihrnul k sobě hromádku ranní pošty.

„No tak dobrá. Profesionální zdvořilost nám velí, abychom pana Shustera nenechali moc dlouho čekat. Projdeme tedy rychle nejdůležitější poštu a podíváme se, jestli nemáme poslat nějaké telegramy“.

Sáhl do pošty a zarazil se. „Co je tohle?“ zeptal se zamračeně.

„Odpověď Newyorské paroplavební společnosti, která nám posílá ceny jednolůžkových luxusních kabin na lodi Asamu Maru. Staví na Honolulu, v Jokohamě, Šanghaji a Hongkongu.“

„Kdo je o to žádal?“

„Já.“

Vytáhl z hromádky další dopis. Nevěřícně se na něj zadíval. Pak řekl: „Další paroplavební společnost. Ceny jednolůžkových luxusních kabin na lodi President Coolidge. Honolulu, Jokohama, Kobe, Šanghaj, Hongkong, Manila.“

Della Streetová klopila skromně oči na svůj poznámkový blok.

„To může počkat, až se zbavíme Shustera. Zůstaňte sedět tady a až na vás mrknu, začněte zapisovat. Shuster je starý podvodník. Přál bych si jen, aby si dal konečně spravit zuby.“

Della tázavě zvedla obočí.

„Franklinský chrup,“ vysvětlil. „Prosakuje.“

„Franklinský chrup?“ tázala se zmateně.

„No prostě větrací zuby. Řídký chrup! Víte, jestli je opravdu něco na té věci s převtělováním, musel být Shuster v minulém životě čínským majitelem prádelny a kropit celý den prádlo. Když se zachechtá, pokropí vždycky celou společnost. Taky rád potřásá lidem rukou. Já osobně ho nesnáším, ale nemůžeme ho jen tak

rovnou urazit. Aspoň pro formu uvítáme kolegu zdvořile, ale jakmile zjistím, že mě chce nějak napálit, tak etické normy sem, etické normy tam, vykopu ho jednoduše ze dveří.“

„Kočka se musí cítit silně polichocena,“ řekla Della.

„Tolik důležitých advokátů se začne hádat, kolik špinavých šlápot do týdne smí nechat na prostěradle!“

Perry Mason se srdečně zasmál. „Jen do toho, Dello, nandejte mi to! Vážně, už v tom asi lítám. Shuster udělá všecko na světě, aby se jeho klienti začali se mnou hádat. Buď z toho musím rychle vycouvat, anebo ho v té jeho špinavé hře podporovat. Když couvnu, bude se před klienty nesnesitelně vytahovat, jak na mne vyzrál, a napočítá si tučný honorář. Když se s nimi začnu hádat, tak jim nakuká, že je celé dědictví ohroženo, a bude z nich tahat procenta. To mám z toho, že jsem pustil do vzduchu ten bluf o ohrožení dědictví.“

„Myslím, že by to Jackson mohl vyřídit sám,“ navrhla Della.

Perry Mason se dobrácky zašklebil. „Ba ne. Jackson chudák není zvyklý, aby mu někdo kropil obličej. Já se už na to připravil, jen ho pusťte dál.“

Zvedl telefon a oznámil úřednici v předpokoji: „Pan Shuster může vstoupit.“

Della Streetová podnikla poslední zoufalý pokus.

„Prosím vás, šéfe, nechte to vyřídit Jacksona. Zatáhnou vás do hádky a než se nadějete, budete se zuby nehty rvát za nějakou hloupou kočku!“

„Kočky a mrtvoly, to už je můj osud. Ale kvůli mrtvolám už jsem se v životě nabojoval tolik, že kočka bude pro mne příjemná změna.“

Dveře se otevřely a modrooká blondýnka lhostejně oznámila: „Pan Shuster, pan Laxter, pan Oafley.“

Do místnosti se protlačili tři muži. Jako první Shuster, čilý, drobný mužík, poskakující jako vrabec v zrní.

„Dobrý den, kolego, dobrý den, dobrý den. Krásné počasíčko, co?“ Mihl se místností s rukou dychtivě napřaženou a cenil zuby, mezi nimiž zely třímilimetrové mezery.

Mason, který vedle mužíka vypadal ohromný, neochotně stiskl podávanou ruku a povídal: „Tak si to s dovolením trochu vyjasníme. Kdopak je pan Laxter a kdo je pan Oafley?“

„Zajisté, zajisté,“ horlivě mu přitakal Shuster. „Tady je pan Laxter, pan Samuel C. Laxter. Je vykonavatelem poslední vůle – vnuk zesnulého Petra Laxtera.“

Vysoký tmavovlasý muž s olivovou pletí upřel na Masona pronikavý pohled a usmál se s nacvičeným společenským šarmem. Široký béžový klobouk držel v ruce. Jeho účes byl bezvadný.

„A tohle je Frank Oafley. To je druhý vnuk, pane kolego.“

Oafley měl vlasy pískové barvy a odulé rty. Zdálo se, že jeho tvář není schopna změnit svůj lhostejný výraz. Jeho oči měly vodnatou barvu, připomínající syrové ústřice. Byl bez klobouku.

Oafley neřekl ani slovo.

„Slečna Streetová, má osobní sekretářka,“ představil Mason Dellu. „Nemáte-li proti tomu námitky, zůstane zde během porady a zapíše, co bude třeba.“

Shuster se vlhce zachechtal. „A kdybychom námitky měli, zůstala by tu stejně, viďte, kolego. Ha ha ha. Já vás znám, Masone, já vás dobře znám! To není jako kdybych jednal s někým, koho ještě neznám. S vámi se musí opatrně! Ale mým klientům jde o zásadní věc. Nemohou se nechat komandovat od svých zaměstnanců a rozhodli se, že si to vybojují. Já jim říkal, že s vámi bude práce, já je varoval. Nemohou si rozhodně stěžovat, že jsem je nevaroval!“

„Posaďte se,“ vyzval je Mason.

Shuster pokynul svým klientům, aby usedli. Sám zapadl do obrovské kožené klubovky, ve které se úplně ztratil. Přehodil nohu přes nohu, stáhl si manžety, upravil si kravatu, vycenil na Masona

zuby a řekl: „Tuhle při nevyhrajete. Nám jde o zásadní věc. Budeme bojovat zuby nehty, je to pro nás příliš vážná záležitost.“

„Co to znamená, vážná záležitost?“ zeptal se Mason.

„Myslíme tím vaše narážky na to, že poslední vůle je podmíněná.“

„A co je ta ‘zásadní věc?’“

„Vy to nevíte?“ protáhl Shuster v předstíraném údivu. „No přece kočka! Nemůžeme ji v žádném případě připustit. A nemůžeme také připustit, aby nám diktoval nějaký domovník. Už je stejně až moc drzý. Znáte to, ne? Když zaměstnavatel nemůže dát podřízené osobě výpověď, hned začne být moc k tělu.“

„Napadlo vás někdy,“ zeptal se Mason s pohledem upřeným na oba dědice, „že se snažíte dělat z komára velblouda? Proč nenecháte chudáka Ashtonovi jeho kočku? Kočka není nesmrtelná a ani Ashton tu nebude na věky. Proč utrácet spoustu peněz za advokáty a…“

„Tak pomalu, kolego, s tím pomalu,“ spěšně ho přerušil Shuster. Rozčilením klouzal po hladké kůži klubovky, div že z ní nevypadl. „Bude to velký boj, bude to krutý boj! Já své klienty varoval. Vy jste vynalézavý člověk, řekl bych nebezpečný člověk, a jestli dovolíte, řekl bych vychytralý člověk. Spousta advokátů by to přijala jako poklonu. Já sám bych to bral jako poklonu. Moji klienti o mně říkají: Shuster je mazaný chlap. Zlobím se proto? Nezlobím! Říkám vám, to je kompliment!“

Della Streetová pohlédla na Masona. Ten však měl tvář jako z kamene.

Shuster rychle pokračoval: „Já varoval své klienty, že Winifred bude chtít dát závěť prohlásit za neplatnou. Věděl jsem, že k tomu bude pracovat ze všech sil. Jenomže ona nemůže tvrdit, že dědeček byl nepříčetný, když předělával poslední vůli. A otázka nepatřičného ovlivňování nepřichází vůbec v úvahu. Tak si tedy musela Winifred vymyslet něco jiného a vymyslela Ashtona a jeho

kočku.“

Mason řekl hněvivě: „Koukejte, Shustere, nechte si ty řeči. Povídám vám, že mi záleží jen na tom, abyste nechali domovníkovu kočku na pokoji. Vaši klienti nepotřebují za nic bojovat a mohou si ušetřit peníze. Už jen tahle porada je bude stát víc než všechna prostěradla, která by kočka stačila zašpinit za deset roků.“

Shuster horlivě kýval hlavou a vypadal jak pimprlový panák. „Já jim to pořád říkám, kolego. Lepší špatný kompromis než dobrá vojna. Přistoupíte-li na kompromis, budeme jen rádi.“

„Na jaký kompromis?“ zeptal se Mason.

Shuster začal odříkávat svůj proslov s pohotovostí, která svědčila o pečlivé přípravě: „Winifred podepíše prohlášení, že nebude usilovat o revizi poslední vůle. Ashton podepíše svědeckou výpověď o pravosti poslední vůle a zdůrazní, že byla pořizována v době, kdy se zesnulý těšil plnému duševnímu zdraví, měl zachovalou dobrou paměť a úsudek. Po splnění těchto náležitostí si bude moci Ashton ponechat svou kočku.“

Mason už nedokázal ovládnout svůj hněv. „Já se vůbec nezajímám o Winifred, nikdy jsem ji neviděl a nikdy jsem s ní nemluvil. Nemohu na ní chtít, aby něco podepisovala!“

Shuster se vítězoslavně zadíval na své klienty. „Neříkal jsem vám, že je chytrý? Nepředvídal jsem, že vypukne boj?“

„Winifred s tím absolutně nemá co dělat,“ řekl Mason. „Podívejte se, držme se faktů a promluvme si o tom rozumě. Říkám vám znovu, že mi jde opravdu jenom o tu zatracenou kočku.“

Chvíli bylo ticho, pak je přerušilo Shusterovo mokré zachechtání.

Laxter viděl, že Masonův hněv nebezpečně vzrůstá, a vmísil se rychle do hovoru: „Snad ale nepopřete, pane Masone, že jste v dopise mluvil o ohrožení dědictví. Vím, že Ashton na tom žádný

zájem nemá, ale počítali jsme s tím, že Winifred se bude snažit prohlásit závěť za neplatnou.“

Jeho hlas byl plný vynucené zdvořilosti, člověk si přímo představoval, jak se mu v krku napínají hlasivky, aby dodaly jeho slovům úlisnosti dvořenína.

„Záleží mi skutečně pouze na tom, abyste nechali kočku na pokoji,“ řekl Mason.

„A přimějete Winifred, aby podepsala, že se zříká všech nároků?“ zeptal se Shuster.

Mason na něho zpříma pohlédl. „Nebuďte takový blázen. Já nezastupuji Winifred. Nemám s ní vůbec nic společného.“

Shuster si potěšené zamnul ruce. „Na žádnou jinou podmínku nepřistoupíme. Pro nás je to zásadní věc. Já osobně nemyslím, že poslední vůle je něčím podmíněná, ale můžeme si o tom podebatovat.“

Mason se vztyčil jako rozhněvaný medvěd čelící dorážejícímu foxteriéru. „Tak podívejte se,“ řekl, „já se velmi nerad rozčiluji, když za to nemám pořádně zaplaceno. Ale vy už zacházíte trošku moc daleko.“

Shuster obdivně zamlaskal: „Chytře vymyšleno! Moc chytře! Lstivě! Dokonale!“

Mason proti němu vykročil. „Vy moc dobře víte, že Winifred nezastupuji. Víte také, že můj dopis znamenal přesně to, co říkal. Ale protože byste nebyl přiměl své klienty, aby vyklopili spoustu peněz jenom kvůli nějaké kočce, tak jste jim nakukal tu věc s ohrožením poslední vůle. Nasadil jste jim brouka do hlavy a teď čekáte, co to udělá. Já Winifred neznám, nejsem její zástupce a nemohu od ní chtít žádné podpisy. Postrašil jste své klienty, namluvil jste jim, že musí dostat z Winifred to prohlášení, a teď se těšíte, jak si namastíte kapsu.“

Shuster vyskočil. „To je nactiutrhání!“ zavřeštěl.

Mason pohlédl na oba dědice. „Podívejte, pánové, já nejsem

váš anděl strážný a nebudu si pálit prsty jenom proto, abych ochránil vaše peníze. Ale jestli vy dva souhlasíte s tím, aby kočka zůstala, kde je, řekněte to tady a bude tím všechno vyřízeno. Když to neuděláte, budu muset Shusterovi bohužel dovolit, aby z vás tahal fůry prachů. Budu v tom zbytečném sporu proti vám tvrdě bojovat, protože nechci, aby mě Shuster použil jenom jako strašáka a pak si mnul ruce, jak snadno přišel bez práce k penězům a…“

„Pozor! Dejte si pozor!“ zaječel Shuster a doslova křepčil rozčilením. „Takhle o mně nesmíte mluvit! To je hrubé porušení profesionální etiky! Budu si na vás stěžovat v advokátní komoře! Podám na vás žalobu pro nactiutrhání!“

„Stěžujte si a jděte se vycpat. Podejte si žalobu a jděte se dvakrát vycpat! Seberte si své klienty a vypadněte odsud. Buď mi do dvou hodin dáte vědět, že kočce dáte pokoj, nebo budete mít se mnou pořádně co dělat – všichni tři! A pamatujte si: já při zápasu nerozdávám rány tam, kde je protivník čeká. Neříkejte potom, že jsem vás nevaroval. Do dvou chci od vás zprávu. A vypadněte.“

Shuster se postavil před Masona. „Vy mě, Perry Masone, nenapálíte. Ta vaše kočka je jenom záminka. Winifred chce dosáhnout zrušení závěti a…“

Mason udělal k němu dva rychlé kroky. Mužík odpálil, obrátil se a vystřelil z místnosti. Ještě ve dveřích zavřeštěl přes rameno: „Bude boj! Já jsem taky rváč, Perry Masone!“

„No tak jo,“ souhlasil Mason s povzdechem, „vypadáte na to.“

Samuel Laxter ve dveřích chvilku zaváhal, jako by chtěl ještě něco dodat. Pak se otočil a vyšel z místnosti následován Oafleyem.

Mason zachytil pobavený pohled Delly Streetové. Zasmál se. „Tak ven s tím, Dello! Řekněte: Já vám to přece povídala!“

Zavrtěla hlavou: „Jen z toho mizery vyrazte dech!“

Mason se podíval na hodinky. „Zavolejte Paula Draka a řekněte mu, ať ke mně v půl třetí přijde.“

„Mám zavolat Ashtonovi?“

„Nechte ho, má dost svých vlastních starostí. Jak to tak vypadá, Dělo, půjde vážně o ‘zásadní věc.’“

3

Hodiny na Masonově psacím stole ukazovaly pět minut po půl třetí. Paul Drake, majitel Drakovy detektivní kanceláře, seděl napříč v klubovce, nohy měl přehozené přes jedno opěradlo a zády se opíral o druhé. Měl zvláštní ústa se zdviženými koutky, takže vypadal, že se pořád musí usmívat nějakému vlastnímu legračnímu nápadu. Vypoulené oči se mu výrazně leskly.

„Tak co se zas děje?“ zeptal se. „Nevěděl jsem, že máš na krku další vraždu.“

„To není vražda, Paule. To je kočka.“

„To je co?“

„Kočka. Perská kočka.“

Detektiv si povzdechl. „Tak dobře, kočka. A dál?“

„Petr Laxter, údajně skrblík, měl ve městě dům, který ale neobýval. Bydlel na svém venkovském sídle v Carmencitě. Sídlo vyhořelo a Laxter uhořel s ním. Zanechal tři pozůstalé: vnuky Samuela C. Laxtera a Franka Oafleye, které jmenoval dědici a vnučku Winifred Laxterovou, kterou vydědil. Poslední vůle obsahuje dovětek, že domovník Charles Ashton má od dědiců až do své smrti dostávat byt a stravu. Ten domovník má kočku a chce ji mít dál, ale Sam Laxter mu nařídil, aby dal zvíře pryč. Mně se Ashtona zželelo, napsal jsem Laxterovi dopis a domlouval mu, aby dal kočce pokoj. Laxter se obrátil na Nata Shustera, ten zavětřil a zjistil, že by se z toho daly vyrazit nějaké peníze. Nabulíkoval tedy Laxterovi, že chci zahájit spor o platnost poslední vůle. Přišli sem a Shuster si kladl fůru uhozených podmínek pod záminkou, že touží po smírném řešení. Když jsem ty jeho nesmyslné podmínky nepřijal, nafoukl z toho obrovskou aféru. Patrně už dostal tučnou zálohu.“

„A co bude dál?“

Mason prohlásil ponuře: „Já chci tu poslední vůli teď vážně rozdrtit.“

Detektiv si zapálil a pomalu procedil: „To děláš kvůli kočce, Perry?“

„Kvůli kočce. Ale hlavně mám chuť rozemlít Shustera na kaši. Sveze se s tou poslední vůlí, kterou roztrhám na cucky. On se naparuje, jako kdyby byl bůhvíjaký machr! Už mi to leze z krku. Takový pokoutní žabař, bezcharakterní podmazávač porot a manipulátor s falešnými přísahami! On je skvrna na právnické profesi a špiní celý advokátský stav! Paule, ten když polapí klienta, tak ho vycucá jak citrón a ještě mazaně narafičí falešné svědectví tak, aby byl odsouzen nějaký nevinný chudák. Říkám ti, ten jenom špiní právnické řemeslo. Nechal se po městě slyšet, že mi ukáže, zač je toho loket. Mně už se z něho fakticky zvedá žaludek.“

„Máš kopii poslední vůle?“ zeptal se Drake.

„Ještě ne, ale už jsem si ji dal u notáře pořídit.“

„Byla závěť soudně ověřena?“

„Myslím, že ano. Poslední vůle může být ale zmatečná po ověření jako před ověřením.“

„A co mám v tom dělat já?“

„Především najít Winifred a pak vyčenichat o Petru Laxterovi a těch dvou dědicích všechno, co se dá.“

„Chceš na mně běžnou práci, nebo to mám rozjet pořádně?“

„Rozjeď to pořádně!“

Drakovy lesklé oči utkvěly na Masonově tváři. „Z koček se dá vyrazit fůra prachů, co?“

Mason zůstal vážný. „Tím bych si nebyl tak jistý, Paule. Petr Laxter byl lakomec, který nedůvěřoval bankám. Krátce před svou smrtí vyzvedl v hotovosti všechny své peníze, něco přes milión dolarů. A dědici teď nemohou ten milión zaboha najít.“

„Co když peníze při požáru shořely? Jistě byly v bankovkách!“

„Mohly shořet,“ připustil Mason. „Ale já si myslím, že neshořely. Když šel Ashton z mé kanceláře, sledoval ho nějaký člověk – v novém zeleném pontiaku.“

„Máš nějaké tušení, kdo to byl?“

„Nemám. Díval jsem se na něho z okna dolů a neviděl jsem mu do obličeje. Viděl jsem z něho jen světlý plátěný klobouk a tmavý oblek. Možná že to nic neznamená, ale člověk nikdy neví. Každopádně se z toho bude nakonec nejvíc radovat Winifred Laxterová, protože, pamatuj si, Paule, já tu poslední vůli prohlásím za neplatnou! Shuster už roztrubuje, co mě čeká, jak si to se mnou u soudu rozdá – tak ho přece nemůžu zklamat.“

„Shustera ovšem nijak nezastrašíš, když půjdeš proti němu. Na to on právě čeká! Rozdíl mezi vámi je v tom, že ty bojuješ za své klienty a Shuster za jejich peníze, aby je mohl shrábnout sám.“

„Nebude nic hrabat, když nebude co. Podle původní závěti měla všechno zdědit Winifred. Jestli se mi podaří prohlásit druhou závěť za neplatnou, vstoupí v platnost ta první, a Shusterovi klienti utřou.“

„Ty chceš získat Winifred za svou klientku?“

Mason zavrtěl rozhodně hlavou a prohlásil: „Má klientka je kočka. Winifred budu ale potřebovat jako svědkyni.“

Drake přehoupl nohy přes opěradlo a vstal.

„Jak tě znám, budu mít asi plné ruce práce.“

Mason zamračeně přikývl. „A odvedeš mi ji laskavě co nejrychleji. Seženeš všechny dosažitelné informace o majetkových poměrech, duševním stavu, kdo na ni má vliv, zkrátka všecko.“

Když se za Drakem zavřely dveře, zaklepal krátce Jackson a vstoupil s nějakými listinami v ruce. „Už došel opis té poslední vůle, pane Masone. Stačil jsem to už prostudovat a odstavec o domovnictví asi kočce moc nepomůže. Nelze dokázat, že by to byla podmínka dědictví a neohrožuje to majetkovou podstatu. Jde

patrně pouze o osobní přání zůstavitele.“

Mason byl zřetelně zklamán. „Ještě něco?“ zeptal se rozmrzele Jacksona.

„Petr Laxter zřejmě koncipoval závěť sám. Pracoval totiž několik let jako právník někde na východě Států. Je to sepsané takovým kovaným právnickým stylem, ale je tam jeden odstavec, který by vás možná zajímal.“

Jackson obrátil list a začal předčítat: „Během života jsem byl zahrnut pozornostmi nejen ze strany svých příbuzných, ale i ze strany těch, kteří doufali něco vytěžit z mého hmotného postavení. Nikdy se mi nepodařilo zjistit, nakolik jsou tyto pozornosti upřímné a podmíněné skutečnou sympatií k mé osobě a nakolik jsou jen prostředkem k obohacení osob, které doufaly v část dědictví. V tomto posledním případě však dojde ke zklamání všech nadějí, neboť mé majetkové poměry zdaleka neodpovídají představám určitých osob. Hodlám však poskytnout svým dědicům jistou útěchu: Ti, kteří se nemohli dočkat mé smrti, budou zklamáni. Ti, kteří mě měli rádi, nikoliv.“

Jackson přestal číst a vyčkávavě se zadíval na Masona.

Ten se zamračil. „Co tím k čertu chce říct? Vydědil Winifred a zanechal majetek oběma vnukům rovným dílem. Na tom se přece nedá nic měnit, ne?“

„Jistěže ne, pane Masone.“

„Ukryl sice někde milión dolarů v hotovosti, ale jakmile se peníze najdou, připadnou pravoplatným dědicům, ne?“

„To ano, pane Masone.“

„Pokud si ovšem nedal před smrtí soudně ověřit darovací listinu, vystavenou na nějakou horentní sumu. V tom případě by se ukryté peníze mohly pak stát majetkem obdarovaného.“

„Je to zajímavý odstavec,“ poznamenal Jackson nezúčastněně. „Mohl také odkázat dar do svěřenské péče.“

Mason řekl zamyšleně: „Pořád vidím před sebou ten svazek

bankovek, který Ashton vytáhl, když mi chtěl dávat zálohu… Jenomže jestli Petr Laxter opravdu nějaké peníze Ashtonovi daroval, to bude, Jacksone, pěkná rvačka, svěřenství nesvěřenství.“

„To bude, pane Masone,“ přitakal lhostejně Jackson.

Mason pomalu přikývl. Pak zvedl telefon, který spojoval jeho pracovnu s kanceláří Delly Streetové: „Dello, zavolejte Paula Draka a řekněte mu, ať začne hned shánět informace o Charlesu Ashtonovi. Hlavně ať zjistí všechno o jeho majetkových poměrech, jestli má účet v bance nebo nějaké nemovitosti, má-li přiznanou daň z majetku a podobně. Ať se podívá do knih na berním úřadě a prostě ať zjistí všechno, co se dá.“

„Dobře šéfe. Budete to chtít bleskově?“

„Samozřejmě.“

„Paroplavební společnost nám odpověděla, že kabinu rezervují do zítřka dopoledne,“ dodala Della věcným tónem zdatné úřednice a zavěsila tak tiše, že se Mason na druhém konci ještě hodnou chvilku smál do hluchého aparátu.

4

Všichni úředníci už dávno odešli. Perry Mason přecházel vytrvale pracovnou, palce zastrčené do průramků vesty. Na stole ležela kopie poslední vůle Petry Laxtera.

Zazvonil telefon. Mason dychtivě zvedl sluchátko a uslyšel v něm hlas Paula Draka: „Už jsi večeřel, Perry?“

„Ještě ne. Když přemýšlím, zapomínám na jídlo.“

„Chtěl by sis poslechnout můj raport?“

„Určitě.“

„Hlášení není sice docela úplné, ale myslím, že to hlavní už máme v suchu.“

„Tak sem zaskočíš, ne?“

„Myslím, že bude pro nás oba výhodnější, když přijdeš ty za mnou,“ řekl Drake. „Volám z budky na rohu Jarní a Meltonovy, je tu taková malá jídelna a můžeme si tu dát něco k jídlu. Také jsem nevečeřel a můj žaludek si už určitě říká, že pán zahájil protestní hladovku.“

Mason si zamračeně prohlížel poslední vůli a chvilku uvažoval. Pak řekl: „Dobrá, jsem tam hned.“

Zavolal si taxíka a za chvíli se již díval do mírně vypoulených očí Paula Draka. „Paule, ty vypadáš, jako bys chytil nějakého sólokapra. Tváříš se jako kočka, když vypije smetanu.“

„Vážně? No, smetanu bych si teď docela dal říct!“

„Tak co je nového?“

„To ti povím, až budeme po večeři. Nalačno nerad konverzuju… Perry, kristepane, neber to tak tragicky! Člověk by myslel, že jde o komplikovanou vraždu, když tě vidí, co s tím naděláš. Vždyť o nic nejde, ne? Jenom o jednu pitomou kočku! Vsadím se, žes nedostal víc jak padesát dolarů zálohy!“

Mason se zasmál. „Deset, abych byl přesný.“

„No tak si ho vemte!“ pronesl Drake pateticky, jako by oslovoval skryté publikum.

„Honorář s tím nemá co dělat, Paule. Advokát má vůči klientovi určité závazky. Honorář si může určit podle svého, a když klient nemůže zaplatit, nemusí advokát případ brát. Na tom nezáleží, jestli si advokát řekl o pět centů nebo o pět miliónů dolarů. Jakmile mu klient zaplatí, musí se advokát snažit odvést mu pořádnou práci.“

„Takhle si práci advokáta může představovat jenom takový zatracený idealista jako ty. Tak, a tady je ta jídelna. Pojď, Perry, umírám hlady.“

Mason se zastavil ve dveřích a pozorně se rozhlédl místností. Mladá tmavovláska s plnými rty a jasnýma očima se u pultu skláněla nad řadou pánví. Jediný host v jídelně dojedl a šel zaplatit. Dívka zacinkala pokladnou a mile se na zákazníka usmála.

„Nemám dvakrát chuť na omeletu,“ řekl Mason.

Detektiv ho vzal pod paží a jemně ho všoupl do místnosti: „Ale máš.“

Usadili se u pultu. Dívka si je zkoumavě změřila černýma očima a usmála se.

„Dvakrát omeletu,“ objednal Drake.

Děvče předvedlo úplnou symfonii kuchařské zručnosti. Zamíchala těsto, nalila na pánev a zeptala se:

„Kávu?“

„Dvakrát,“ řekl Drake.

„Chcete ji hned?“

„Ano.“

Naplnila dva šálky a dala na podnos konvičku smetany. Omelety se pekly a lákavě voněly. Dívka položila na pult papírové ubrousky, urovnala příbory a přinesla máslo a karafu s vodou.

Drake zvýšil hlas, aby přehlušil sykot omastku.

„Myslíš, Perry, že se ta poslední vůle dá zrušit?“

„Ještě nevím,“ řekl Mason. „Četl jsem ji pozorně, ale nějak se mi to nechce líbit. Mořil jsem se s ní přes tři hodiny.“

„To je hrozně divné, že vydědil zrovna svou oblíbenou vnučku,“ pokračoval detektiv zvýšeným hlasem. „Sam Laxter je povrchní floutek a starý pán ho neměl rád. Frank Oafley je tajnůstkář, taková tichá voda, nemastný, neslaný chlapík. Takový negativní typ. O toho dědeček taky dvakrát nestál.“

Dívka za pultem obrátila na pánvi omeletu a vrhla na ně zkoumavý pohled.

„To musí být fuška zrušit takovou poslední vůli, co?“ zakřičel Drake.

„Bude to pořádná fuška,“ přisvědčil Mason unaveným hlasem. „Zvlášť když budu chtít dokázat nepatřičné ovlivňování nebo sníženou příčetnost zůstavitele. Ale říkám ti, Paule, já ten spor musím vyhrát.“

Talíř třískl o pult. Mason sebou trhl a překvapeně vzhlédl. Spatřil zardělou tvář, jiskřící oči a vzdorně sevřené rty. „Podívejte,“ řekla dívka, „co si vy dva o sobě vlastně myslíte? Já se nikoho neprosím, dovedu se sama o sebe dobře postarat a vy si sem přijdete a…“

Paul Drake mávl rukou s promyšleně nedbalým gestem člověka, který ví, že vyvolá senzaci. Řekl dokonale lhostejným hlasem: „Perry, představuji ti Winifred Laxterovou.“

Na Masonovi byl vidět tak nefalšovaný údiv, že Winifredin hněv rychle opadl. „Vy jste to nevěděl?“ zeptala se.

Mason zavrtěl hlavou.

Ukázala na firmu nad vchodem. „Mohl jste si to domyslet. Vidíte? Winnina jídelna.“

„Nečtu vývěsní štíty,“ odpověděl Mason. „Přivedl mě sem tady můj přítel. Co tě to prosím tě napadlo. Paule, chtěl sis udělat

reklamu, nebo tahat králíky z klobouku, nebo co?“

Drake si hřál prsty o šálek kávy a zdrženlivě se usmál: „Chtěl jsem jenom vás dva seznámit. Chtěl jsem, aby kamarád viděl, jak pěkně si tu vedete, slečno Laxterová. Možná že by moc lidí nevěřilo, jak dobré omelety dokáže dělat bohatá dědička.“

„Já nejsem dědička!“

„Jen si tím nebuďte tak moc jistá,“ odpověděl Drake.

„Představuji vám advokáta Perry Masona.“

Oči se jí rozšířily údivem. „Perry Mason,“ opakovala překvapeně.

„Už jste o něm někdy slyšela?“

„Kdo by o něm neslyšel,“ řekla a trochu se začervenala.

„Chtěl jsem se vás zeptat na pár věcí o vašem dědečkovi,“ řekl Mason. „Pověřil jsem tady Draka, aby vás vyslídil.“

Vyklopila dvě omelety z pánve na talíř, potřela je slaninou a postavila před ně. „Přejete si ještě kávu?“

„Ne, děkujeme, to bude stačit,“ ujistil ji Mason.

Drake se zachechtal: „Já nevím, Perry, kolik ti ten případ vynese, ale tyhle omelety myslím za to stojí.“

„Kde jste se naučila dělat takové dobroty?“ zeptal se advokát. „Chodila jsem do kursů vaření a dědeček měl omelety moc rád. Když jsem se po jeho smrti ocitla bez halíře, řekla jsem si, že by to mohl být docela dobrý způsob obživy. V tuhle dobu sem moc lidí nepřijde, ale ještě před hodinou tu byl pěkný provoz, a až budou lidé chodit z divadla, to budu na roztrhání. Ráno tu je samozřejmě taky dost lidí.“

„Kdo tu obsluhuje ráno?“ chtěl vědět Mason.

„Já.“

„A v noci po divadle?“

„Taky já. Jsem tu sama, nikoho nezaměstnávám a žádný zákon na světě mi nemůže předpisovat, kolik hodin denně smím pracovat.“

Drake šťouchal nenápadně do Masona a řekl koutkem úst: „Podívej se na toho roztomilého ptáčka, co nám sem nakukuje oknem.“

Mason vzhlédl. Nat Shuster na ně do okna cenil své řídké zuby a s přehnaným nadšením kýval na pozdrav. Jakmile si byl jist, že ho Mason poznal, zmizel.

Mason si všiml, že se Winifred tváří zmateně.

„Znáte ho?“ zeptal se.

„Znám. To je jeden zákazník. Chodí sem poslední dva nebo tři dny na omelety. Dnes dopoledne mi dal podepsat nějaké prohlášení.“

Mason pomalu odložil příbor. „Tak vida, dal vám podepsat nějaké prohlášení.“

„No, dal. Říkal, že mi chce pomoci, aby dědečkova závěť byla rychle vyřízena; říkal, že ví, že dědečkovi jistě nic nezazlívám, protože prý ví, jak jsem velkorysá; že by mohlo dlouho trvat, než se pravoplatní dědici vymotají z všelijakých byrokratických předpisů, kdybych jim nepomohla bojovat proti úřednímu šimlu; a že mám tedy to prohlášení podepsat.“

„Co to bylo za prohlášení?“

„Já nevím. Něco jako že byl dědeček při smyslech, když dělal tu druhou závěť, že proti ní nic nenamítám a nebudu proti ní nic podnikat… Neměla jsem stejně v úmyslu něco podnikat, tak co.“

Detektiv se významně podíval na Perryho.

„Zaplatil vám něco?“ zeptal se Mason.

„Chtěl mi vnutit jeden dolar. Já se smála a říkala jsem mu, že od něho nic nechci. On ale říkal, že si ten dolar musím vzít, jinak že prý by to prohlášení nebylo legální. Pak odešel a nechal dolar ležet na pultě. Choval se ale moc slušně, říkal mi, že omelety jsou výborné a že mi bude dělat u svých známých reklamu a že mi přivede spoustu zákazníků.“

Mason si ukrojil velký kus omelety. „Spolehněte se na něj,“

řekl významně.

Winifred Laxterová se opřela o pult. „Tak mám dojem, že jsem se dala pořádně napálit. Souhlasí?“

Mason se jí zadíval pátravě do očí. Byl to Drake, který ji odpověděl. Přikývl a řekl: „Kapitálně.“

Winifred se k nim naklonila. „Tak dobře. A teď vám povím něco já. Mně je to, abyste věděli, úplně jedno. Já věděla, že toho chlapíka za mnou poslal Sam Laxter a uhádla jsem, že mi to prohlášení dávají podepisovat proto, abych později nedělala nějaké potíže. Nevím, o co vám dvěma vlastně jde, ale asi na mně budete chtít, abych se pustila do nějakého soudního sporu. Tak to si tady musíme pěkně rozebrat, aby bylo o všem jasno. Potom vám budou možná moje omelety chutnat ještě líp. Víte, dědeček nebyl žádný hlupák. Věděl moc dobře, co dělá. Rozhodl se, že dědictví odkáže chlapcům a dobře udělal. Abyste věděli, mně tím náramně posloužil! My tři jsme u něho bydleli řadu let a zvykli jsme si, že za nás všechno platil a zařizoval. Nedělali jsme si s penězi nikdy žádné starosti, ani jsme nevěděli, že je ve světě nějaká krize, nezaměstnanost nebo inflace. Dědeček měl peníze a měl je dobře uložené. Staral se o nás královsky.

A k čemu to vedlo – vůbec jsme nevěděli, co se kolem nás děje! A i kdybychom to byli věděli, tak nám to bylo docela fuk. Byli jsme mladí, a přesto nás mohli strčit rovnou do nějakého ústavu pro přestárlé invalidy.

Za mnou si mohli nohy uběhat dva prima mládenci. Oba se mi líbili a pořád jsem nemohla přijít na to, který z nich se mi líbí víc. Jednou jsem si myslela, že mám radši jednoho a druhý den zas toho druhého. Pak dědeček umřel a já byla vyděděná. Musela jsem se postavit na vlastní nohy a začít si na sebe vydělávat. Otevřela jsem si tady tu jídelnu a začala jsem trochu poznávat, jak to ve světě chodí. Poznala jsem hodně dobrých lidí i špatných lidí, navázala jsem všelijaké známosti a život mě začal bavit daleko víc,

než když jsem byla dědečkův mazlíček. A už mám až po krk závisti a intrik mých drahých bratranců, kteří se celí třesou, abych je nepřipravila o jejich dědictví. Jeden z mých nápadníků rychle zmizel, když zjistil, že nezdědím milión. Ten druhý je celý šťastný, že mi teď bude smět pomáhat.

Tak si to pěkně rozeberte a zkuste hádat, jestli vám přimašíruju do soudní síně a začnu lít kýble špíny na dědečka a na své bratránky a mít z toho nakonec buď bolení hlavy, nebo hromadu mizerných peněz, o které vůbec nestojím.“

Mason odstrčil šálek.

„Dejte mi ještě jednu kávu, Winnie, a já vám slibuju, že sem budu posílat všechny své přátelé.“

Dívčiny jiskřící zraky se zadívaly zkoumavě Masonovi do očí. Když se ujistila, že v něm našla přítele, který ji rozumí, ulehčené se rozesmála. „To jsem ráda, že jste to pochopil. Bála jsem se, že ne.“

Paul Drake si odkašlal. „Podívejte, slečno Laxterová, to je všechno hezké, že to takhle vidíte, ale nezapomínejte, že to jednou můžete vidět úplně jinak. Penízky se těžko vydělávají. Podstrčili vám něco, čemu my chtěli zabránit…“

Winifred podala Masonovi kávu a významně se na něho podívala. „Pane Masone, vysvětlete prosím vás tady tomu mladému muži, o čem jsem před chvilkou mluvila, ano?“

Mason umlčel Paula Draka tím, že ho vzal přátelsky za loket a pořádně ho při tom štípl. „Paule, tak se mi zdá, žes nic nepochopil. Když ty jsi takový starý materialista. Proč nepustíš na chvilku peníze z hlavy a neraduješ se prostě ze života? Nejde přece o to, co jednou bude. Jde o to, co je, a přítomnost se nikoho neptá, kolik si jednou namamoní. Tu si děláš sám a hned, jde jen o to, jak si tu svou přítomnost děláš a co tě na ní nejvíc baví.“

Winifred souhlasně přikývla. Detektiv pokrčil rameny a řekl: „Kopete si hrob, ale je to váš vlastní hrobeček a já vám do toho

kopání už nebudu mluvit.“

Perry Mason dojídal omeletu a vychutnával každé sousto. „Děvče, vy to dotáhnete daleko,“ řekl a odstrčil prázdný talíř.

„Já už to dotáhla – našla jsem sama sebe. Účet bude dělat osmdesát centů.“

Mason jí podal dolarovou bankovku. „Drobné si šoupněte pod talíř, buďte tak laskavá.“ zašklebil se na ni.

„Jak jste vycházela s Ashtonem?“

„Ashton je starý jezevec,“ zasmála se a manipulovala s pokladnou.

Mason prohodil s předstíranou lhostejností: „Velká škoda, že přijde o tu svou kočku.“

Winifred strnula s rukou na otevřené zásuvce pokladny. „Co tím myslíte, že přijde o kočku?“

„Sam mu nechce dovolit, aby si ji nechal.“

„Ale to mu musí dovolit! Je to přece v závěti! Stojí tam, že musí zaměstnávat Ashtona dál!“

„Kočku ale ne.“

Winifred vypadala zdrceně. „Chcete říct, že Sam nechce Ashtonovi dovolit, aby si nechal Šutříka?“

„Přesně tak.“

„Přece ale nemůže Šutříka vyhodit jen tak na ulici!“

„Říká, že ho dá otrávit,“ řekl Mason, nenápadně pokynul Drakovi a vykročil ke dveřím.

„Počkejte, nechoďte ještě!“ zavolala za nimi. „Musíme s tím přece něco udělat! Tohle mu přece nemůže projít, vždyť je to strašná sprosťárna!“

„Uvidíme, co se dá dělat,“ slíbil Mason neurčitě.

„Ale podívejte se, vy s tím musíte něco udělat! Třeba taky mohu být nějak užitečná; kde bych vás našla?“

Perry Mason ji podal svou vizitku a řekl: „Jsem Ashtonův právní zástupce. Kdybyste na něco šikovného přišla, dejte mi

vědět. A hlavně už prosím vás nepodepisujte žádné papíry.“

Dveře do jídelny se otevřely a vstoupil středně vysoký mladík. Už od vchodu se dychtivě usmíval na Winifred. Pak si zkoumavě prohlédl Perryho Masona, ale jakmile spatřil Paula Draka, začal se tvářit krajně nepřátelsky. Byl o hlavu menší než detektiv, ale bojovně se před něho postavil, upřel na něho pár šedých očí a vyzývavě si ho prohlížel: „Tak co, o co vám dvěma vlastně šlo?“

Drake řekl jakoby nic: „Pochutnávali jsme si tu na omeletách, kamaráde. Na vašem místě bych neodháněl dámě zákazníky.“

„Je to v pořádku, Dongu,“ řekla mírně Winifred.

„Jak víš, že je to v pořádku?“ zeptal se mladík zhurta a neodvracel od Draka pohled plný nepřátelství. „Tady ten mě dneska vyčmuchal v práci a mermomocí chtěl se mnou mluvit pod záminkou, že je od nějaké stavební firmy a že hledá architekta. Nemluvil jsem s ním ještě ani pět minut a bylo mi jasné, že stavitelství rozumí jako koza petrželi. Řekl bych, že je to fízl.“

Drake řekl s úsměvem: „Vy jste lepší detektiv než já stavitel, uhádl jste to. Copak mi chcete říct?“

Mladík se obrátil na Winifred: „Mám ho vyhodit, Winnie?“

Zasmála se. „Je to vážně v pořádku, Dougu. Tady ti představuji pana Perry Masona. To je ten advokát, určitě jsi už o něm někdy slyšel. Pane Masone, to je Douglas Keene.“

Výraz mladého muže se rychle změnil. „Perry Mason, pro pána…!“

Mason stiskl mladíkovi ruku a pořádně jí potřásl.

„Těší mě, že vás poznávám, Keene. Tohle je Paul Drake.“

Jakmile Mason pustil Keenovu ruku, chňapl po ní Drake. „Do smrti dobrý, mladíče. Už se nezlobte, to všechno patřilo k mé profesi.“

Mladík přemýšlivě pohlížel do tváří obou mužů. Jeho ostýchavý výraz se změnil v rozhodný.

„Pojďte si o tom pořádně promluvit,“ řekl. „Rád bych vám

něco vysvětlil. Winifred a já jsme se zasnoubili. Kdybych dost vydělával, tak si ji vezmu hned zítra. Ale zatím bych ji neuživil a nesnesl bych, aby ona musela živit mne. Já jsem architekt a architekt musí mít v zaměstnání pořádný rozběh, než začne vydělávat fůry peněz. Tahle země ale potřebuje architekty jako sůl. Je to jen otázka času, než se pořádně zavedu, ale pak to bude stát za to. Domy jsou pořád dražší a lidem už nestačí jen jedno nebo dvě děti, chtějí jich mít hned celou kupu a to se ví, že pro ně musí mít celý dům.“

Mason poslouchal nadšeného mládence a souhlasně mu přikyvoval. Paul Drake řekl vážně: „Hra, no jo, několik let to asi bude trvat.“

„A nemyslete si,“ pokračoval Douglas, „že jen tak sedím a čekám, až mi něco spadne do klína. Našel jsem si práci u benzínové pumpy a udělám tam za den pořádný kus rachoty. Dneska se přijel na nás podívat sám velký šéf. Neměli jsme ani tušení, že je to on. Když odjížděl, dal mi svou vizitku a poklepal mi na rameno, že jsem pracant.“

„Hodný hoch, pilný hoch,“ řekl Mason.

„Říkám vám to jen proto,“ vysvětlil honem Keene, „abyste věděli, jak se na to dívám já. A teď bych chtěl vědět, jak se na to díváte vy.“

Mason se podíval na Winifred Laxterovou. Ta Douga přímo polykala očima a celá se rděla pýchou nad jeho rázností.

Keene si stoupl mezi oba muže a východ z jídelny.

„Tak jsem vám vyložil karty na stůl a teď jste na řadě vy. Petr Laxter umřel a nenechal Winifred ani centík. Pokud jde o mne, jsem jenom rád. Ona žádné peníze nepotřebuje, užije si teď víc legrace, než když žila u dědečka. S obchodem jí budu pomáhat já, a říkám vám, že ona o žádné dědictví nestojí. Vůbec se mi to nelíbí, že ji chcete uvrtat do nějakých soudů.“

Masonova ruka těžce dopadla na rameno mladého muže. „Do

ničeho ji uvrtat nechceme.“

„Co se tu tedy potloukáte?“

„Přišel jsem si pro nějaké informace, abych mohl dobře hájit zájmy své klientky,“ odpověděl Mason.

„Kdo je ta vaše klientka?“

Mason se ušklíbl. „Věřte mi nebo ne, je to kočka.“

„Cože?“

Winifred se do toho vložila. „Jde o Charlieho Ashtona, Dougu. Víš přece, že chlapci si ho podle poslední vůle musejí nechat v domě jako domovníka. Sam prý ale hrozil, že dá kočku otrávit. Tady pan Mason zastupuje Ashtona a chce mu pomoct, aby si mohl kočku držet dál.“

Keene vystrčil bojovně bradu. „Chceš snad říci, že Sam Laxter chce dát otrávit Šutříka?“

Přikývla.

„Taková podlá špinavost,“ řekl Keene pomalu. Pak se obrátil k Perrymu Masonovi. „Poslyšte, já se chtěl původně od toho držet dál, ale když si Sam chce začínat s Šutříkem, tak se ho laskavě zeptejte, co udělal s koltsdorfskými diamanty.“

Winifred ho ostře přerušila: „Dougu!“

Prudce se k ní otočil: „Nech mě mluvit! Ty ani nevíš, co je to za lumpa. Jednou se to ale na něho stejně provalí! Neboj se, Winnie, já ho udávat nebudu. Ale Edita DeVoeová…“

Winifred ho znovu přerušila. „Pan Mason se zajímá jenom o kočku, Dougu.“ Keene se zasmál, rychle a nervózně. „Nezlob se, ale mě to strašně namíchlo. Nesnesu myšlenku, že by někdo mohl otrávit zvíře. Kdyby na to přišlo, tak Šutřík má stokrát větší cenu než Sam Laxter. No dobře, já už mlčím.“

Paul Drake se usadil na rohu stolku. „Co se provalí na Sama Laxtera?“ zeptal se nedbale.

Mason mu položil ruku na rameno. „Tak počkej, Paule. Tihle dva s námi hrají poctivou hru. Měli bychom jim to oplatit,

nemyslíš?“

Obrátil se na Winifred: „Chcete nám dát nějaké informace?“

Zavrtěla hlavou: „Já se nechci do ničeho zamíchat, a nedovolím to ani Dougovi.“

Mason vzal Draka za loket a doslova ho táhl z jídelny. „No tak, Paule,“ pobízel ho bručivě.

Když za nimi zapadly dveře, Winifred se na ně přes sklo hezky usmála a zamávala jim na pozdrav.

„Co tě to draplo, Perry?“ protestoval Drake. „Ten chlapec něco ví! Mluvil asi s Editou DeVoeovou.“

„Kdo je Edita DeVoeová?“

„To je ta ošetřovatelka, co byla při požáru v domě. Já měl v nose, že ta něco ví!“

Mason se zasmušile rozhlížel ulicí. „Nachytat tu teď Shustera, tak ho přerazím. Kristepane! Představ si, že si ten padouch sem klidně přijde a využije to hloupé děcko a přinutí ji podepsat nějaký mizerný cár papíru!“

„To přece je přesně v jeho stylu. A co teď zmůžeš? Máš nějakou klientku, která by mohla žádat o revizi poslední vůle? Nemáš. Ta závěť si teď stojí jako skála, co!“

„Mám klientku,“ řekl Mason ponuře. „Kočku.“

„Může kočka tvrdit, že je závěť neplatná?“

Mason najednou dostal výraz rozeného rváče. „Už nechci nic slyšet. Pojď, jdem navštívit Editu DeVoeovou!“

„Ale jak můžeš chtít vrtat do té poslední vůle, když nezastupuješ ani jednu ze stran, kterých se dědictví přímo dotýká? Dvě strany budou dědit a třetí se před pár hodinami vzdala všech nároků – tak čeho se chceš chytit!“ namítal vytrvale detektiv.

„Už jsem ti řekl mockrát,“ odpověděl Mason, „že nikdy nedávám ránu tam, kde ji nepřítel čeká.“

5

V taxíku ještě detektiv stačil dát Perrymu Masonovi několik důležitých informací. „S tím domovníkem to nějak neklape, Perry. Když jednou jel s Petrem Laxterem, měli tu havárii. Ashtona to dost poničilo. Snažil se dostat něco od pojišťovny, ale prohrál to. Řidič toho drahého vozu nebyl totiž pojištěn a neměl ani floka. Ashton to sice hnal až bůhvíkam, ale nedostal ani vindru, i když pořád tvrdil, že je úplně nemajetný."

„To není nic zvláštního," poznamenal Mason, „to se vždycky říká. Mohl mít v slamníku zašitý milión a byl by stejně tvrdil, že nemá ani halíř."

Drake podával své informace monotónním hlasem dál, jako člověk, kterému záleží spíš na přesných faktech než na dokonalém přednesu: „Měl bankovní konto v jedné z poboček. Pokud jsem zjistil, je jinak opravdu nemajetný. Na to bankovní konto si ukládal svůj měsíční plat a našetřil si tak asi čtyři sta dolarů. Po havárii to všechno dal za léčení a ještě teď je doktorovi něco dlužen."

„Moment. Copak Petr Laxter mu nehradil všechny výdaje, spojené s úrazem?"

„Ne, ale nech si to laskavě dopovědět. Ashton řekl jednomu svému známému, že se Laxter nakonec o něho dobře postará, že ale bude lepší, když bude moct jednou dokázat, že si musel zaplatit všechno z vlastních úspor sám, lékaře, pobyt v nemocnici a podobně."

„Tak dál. Nenapínej mě."

„Krátce před požárem si Laxter vybral celou svou hotovost. Nevím přesně, kolik to bylo, ale určitě pěkná halda peněz. Tři dny před tím, co dům vyhořel, najal Ashton v bance dva volné sejfy.

Najal je na své jméno. Úředníkovi řekl, že má ještě nevlastního bratra, který musí mít k sejfům kdykoliv volný přístup. Úředník mu doporučil, aby si nevlastní bratříček přišel do banky pěkně sám a podepsal blanket, že přejímá spoluzodpovědnost za sejf. Ashton se ale vymluvil, že bratr je nemocný invalida a že nemůže chodit. Nabídl se, že donese od bratra plnou moc, všechny záruky a tak dále. Tak mu banka vydala blanket. Ashton šel a za hodinu se opravdu vrátil se soudně ověřenou plnou mocí.“

„Na jméno?“

„Clammert – Watson Clammert.“

„Kdo je to? Je to falešné jméno?“

„Není, je to skutečně Ashtonův nevlastní bratr. Vlastně byl, protože on už totiž umřel. Hledal jsem jeho adresu v kartotéce na policejním ředitelství, ale tam nic nebylo. Tak jsem to zkusil na oddělení, kde jsou záznamy o všech majitelích motorových vozidel, a tam jsem ho našel, měl naštěstí řidičský průkaz. Zapsal jsem si jeho adresu, šel jsem důkladně za tím a zjistil jsem, že Clammert zemřel čtyřiadvacet hodin po tom, co podepsal tu plnou moc.“

„Umřel přirozenou smrtí?“ zeptal se Mason.

„Naprosto přirozenou. V nemocnici. Na posteli. Pod dohledem sestřiček. Ale teď přijde ta nejzajímavější partie: Clammert byl v agónii celé čtyři dny před smrtí. Neprobral se vůbec k vědomí.“

„Tak jak mohl podepsat tu plnou moc? Jak ji mohl podepsat?“

Drake řekl nezávazně: „To je otázka. Mohl ji podepsat?“

„Co bylo dál?“

„Clammert a Ashton byli asi dva ptáci z jednoho hnízda. Ashton bratra celá léta nenavštívil, celá léta s ním nemluvil. Až když se dozvěděl, že nevlastní bratr umírá ve veřejném špitále, rozhodl se, že pro něho musí něco udělat.“

„Jak ses to všechno dozvěděl?“ zeptal se Mason.

„Ashton se dost svěřoval jedné ošetřovatelce. Ta nevěděla, co

si má o něm myslet, a trochu si z něho asi utahovala. Říkala, že to byl takový starý bručoun, ale srdce že musel mít ze zlata. Jakmile se Ashtonovi doneslo, že Clammert je nemocný a že nemá ani vindru, začal obcházet všechny nemocnice v městě a nakonec úplně utrmácený se dobelhal do té pravé. To už byl Clammert v agónii. Ashton sáhl pořádně do kapsy, objednal bratrovi odborníka, zaplatil mu speciální ošetřovatelku, která se nesměla ani hnout od postele. Nechal u ní instrukce, že pacient má mít všecko, co se dá za peníze koupit. Ošetřovatelka věděla, že nemocný má na kahánku, doktoři to také věděli, ale tahali z Ashtona prachy a pořád slibovali, že je ještě jiskřička naděje. Ashton se dal oblafnout a jen je chudák prosil, aby dělali všechno možné na bratrovu záchranu.

Ale abys věděl, jakého umíněného neřáda jsi dostal za klienta, tak si ještě poslechni tohle: Ashton si vymínil, že když se doktorům podaří Clammerta uzdravit, že mu nesmí nikdy prozradit, kdo byl jeho dobroditel. Řekl té sestře, že se s Clammertem před lety pohádali a od té doby že spolu nemluví. A o co bys řekl, že se pohádali?“

Mason podrážděně zavtipkoval: „Prosím tě, babičko, pověz mi, o co se pohádala Červená karkulka se zlým vlkem?“

Detektiv se zazubil: „O kočku.“

„O kočku?“ vykřikl Mason.

„Tak jest – o kočku jménem Šutřík. Tenkrát to bylo ještě koťátko.“

„Kristepane,“ pronesl Mason znechuceně.

„Jestli jsem tomu dobře rozuměl,“, pokračoval Drake, „utratil Ashton za ošetření bratra celkem asi pět set dolarů. Ještě že byl bratr do čtyř dnů nebožtík. Ashton prý zaplatil v hotovosti. Ta sestřička si všimla, že měl pořádně nabitou prkenici. Tak teď mi řekni, kde ten chlap ty peníze vzal.“

Mason udělal zoufalou grimasu. „K čertu, Paule, já se tě přece

neprosil o informace, které poškodí mého klienta. Chtěl jsem informace, které by mohly uškodit Samu Laxterovi, ne?“

Detektiv řekl suše: „Zkrátka a dobře, máš už skoro všechny kostky skládanky. Platíš si mě, abych ti ty kostky sháněl. Ty jsi zase placený za to, abys je složil dohromady. Když ti vychází skládanka špatně, proč si nezařídíš, aby se pár kostek prostě ztratilo?“

Mason se zasmál. Po chvilce řekl zamyšleně: „Proč jenom k čertu Ashton chtěl, aby Clammert měl k sejfu přístup?“

„Já si to vysvětluju tak,“ řekl Drake, „že si Ashton přál, aby měl Clammert nějakou hotovost pro případ, že se z toho vylíže. Nechtěl se s bratrem stýkat sám, chtěl jenom dohlížet, aby byl sejf pořád plný a aby si Clammert mohl z něho kdykoliv vyzvednout. On sám chtěl zůstat v pozadí.“

„To mi moc nesedí,“ řekl Mason. „Clammert přece nemohl podepsat tu plnou moc sám, když už byl v té době v agónii. A přesto Ashton v bance prohlásil, že je to bratrův vlastnoruční podpis.“

„To je fakt,“ připustil Drake. „Vedeš jedna nula. To jsem právě myslel, když jsem ti říkal, abys skládal skládanku. Já ti přinesl kostky a ty se hezky čiň.“

„Snažil se někdo vybrat sejf na Clammertovo jméno?“ zeptal se Mason.

„Ne, nikdo. Byl tam jenom Ashton. Několikrát. Naposled včera a dnes. Úředník sice o tom nechtěl moc mluvit, ale vyrozuměl z jeho narážek, že si buď včera, nebo dneska vyzvedl Ashton ze sejfu fůru peněz.“

„Jak v bance poznají, kolik si majitel ze sejfu vyzvedl?“

„Obyčejně to nepoznají. Jeden z úředníků ale viděl, jak si Ashton nacpává náprsní tašku stodolarovými bankovkami.“

Perry Mason se zasmál. „Většinou nemůžeme sehnat žádné informace, dokud neprovedeme spoustu přípravných prací. V

tomhle případě se nám informace úplně hrnou do klína.“

„Svěřil se ti tvůj klient s koltsdorfskými diamanty?“

„Proboha, já si už připadám úplně jako na nějakém rozhlasovém kvizu. Nikoliv, pane Draku, pan Ashton mi nesvěřil žádnou skutečnost o koltsdorfských diamantech. Co to prosím je, ty koltsdorfské diamanty?… Tak, Paule, teď je řada na tobě.“

Detektiv se uchechtl. „Koltsdorfské diamanty jsou asi jediné šperky, které kdy starému Laxterovi padly do oka. Bůhví, kde k nim přišel. Propašovala je sem z Ruska emigrantská aristokracie. Jsou to obrovské, zářivé diamanty.“

„A kam se poděly?“

„To se právě neví. Ostatní Laxterův majetek jako bankovky, cenné papíry a podobně klidně mohly shořet při požáru. Mohly shořet třeba beze stopy. Ale koltsdorfské diamanty nalezeny nebyly“

„Hledat diamanty v troskách spáleniště je práce pro Popelku,“ poznamenal Mason suše.

„Pročesali spáleniště hřebenem-všiváčkem, prosili popílek na jemných sítech a tak dále. Nenašli však ani jeden maličký diamantek.

Na ohořelé mrtvole Petra Laxtera našli jeho oblíbený prsten s rubínem, ale po diamantech jako by se země slehla.“

„Nech si to básnické líčení od cesty a řekni mi to hlavní: přistihli Ashtona, jak schovává diamanty?“

„Ne, to zrovna ne. Ale přistihli ho při jiných podezřelých akcích. Například těsně před požárem se Laxter snažil koupit výhodně nějakou nemovitost. Sebral Ashtona a jeli si to místo prohlédnout. Teď před několika dny, už po smrti starého, navštívil Ashton majitele a udělal mu nabídku. Chtěl mu zaplatit v hotovosti.“

„Majitel odmítl?“

„Myslím, že to zatím nechce prodat, ale definitivně Ashtona

neodmítl.“

Mason řekl zachmuřeně: „Tak se mi zdá, že šťourám do vosího hnízda. Starý Laxter ty peníze možná opravdu někam ukryl a Ashton je mohl někde vyčenichat. Jestli je to tak, určitě je nenaservíruje Samovi na stříbrném tácu. Počítám, že si s Ashtonem budu muset vážně promluvit.“

Drake pokračoval nevzrušeně: „Oba vnuci jsou pěkná kvítka, hlavně Sam. Frank Oafley je spíš taková tichá voda, ten není moc společenský. Zato Sam je celý žhavý do sportovních auťáků, do ženských, do pólových poníků a podobných nákladných věcí.“

„Kde na to bral peníze?“

„Od dědečka.“

„Myslel jsem, že děda byl držgrešle.“

„Byl úplná nedobytná pokladna, ale u vnuků dělal výjimku. K těm byl opravdu štědrý.“

„Kolik toho vlastně měl?“

„Těžko říct. Majetkový soupis…“

„Já vím,“ přerušil ho Mason. „Já si taky prostudoval majetkový soupis. Podle něho zbyly po smrti Petra Laxtera samé pasivní položky. Nic lepšího se zatím nenašlo.“

„Pokud to ovšem nenašel Ashton,“ poznamenal škodolibě Drake.

„O tom se zatím nebudeme bavit,“ řekl Mason. „Já se teď zajímám výhradně o kočky.“

„Den před požárem se v domě strhl nějaký kravál. Nepodařilo se mi zjistit, o co vlastně šlo, ala myslím, že ta ošetřovatelka by nám o tom mohla něco povědět. Chtěl jsem něco vytáhnout z personálu, ale ti všichni mlčí jak zařezaní. Jenom s tou sestřičkou jsem zatím nemluvil… Jsme tady, Perry. Tady bydlí.“

„Jaks to říkal – Durfeyová?“

„Ale ne. DeVoeová – Edita DeVoeová. Podle toho, co jsem o ní slyšel, to bude asi náramná fešanda. Frank Oafley se o ní silně

zajímal, když mu v domě ošetřovala dědečka. Potom ji párkrát navštívil v bytě.“

„S počestnými úmysly?“

„Na to se mě neptej. Já jsem detektiv a ne člen mravnostní policie. Tak jdeme.“

Mason zaplatil taxikáři. Zazvonili, a když zazněl bzučák, vešli do domu. Na konci dlouhé přízemní chodby stála ve dveřích přitažlivá rusovláska. Měla pěknou postavu, kterou zdůrazňoval vhodně volený oděv. V jejich neklidných, těkavých očích se objevilo zřetelné zklamání, když spatřila Masona s Drakem.

„Ale já čekala… copak mi chcete?“ vyhrkla.

Paul Drake se s úklonou představil: „Já jsem Paul Drake a tady je pan Mason, slečno DeVoeová.“

„A co byste potřebovali?“ zeptala se. Mluvila tak rychle, že slova úplně splývala.

„Chceme si s vámi promluvit, slečno,“ řekl Mason.

„Jde o pracovní nabídku,“ dodal Drake. „Vy jste soukromná ošetřovatelka?“

„Prosím.“

„Tak vidíte, a my bychom pro vás měli výhodnou práci.“

„Jaké mi nabízíte podmínky?“

„O tom bychom si snad promluvili lépe uvnitř, nemyslíte?“ navrhl zdvořile Drake.

Chvilku váhala, pak se rychle rozhlédla chodbou a neochotně řekla: „Tak dobře, pojďte dál, ale jen na pár minut.“

Garsoniéra byla v tak vzorném pořádku, jako by její majitelka včera dokončila jarní úklid. Dívka sama byla také dokonale upravená. Bezvadný účes, manikýra, celá jak ze škatulky. Pohybovala se ve svých elegantních, přiléhavě ušitých šatech jako žena, která ví, že má na sobě to nejlepší. Drake se pohodlně usadil v křesle, jako by tam chtěl prosedět celou noc.

Mason se usadil na opěradle a s nelibostí pohlédl na detektiva.

„Ta práce nebude možná přesně to, co jste si představovala," začal Drake. „Ale přesto si o tom můžeme promluvit, ne? Řekla byste nám laskavě, kolik si počítáte za den?"

„Myslíte za dvoudenní nebo třídenní práci nebo…"

„Ne, myslím za jeden den."

„Deset dolarů," odpověděla rychle.

Drake vytáhl náprsní tašku. Odpočítal deset dolarů a držel je nápadně v ruce.

„Věděl bych o práci na jeden den," řekl. „Vlastně by to bylo možná odbyté za hodinu, ale já bych vám přesto zaplatil za celý den."

Nervózně si přejela rty špičkou jazyka, sklouzla pohledem po bankovkách a zeptala se podezřívavě: „Co je to vlastně za práci?"

„Rádi bychom od vás získali pár informací," odpověděl Drake a nepouštěl bankovky z ruky. „Možná že to ani celá hodina nebude, vyřídíme to možná za deset minut. Představujeme si to tak, že nám napřed něco hezky povíte a pak si hačnete a sepíšete, co jste nám řekla."

Její hlas teď byl vysloveně ostražitý. „Jaké informace chcete?"

Detektiv si ji chladně prohlížel. Pak před ni položil na stolek deset dolarů a řekl: „Chceme vědět všechno o Petru Laxterovi."

Trhla sebou, poplašeně těkala očima z jednoho na druhého, pak vykřikla: „Vy jste od policie?"

Paulův výraz připomínal golfového hráče, kterému vlétl míček o jamku dál, než chtěl.

„Berte to takhle, slečno. My potřebujeme jisté informace. Chceme znát určitá fakta, nic jiného vážně nechceme. Rozhodně vás do ničeho nezatáhneme."

Vehementně potřásala hlavou.

„Ne. Pan Laxter mě zaměstnával jako ošetřovatelku a bylo by proti zásadám mého povolání, kdybych vyzrazovala nějaké rodinná tajemství."

Perry Mason se předklonil a vložil se do toho: „Dům shořel, slečno DeVoeová?“

„Ano.“

„Vy jste tam v té době byla?“

„Ano.“

„Jak ten dům hořel – pomalu nebo rychle?“

„Dost rychle.“

„Dostala jste se ven snadno?“

„Byla jsem vzhůru, když požár vypukl. Ucítila jsem kouř a napřed jsem myslela, že se táhne ze spalovny odpadků, pak jsem si ale řekla, že se radši přesvědčím. Vzala jsem si župan a otevřela dveře. Jižní část domu už byla v plamenech. Vykřikla jsem a za pár minut…

Myslím ale, že už vám nic neřeknu.“

„Nevíte, jestli byl dům pojištěn?“

„Myslím, že byl.“

„Zaplatila už pojišťovna něco?“

„Myslím, že ano. Vyplatili to asi Samu Laxterovi. On je vykonavatel poslední vůle, víte?“

„Byl v domě někdo, koho jste neměla ráda?“ zeptal se Mason. „Někdo, koho jste vysloveně nesnášela?“

„Prosím vás, proč se mě ptáte na takové věci?“

„Protože důkladné vyšetřování se musí vést po každém požáru, při kterém mohlo dojít ke ztrátě životů, a zvláště pečlivě se musí vyšetřovat případy, kdy při požáru skutečně někdo zahynul. Vyšetřování může probíhat ještě dlouhou dobu po požáru a je v zájmu všech svědků, aby vypovídali podle pravdy.“

Rychle si to promýšlela a nervózně mžikala očima.

„Má to znamenat, že kdybych odmítla výpověď, upadla bych do podezření ze žhářství? Mysleli byste si, že jsem založila požár, protože jsem chtěla někoho odstranit? Ale to je přece úplně absurdní!“

„Zeptám se vás tedy trochu jinak,“ řekl Mason. „Byl v domě někdo, koho jste měla ráda?“

„Jak to myslíte?“

„Takhle: Člověk přece nežije ve vzduchoprázdnu. Když musí člověk bydlet pod jednou střechou s fůrou ostatních lidí, jistě mu za čas někdo z nich začne být protivný, nebo naopak docela sympatický. Tak tedy připusťte, že některé lidi v domě jste neměla moc ráda a jiné zas ano. My od vás chceme získat všechny údaje o požáru. Můžeme si je sehnat od kohokoliv. Když je ale seženeme od vás, je to pro vás pořád lepší, než když je seženeme od někoho, kdo vám byl protivný. Zvlášť když ta osoba by měla třeba chuť obvinit někoho, koho vy máte ráda.“

Zdálo se, že dívka ve svém křesle úplně ztuhla.

„Chcete tím říct, že Sam Laxter obvinil Franka ze žhářství?“

„Nic nechci říkat,“ odbyl ji Mason. „Úmyslně se zdržuji jakéhokoliv tvrzení. Nepřišel jsem vám informace podávat, přišel jsem je od vás získat.“

Pokynul detektivovi. „Jdeme, Paule, to nemá cenu.“

Oba vstali.

Edita DeVoeová vyskočila a rychle si stoupla zády ke dveřím.

„Počkejte ještě! Já jenom nechápala, co vlastně chcete. Všechno vám řeknu, jenom se ptejte!“

„Potřebujeme toho poměrně dost,“ protáhl Mason nerozhodně, jako by váhal, má-li se znovu posadit. „Chceme znát všechny možné detaily, nejen jak požár probíhal, ale také co mu předcházelo a podobně. Opravdu myslím, že bychom měli zkusit získat informace jinde. Potřebujeme totiž znát všechno možné o lidech, kteří bydleli v domě, o jejich osobních zvycích a podobně, a když vy jste ošetřovatelka… Snad bychom se vás opravdu neměli raději vyptávat.“

„Ne, nechoďte prosím vás! Pojďte, posaďte se ještě. Všechno vám povím. Vlastně to nebude žádné vyzrazování služebního

tajemství, a jestli potřebujete znát podrobné informace, tak já vám toho určitě mohu povědět nejvíc. A jestli Sam naznačuje, že Frank Oafley má s požárem něco společného, tak je to sprostá lež! Sam si chce jen ohřívat vlastní polívčičku, rozumíte.“

Mason rezignovaně povzdechl a s jasnou nechutí si znovu sedl na opěradlo. „Tak ale jenom na několik minut, slečno DeVoeová. Prosím vás, pokud možno stručně. Čas jsou peníze, vždyť to znáte.“

Začala překotně vykládat: „Já vím všecko. Myslela jsem si hned, že s tím požárem nebude všechno v pořádku. Svěřila jsem se s tím Franku Oafleyovi a on řekl, ať si to nechám pro sebe. Já jsem křičela a snažila se vzbudit pana Laxtera – pana Petra Laxtera, víte mého pacienta. Ale v té době už byla ta část domu, kde měl ložnici, v plamenech. Pořád jsem volala a křičela a chtěla jsem se za ním nějak dostat, ale na schodech bylo plno kouře a hrozné horko a já byla skoro udušená. Frank za mnou běžel a strhl mě nazpátek a řekl mi, že se už nedá nic dělat. Stáli jsme oba dole na schodišti a volali na pana Laxtera, ale nikdo se neozýval. Já se ohlédla a viděla jsem, že za námi už také vyskakují plameny a že máme nejvyšší čas, chceme-li se zachránit. Tak jsme utíkali do severního křídla. Já byla vážně skoro udušená. Ještě dva dny mě potom pálily oči a měla jsem je celé červené.“

„Kde byl v té době Sam Laxter?“

„Toho jsem viděla hned, jak jsem vyšla z pokoje, ještě předtím, než se objevil Frank. Sam měl přes pyžamo přehozený koupací plášť a řval ‚hoří, hoří‘ jako pomatený.“

„Kdy přijeli hasiči?“

„Ti přijeli, až když byl celý dům v plamenech. Víte, dům stál na samotě?“

„Byl to velký dům?“

„Až moc velký!“ řekla rozhořčeně. „Až moc velký na tak malý počet personálu.“

„Kdo všechno patřil k personálu?“

„Tak především paní Pixleyová, to byla hospodyně. Pak Nora –myslím, že se ta holka jmenovala Abbingtonová, ale nevím určitě, a potom Jimmy Brandon, to byl šofér. Nora byla taková služka pro všechno. Nebydlela přímo v domě, chodila tam každý den v sedm hodin ráno a pracovala do pěti odpoledne. Paní Pixleyová vařila.“

„A domovník Ashton – ten tam nebydlel?“

„Přijížděl tam jen někdy z města. Měl na starosti dům ve městě a pan Laxter si občas pro něho vzkázal. Ten večer před požárem tam Ashton také byl.“

„Kde spal Petr Laxter?“

„V jižním křídle, ve druhém poschodí.“

„Kdy vypukl požár?“

„Asi v půl druhé v noci. Když jsem se vzbudila, muselo být tak tři čtvrtě na dvě, protože dům už určitě pěknou chvíli hořel.“

„Proč vás pan Laxter zaměstnával? Co mu bylo?“

„On byl po té autohavárii pořád strašně nervózní a hned se rozčílil. Někdy nemohl vůbec spát, ale nechtěl brát žádné prášky. Nedovolil doktorovi, aby mu předpisoval nějaká hypnotika. Říkal, že práškům nevěří. Já pracovala dřív jako masérka, a když měl pan Laxter ty svoje stavy, tak jsem ho masírovala. Napřed jsem mu připravila horkou koupel a pak jsem provedla šetrnou masáž, on se uvolnil a mohl pak usnout. Měl taky něco se srdcem. Někdy jsem mu musela píchnout podkožní injekci – pro povzbuzení srdeční činnosti, rozumíte?“

„Kde byla při požáru Winifred?“

„Ta spala. Nemohli jsme ji prakticky probudit. Už jsme si mysleli, že je udušená. Chlapci div nevyrazili dveře, než se jim podařilo ji vzbudit.“

„Kde byl její pokoj, v severní nebo v jižní části?“

„Byl v prostřední části na východní straně.“

„A služebnictvo?“

„Ti všichni spali v severním křídle.“

„Proč jste vlastně jako osobní ošetřovatelka pana Laxtera nespala někde poblíž jeho pokoje, abyste byla hned po ruce, kdyby dostal ten svůj záchvat?“

„Ale já u něho mohla být okamžitě i tak! On si dal k posteli zavést elektrický zvonek a stačilo, aby zmáčkl knoflík a u mne zazvonil zvonek. Já mu hned dala znamení, že už jsem na cestě k němu.“

„Jak jste mu dávala znamení?“

„Měla jsem u sebe v pokoji také knoflík.“

„Stiskla jste knoflík a u pana Laxtera zazvonil zvonek?“

„Ano.“

„Proč jste tedy ten knoflík nezmáčkla tu noc při požáru?“

„Ale vždyť já ho mačkala! To byla první věc, kterou jsem udělala, když jsem zjistila, že hoří. Okamžitě jsem se vrátila do svého pokoje a mačkala jsem knoflík, a když se od něho neozvala žádná odpověď, vyběhla jsem na schodiště. Oheň musel nějak poškodit elektrické vedení, jinak si to nedovedu vysvětlit.“

„Hm, tak to tedy bylo. Bylo tam hodně kouře?“

„Spousty, střed domu byl úplně zahalen kouřem.“

„Kvůli čemu vzniklo to nedorozumění den před požárem?“

„Jaké nedorozumění?“

„Došlo k nějaké hádce, ne?“

„Ale ne… hádka se nedá říct. To jenom Petr Laxter měl se Samem nějakou debatu. Frank s tím myslím neměl vůbec co dělat.“

„A co Winifred, ta se také zúčastnila?“

„Myslím, že ne. To měli jenom ti dva mezi sebou, starý pán vyčítal Samovi, že moc prosází a podobné věci.“

„Máte nějakou představu o tom, jak mohl oheň vzniknout?“

„Vy si jako myslíte, že dům někdo zapálil?“

Mason řekl pomalu a velmi důrazně: „Už jste kličkovala dost, slečno DeVoeová. Řekněte nám všechno, co víte?“

Rychle nadechla a oči jí zneklidněly. „Může někdo založit oheň tím, že vypouští z auta výfukové plyny do ústředního topení?“ zeptala se.

Drake zavrtěl hlavou. „Ne, jakýpak výfuk. Prosím vás, mluvte k věci a…“

„Moment, Paule,“ přerušil ho Mason. „Napřed si dáme vysvětlit, co tím slečna myslí. On někdo vypouštěl výfukové plyny do ústředního topení?“

„To ale není důležité, když se tím nedá založit požár,“ řekla vyhýbavě.

Advokát napřed vrhl varovný pohled na detektiva, pak vážně zakýval hlavou: „Myslím, že v některých případech se tím požár založit dá.“

„Ale plyn by se musel pouštět do ústředního topení už několik hodin před požárem, ne?“ zeptala se.

„Jde hlavně o to, jak se tam pouštěl,“ odpověděl Mason. „To nám teď právě musíte hezky vysvětlit.“

„To bylo tak: Garáž tvořila součást domu. Vešla se do ní tři auta. Dům byl postaven na svahu a při stavbě domu jim v tom svahu musel vybýt nějaký prostor, tak se stavitel asi rozhodl, že tam vestaví garáž, aby nemusela stát kus od domu a…“

„Ano, ano,“ přerušil ji Mason spěšně. „Já vám úplně rozumím. Prosím vás a teď o těch výfukových plynech!“

„Já se byla ten večer trochu projít, a když jsme se vracela k domu, slyšela jsem, že v garáži běží motor. Řekla jsem si, že někdo asi dal do garáže vůz a nechal motor běžet a pak na to zapomněl. Tak jsem otevřela dveře, ty postranní, ne ta hlavní vrata, těch se užívá jen pro auta – a rozsvítila jsem.“

Mason se k ní naklonil. „A co jste viděla?“

„Sam Laxter tam seděl ve voze a měl spuštěný motor.“

„Motor běžel?“

„Ano.“

„Běžel pomalu, jako když dochází?“

„Ne, běžel rychle, Sam asi zrovna přidal plyn. Kdyby motor běžel pomalu, nebyla bych ho slyšela.“

„Jakým způsobem byly výfukové plyny zavedeny do roury ústředního topení?“ zeptal se Paul Drake.

„To je právě to zvláštní. Čistě náhodou jsme si všimla, že u výfuku vede hadice do hlavní roury ústředního topení, která je v garáži. Ústřední topení bylo na horký vzduch a kotelna byla hned vedle garáže.“

„Jak jste poznala, že výfukové plyny vedou do ústředního topení?“

„Vždyť vám to říkám! Viděla jsem to! Viděla jsem, jak do výfuku vede hadice rovnou do té roury!“

„Věděl Sam Laxter, že jste to poznala?“

„Sam Laxter,“ řekla dívka s důrazem, „byl opilý jako čuně. Nepostavil se ani na nohy. Když mě viděl, vypnul motor a hrubě se na mě osopil.“

„Co vám řekl?“ zeptal se Mason.

„Řekl mi: ‘Vypadněte odtud. Nemůže mít člověk od vás aspoň chvilku pokoj?’“

„A co jste mu odpověděla?“

„Otočila jsem se k němu zády a odešla jsem z garáže.“

„Vy jste mu nic neřekla?“

„Ne.“

„Zhasla jste při odchodu z garáže?“

„Ne, nechala jsem světlo svítit, aby viděl na cestu.“

„Jak jste poznala, že je opilý?“

„Podle toho, jak se rozvaloval na sedadle, a také podle hlasu.“ Mason přimhouřil zamyšleně oči. „Viděla jste mu dobře do tváře?“ Trochu se zamračila, pak řekla: „Ne. Když mám být upřímná, do

obličeje jsem mu neviděla. On nosí takový béžový širák, a když jsem rozsvítila, tak jsem napřed uviděla ten jeho klobouk. Sam seděl nad volantem celý zhroucený, a když jsem k němu udělala pár kroků, úplně sehnul hlavu… Abych řekla pravdu, do obličeje jsem mu tenkrát vůbec neviděla.“

„Poznala jste ho po hlase?“

„Měl trochu jiný hlas – takový ochraptělý, jako mívají opilci.“

„Jinými slovy,“ řekl Mason, „kdybyste měla svědčit u soudu, tak byste nemohla odpřísáhnout, že ve voze seděl Sam Laxter?“

„Samozřejmě bych to mohla odpřisáhnout! Nikdo jiný v domě přece nenosil takový klobouk!“

„To byste ovšem přísahala na klobouk a ne na Sama Laxtera.“

„Jak to myslíte?“

„Ten klobouk si přece mohl nasadit kdokoliv.“

„To ano,“ řekla kousavě. „To mohl.“

„Víte, tohle je dost důležité a při výslechu by vás na tom mohli pořádně zkoupat,“ řekl Mason.

„Chcete říct, že budu muset svědčit u soudu o tom, jak požár vznikl?“

„No, o něčem asi budete muset svědčit. Jakpak víte, že v té garáži neseděl za volantem třebas Frank Oafley?“

„No to přece vím!“

„A jak?“

„No když to chcete mermomocí vědět, tak já se byla ten večer projít s Frankem Oafleyem. Když jsme se vraceli, rozloučili jsme se na rohu a on šel k přednímu vchodu a já k zadnímu. Šla jsem kolem garáže a slyšela jsem běžet ten motor.“

„A co šofér – jak jen se jmenuje – Jim Brandon, ne?“

„Ano.“

„Nemohl to být on?“

„Myslím, že ne. Pokud si ovšem nenasadil klobouk Sama Laxtera.“

„Komu všemu jste o tom vykládala?“

„Frankovi.“

„Říkáte mu často křestním jménem?“ zeptal se Mason.

Rychle odvrátila oči, pak na něho vzdorně pohlédla:

„Frank je můj důvěrný přítel.“

„Co vám řekl, když jste mu vylíčila své zážitky z garáže?“

„Řekl mi, že výfukovými plyny se požár založit nedá; že bych z toho měla jen nepříjemnosti a že mám být raději zticha.“

„Komu jste to ještě řekla?“

„Winifredinu mládenci. Harrymu Inmanovi ne – tomu druhému.“

„Myslíte Douglase Keena?“

„Ano, Douga.“

„Kdo je to Harry Inman?“

„To byl ten druhý, co za ní běhal. Myslím, že ten se jí líbil víc, ale pustil ji k vodě hned, jak se dověděl, že nebude dědit.“

„Co říkal Douglas Keene, když jste mu to pověděla?“

„Říkal, že je to strašně důležitá informace. Moc se mě na to vyptával a chtěl vědět, kam vedou jednotlivé roury ústředního topení a jestli roura, na kterou byla namontovaná hadice, vede do ložnice Petra Laxtera.“

„A vede?“

„Myslím, že ano.“

„Co říkal dál?“

„Radil mi, abych to oznámila na policii.“

„Udělala jste to?“

„Ještě ne. Čekám, až co mi poradí… jeden můj přítel. Chci, aby mi poradil, než se do něčeho zapletu.“

„Kolik bylo hodin, když jste viděla Sama Laxtera v garáži?“

„Asi půl jedenácté.“

„Tedy to bylo několik hodin před požárem?“

„Ano.“

„Nevíte, jestli se Sam hned po vašem setkání v garáži vrátil do domu?“

„To nevím. Byla jsem tak uražená jeho hrubostmi, že jsem musela rychle odejít, abych ho nezpolíčkovala.“

„Ale musel se vrátit ještě před požárem, protože sama říkáte, že jste ho na chodbě viděla v pyžamu, když jste vyběhla z pokoje.“

„To je pravda.“

„Když jste ho viděla v garáži, byl úplně oblečený?“

„Myslím, že ano.“

„Říkáte, že jste si v garáži musela rozsvítit?“

„Ano, proč se ptáte?“

„V garáži byla tedy předtím tma?“

„Ano.“

„Pak tedy osoba, která vjela s autem do garáže, je musela za sebou zavřít, ne?“

„A vypínač je u postranních dveří?“

„Ano, proč se ptáte?“

„Protože,“ řekl Mason pomalu, „kdyby Sam Laxter vjel s autem do garáže, musel by z vozu napřed vystoupit, pak jít k vratům garáže, zavřít je za sebou, zhasnout v garáži světlo a pak se potmě vrátit do vozu. Víte, do garáže se nevjíždí zavřenými vraty.“

„Proč mi to všechno říkáte?“

„Protože kdyby byl tak opilý, že by nemohl vypnout motor, ani se pořádně za volantem posadit, jak to mohl všechno zvládnout? Vystoupit z vozu, zavřít vrata, zhasnout světlo a potmě se vrátit do vozu?“

Zamyšleně přikývla. „To mě opravdu nenapadlo.“

„Vy teď čekáte toho přítele, který vám poradí, co máte dělat?“

„Ano. Musí tu být každou chvíli.“

„A když vám to přítel neporadí, vy to na policii neohlásíte?“

„Já se nechci do ničeho zaplést. Nemyslete, že svého přítele ve všem poslouchám, ale v tomhle si od něho dám poradit.“

„Přesto ale máte pocit, že požár přece jen nějak souvisel s těmi výfukovými plyny.“

„Nejsem žádný mechanik a autům ani mechanismu kotelny vůbec nerozumím a o ústředním topení nic nevím. Jen to, že u Laxterů měli plynové ústřední topení a že v kotelně hoří pořád malý plamínek. Představuji si to tak, že výfukový plyn byl nějaký moc silný, že v něm bylo hodně nespáleného benzínu, který v kotelně explodoval a vznikl požár.“

Mason okázale zazíval. Pak se podíval na Draka: „No tak, Paule, o moc dál jsme se nedostali, co! Ten požár rozhodně nemohl vzniknout od výfukových plynů.“

Zadívala se na ně se zřetelným zklamáním. „Víte to určitě?“

„Docela určitě.“

„Tak proč byla hadice namontovaná do ústředního topení?“

Mason na ni místo odpovědi vypálil: „V garáži byla jen jedna žárovka?“

„Ano. Silné stropní světlo uprostřed.“

„Nemohlo se vám stát, že jste zahlédla nějaké lano a představovala si, že to je hadice?“

„To je vyloučeno. Byla to jasně nějaká hadice, aspoň navrch vypadala jako gumová. Byla připevněna k výfuku Samova vozu a vedla do otvoru, který byl vyvrtán v rouře ústředního topení. Je to taková tlustá roura pokrytá asbestem, jestli jste to někdy viděl. Tou rourou procházel horký vzduch do ložnice Petra Laxtera a do obývacího pokoje.“

Mason zamyšleně pokyvoval hlavou. „Já vám něco povím. My si zatím ještě některé věci ověříme, a když se rozhodnete ohlásit to policii, přivedu vám nějaké slušné lidi z vyšetřovací skupiny, kteří se nechovají tak neomaleně jako seržant Holcomb.“

„To byste byl moc hodný,“ řekla upřímně.

„Tak teď si to trochu promyslíme, a když přijdeme na něco závažného, zavoláme vám. Mezitím nám dejte vědět, jak vám

poradil váš přítel. Kdybyste se rozhodla pro tu policii, zavolejte.“

Pomalu přikývla. „Kde vás najdu?“

Mason vzal Draka za loket a tlačil ho mírně ke dveřím. „My vám ještě zavoláme. Jste hodná, že jste nám všechno řekla.“

„Žádný hrozný výslech to nebyl,“ usmála se na něho.

„Ráda jsem vám pomohla.“

Na chodbě se detektiv zadíval významně na advokáta. Mason se zasmál.

„Jak se zdá, kočka to má v suchu.“

„Taky si myslím,“ poznamenal Drake. „Jen ještě nevím, kterou kartu vyneseš teď.“

Mason šel s detektivem až na konec chodby a tam snížil hlas skoro do šepotu. „Když jsem naposled mluvil s váženým kolegou Shusterem, doporučil jsem mu vřele, aby si prostudoval paragraf 258 Sbírky zákonů. Tam se praví, že žádná osoba, usvědčená z vraždy svého příbuzného, nemá nárok na dědictví po zavražděném, nýbrž že dědický podíl, připadající na dotyčnou osobu, přechází na dalšího dědice.“

„Tak si počkáme, jestli nám to vyjde podle Sbírky zákonů,“ řekl Drake.

„Spolehni se, je to na beton. Z plynového topení vedou do jednotlivých místností různé roury. Každá má svou záklopku, takže se topení dá vypnout, když některé pokoje nejsou obývány. Sam Laxter provedl vraždu velmi jednoduše. Vjel s vozem do garáže, připevnil na výfuk gumovou hadici a vyvrtal díru v rouře ústředního topení, která vedla do ložnice Petra Laxtera. Pak do toho otvoru namontoval hadici, sedl do auta a pustil motor. Smrtelně jedovatý plyn vnikal hadicí do roury ústředního topení a odtud do Laxterovy ložnice.

Všimni si ďábelské jednoduchosti jeho plánu: Stačilo jen nechat běžet motor, aby oběť vzdálená od garáže desítky metrů našla za zamčenými dveřmi ložnice svou smrt. Potom vrah zapálil

dům. Přítomnost kysličníku uhelnatého v krvi uhořelých osob je obvyklý pitevní nález, hlavně u osob, které uhořely v uzavřené místnosti. Vražda byla tedy dokonale promyšlena. Jediný svědek je zřejmě ta zrzavá sestřička, která vraha náhodou dopadla zrovna při činu. Za to, že je ještě naživu, děkuje ta holka asi jen tomu, že Sam ji považuje za hloupější, než je. Anebo si říká, že si děvče té hadice určitě nevšimlo.“

Detektiv vytáhl z kapsy kus žvýkačky a řekl: „Co s tím budeme dělat?“

„Musíme o tom informovat státního zástupce,“ odpověděl Mason. „Vždycky prohlašuje, že advokáti mají starost jen o to, aby zločinci mohli vyklouznout beztrestně mužům zákona z ruky. Teď mu tedy názorně předvedu, jak advokát vystopoval zločince, který unikl našim státním ohařům.“

„Já si myslím, Perry, že to obvinění z vraždy je dost vykonstruované,“ namítl detektiv.

„Já na tom nic vykonstruovaného nevidím,“ zabručel Mason. „Uvědom si laskavě, že to bylo asi ve čtvrt na jedenáct večer. Už několik hodin byla tma. Vrata garáže byla zavřená. Sam Laxter předstíral opilost, když ho děvče překvapilo. Určitě to jen předstíral, protože musel přece vystoupit z vozu, jít k vratům garáže, zavřít je za sebou, pak zas vstoupit do auta a pustit motor. Musel připevnit hadici k výfuku, vyvrtat v rouře ústředního topení díru a namontovat do ní hadici. A pak už stačilo jen přidat plyn. Nemusel ani nechat motor běžet moc dlouho. Pokud si pamatuji na příslušnou kapitolu v učebnici soudního lékařství, obsahuje množství výfukového plynu, které unikne za jednu minutu při 20 HP, jeden kubík kysličníku uhelnatého. Při zavřených vratech může být průměrně velká garáž přeplněna smrtelně jedovatým plynem za pět minut, když necháme běžet motor středně velkého auta. Nadýchá-li se člověk ovzduší, které obsahuje jenom dvě desetiny procenta kysličníku uhelnatého, jsou následky fatální.

Při pitvě je krev udušené osoby jasně červená. Plyn působí na složení krve tak, že krev nemůže zásobovat tkáně kyslíkem. Tytéž změny jsou přítomny i u lidí uhořelých v bytech.

Musíme Samuelu C. Laxterovi přiznat, že je talentovaný chlapík. Kdyby nebylo té náhody s ošetřovatelkou, mohla se mu povést dokonalá vražda.“

„A ty chceš všechno vložit na bedra státního zástupce?“ V detektivových vypoulených očích se nekmitla ani jiskřička zvědavosti.

„Ano,“ přisvědčil Mason.

„Nebylo by lepší se napřed trochu přesvědčit, jak si na tom stojí tvůj vlastní klient?“

Mason pomalu odpověděl: „Ne, Paule. Myslím, že nebylo. Jestli můj klient provedl něco špatného, já ho chránit nebudu. Svěřil mi, abych mu vybojoval tu kočku, a přisámbůh, já mu ji vybojuju. Jestli ale ukradl nějaké peníze, které správně patřily dědicům, tak to už je jiná věc. Nesmíme ovšem zapomínat, že Petr Laxter mohl před smrtí Ashtonovi věnovat nějakou větší peněžní částku.“

„Hlouposti,“ procedil Drake. „Petr Laxter přece netušil, že uhoří. Neměl tedy žádné důvody k tomu, aby dával Ashtonovi takové dary.“

„Jen si nebuď tak jistý,“ řekl Mason. „Jak je vidět, Laxter asi měl nějaký důvod, aby si vyzvedl celou svou hotovost. Ale nechme těch dohadů, Paule. Hlavní přece je, abychom udrželi Shusterovy klienty v defenzívě, a ne abychom vlastního klienta nutili k nějakým sebeobhajobám a dostali ho tak do nesnází. Přesto ale Ashtonovi hned zavolám a řeknu mu, že podle mne má kočka vyhráno.“

Detektiv se rozesmál. „Tomu říkám vytáhnout kanón na kanárka. Všechny ty složité manévry, celá ta ofenzíva jen proto, aby jedna kočka zůstala naživu!“

„A taky proto, aby Nat Shuster viděl, že mě nemůže vodit za nos. Nezapomínej na tuhle maličkost, Pavlíčku.“

„V automatu za rohem je telefon,“ poznamenal Drake.

„Tak dobře, Paule, jdeme volat Ashtona a státního zástupce.“

V automatu vytočil Mason číslo městského bytu Petra Laxtera a požádal, aby mu zavolali Ashtona k telefonu. Musel čekat několik minut, než se v sluchátku ozvalo Ashtonovo drsné bručení.

„Tady Perry Mason. Chtěl jsem vám jenom říct, Ashtone, že si už o Šutříka nemusíte dělat starosti.“

„Jak to?“

„Myslím, že Sam Laxter bude mít teď dost práce sám se sebou,“ vysvětloval Mason. „Bude mít na starosti důležitější věci než je trávení koček. Neříkejte to zatím nikomu, ale myslím, že Sama Laxtera si brzy pozve státní zástupce, aby si od něho dal vysvětlit pár věcí.“

Domovníkův drsný hlas zněl najednou velmi naléhavě.

„Můžete mi říct, oč jde?“

„Nemohu. Opravdu ne. A nechte si i tohle pro sebe prosím vás.“

Ashtonův hlas byl čím dál tím rozčilenější. „Počkejte ještě, pane Masone. Já bych nechtěl, abyste se ukvapoval. Mám vážné důvody. Jestli vám mohu radit, nezatahujte do toho státního zástupce!“

Mason odpověděl se zdvořilou neústupností: „Vy jste si mě vybral, abych vám zachránil kočku. Nechte mě ji laskavě zachraňovat podle mých vlastních představ!“

„Ale teď přece jde o něco docela jiného!“ snažil se ho přesvědčit Ashton. „Musím si s vámi o tom promluvit, pane Masone!“

„Tak dobrá, přijďte zítra dopoledne. Zatím vyřiďte Šutříkovi mé uctivé poručení a předejte mu ode mne talíř smetany.“

„Ale já s vámi musím mluvit hned, když trváte na tom, aby

státní zástupce zahájil vyšetřování!“

„Vždyť vám povídám, že vás zítra čekám,“ řekl Mason a spěšně zavěsil. Trpce se zašklebil, když se setkal s pohledem Paula Draka.

„Tyhle zatracené kočičí případy nejsou k ničemu. Pojď, jdeme shánět státního zástupce.“

„Jak se zdá, stařík nemá čisté svědomí, co?“ ušklíbl se Drake.

Mason pokrčil rameny. „Moji klienti mají vždycky čisté svědomí. A nezapomínej, Paule, že moje pravá klientka je kočka.“

Detektiv se zašklebil. „Já vím. Ale jen tak jako meloušek bych si rád vyšetřil, kde sebral Ashton všechny ty peníze… Podívej, začíná pršet. Jestli máme před sebou delší výlet, vzal bych radši svůj vůz.“

Mason hledal v telefonním seznamu byt státního zástupce a řekl roztržitě: „Promiň, Paule… Ano, bude to delší výlet. Ale už nemáš čas jet domů pro auto… Budeme muset vyrazit hned a pojedeme jak ďábli… Vytáhnu svůj kabriolet a budeme tam za chviličku.“

Drake zasténal. „Já to věděl, toho jsem se bál! Silnice jsou mokré, a ty pojedeš jak šílenec.“

6

Státní zástupce Hamilton Burger připomínal něčím medvěda. Měl široká ramena, býčí šíji a při chůzi měly jeho paže zvláštní houpavý pohyb, který dává tušit pod kůži síť dokonale koordinovaného svalstva.

„Víte, Masone," řekl, „já s vámi budu spolupracovat tam, kde to půjde. Už jsem vám přece několikrát říkal, že nám hrůzu z toho, abych jednou neodsoudil nevinného člověka. Ale také jsem vám už myslím řekl, že nerad za někoho tahám kaštany z ohně."

Mason byl zticha. Paul Drake poskytoval dokonalý obraz znuděného posluchače. Usadil se pohodlně v křesle, dlouhé nohy natáhl skoro až do středu pokoje a soustředěně studoval špičky svých polobotek.

Burger začal přecházet místností. Bylo na něm vidět, jak znervózněl. Prudce pootočil hlavu jako šelma, která nabírá podezřelý pach, a řekl: „Masone, vy jste dobrý advokát."

Mason ani nehlesl.

Burger se obrátil na patách a mašíroval opačným směrem. Přes rameno na Masona vypálil: „Ale jste spíše detektiv než advokát. Když si zamanete, že musíte vyřešit nějaký zločin, jdete za tím jak policejní čokl za stopou. To ale neznamená, že vaši klienti musí být vždycky nevinní."

Mason neodpověděl.

Burger se znovu otočil. Pak se naráz v chůzi zastavil, prudce se obrátil k Masonovi a řekl se zdviženým ukazovákem: „Kdyby se moji lidé dověděli, že jednám podle vašich informací, tak si řeknou: Ten advokát si ho pěkně osedlal."

„Proto," řekl Mason, „jsem přišel osobně za vámi a ne za některým z vašich právníků. Tady vám dávám příležitost dokázat,

že zdánlivě přirozená smrt byla ve skutečnosti vražda. Nechci od vás žádnou laskavost, dávám vám prostě příležitost. Dostal jsem se k tomu přes tu kočku; a jestli vás to zajímá, vydělal jsem na tom přesně deset dolarů.“

Burger vytáhl doutník, odtrhl zuby pásku a škrtl sirkou o cihlu na krbu. Rozdýmal doutník a povzdechl si: „Tak dobrá. Náhodou má dnes doktor Jason přijít k nám na večeři. Hned mu zavolám. Když s ním bude řeč, provedeme soudní pitvu ráz dva. Než se o tom doví veřejnost, budu už vědět, jestli má vůbec cenu v tom pokračovat.“

Perry Mason si zapálil cigaretu.

„Teď mě laskavě na chvilku omluvte,“ řekl Burger.

„Jdu volat doktoru Jasonovi a pozvu sem také Toma Glassmana, našeho hlavního vyšetřovatele.“

Když se za ním zavřely dveře, obrátil se Paul Drake na Masona se svým obvyklým výrazem mírného pobavení. „Vidím, Perry, žes neuznal za vhodné informovat pana státního zástupce o náhlém zbohatnutí svého klienta.“

„Mou povinností je uvést pouze ty okolnosti, které pomohou vysvětlit vraždu,“ odpověděl mu stručně Mason.

Drake se opět pozorně zadíval na špičky svých bot.

„Kdybych já byl státním zástupcem, asi bych si rozmyslel pouštět se s tebou do hry,“ poznamenal.

„Moji spoluhráči si náhodou přijdou vždycky na své,“ ohradil se Mason.

„Jo, ale pánbůh je potěš, kdyby si chtěli kopnout dvakrát po sobě,“ řekl Drake truchlivě.

Dveře se otevřely a doktor Jason, vysoký, hubený člověk s nepříjemně pronikavým pohledem, se na ně upřeně zadíval. „Dobrý večer, Masone. Myslím, že jsem ještě nebyl představen panu Drakovi.“

Drake se pomalu vyhrabal z křesla a natáhl k lékaři nedbale

ruku.

„Těší mě, že vás poznávám, doktore. Už jsem od vás slyšel tady od Masona. Nikdy nezapomenu, co mi o vás řekl, když jste jednou vyšetřoval duševní stav nějakého jeho klienta.“

„Prosím vás?“ protáhl lékař tázavě.

„Řekl mi, že se provrtáváte do podvědomí svých pacientů jak písečná blecha pod kůži.“

Doktor Jason se zasmál. „Tohle měl říct na veřejnosti, to mohla být pro mě výborná reklama. Bohužel ale o mně při svém posledním případu řekl před porotou něco docela jiného.“

Státní zástupce je vyzval, aby se posadili. Nervózně zabafal z doutníku.

„Doktore, mám pro vás problém. Dávejte prosím vás pozor. Hoří dům. Najdou mrtvolu. Muž patrně uhořel v posteli. Nikdo si o tom nic špatného nemyslí. Pak se odněkud vynoří svědkyně. Tvrdí, že člověk, který mohl velmi vydělat na smrti toho uhořelého muže, vháněl v noci před požárem výfukový plyn ze svého auta do hadice, kterou namontoval na rouru ústředního topení. Ta roura vedla z garáže do ložnice naší mrtvoly. Požár byl patrně založen dodatečně. Co myslíte, je možné, aby se do ložnice dostalo rourou ústředního topení tak velké množství plynu, že mohlo zavinit mužovu smrt?“

„To je docela možné,“ připustil doktor Jason a upíral pohled střídavě na Masona a detektiva.

„Mohl muž zemřít ve spánku?“

„To je velmi pravděpodobné. Kysličník uhelnatý je velmi zákeřný plyn. Znám spoustu případů, že lidé pracovali v uzavřené garáži, nechali motor vozu běžet a než se stačili dostat na vzduch, zemřeli udušením.“

„Jak se pozná, když někdo zemře na otravu kysličníkem uhelnatým?“

„Na to je několik metod. Nejsnadnější je zjistit barvu krve u

otrávené osoby. Krev je jasná, třešňově červená.“

„A když ta osoba potom uhoří, dá se v krvi ještě zjistit kysličník uhelnatý?“

„Moment,“ řekl doktor Jason zamyšleně. „Něco jste přehlédl. Při smrti uhořením musíme skoro vždycky předpokládat, že pitva ukáže přítomnost kysličníku uhelnatého. Protože uhořelá osoba vlastně zemřela ne na popáleniny, ale na otravu kysličníkem uhelnatým, jde-li o smrt v uzavřené místnosti.“

„Mohla by soudní pitva rozhodnout, zda byl uhořelý otráven kysličníkem uhelnatým ještě před vypuknutím požáru?“

Doktor Jason se pronikavě zadíval na Perryho Masona. „Kolik hodin uplynulo mezi vháněním plynu do ložnice zemřelého a vznikem požáru?“

„Asi dvě nebo tři hodiny.“

Doktor Jason pomalu přikývl. „Myslím,“ řekl Hamiltonu Burgerovi, „že by to soudní pitva mohla rozhodnout. Bude ovšem velmi záležet na tom, do jaké míry bylo tělo poškozeno ohněm. Myslím však, že soudní pitva přinese určité výsledky. Puchýře, které se tvoří žárem, když ještě tkáně živého organismu jsou schopné reakce, většinou slouží jako bezpečné vodítko k našim závěrům.“

„Jinak řečeno, máme tedy nařídit exhumaci?“ zeptal se Burger.

Doktor Jason přikývl.

Burger se vztyčil a připomněl tím pohybem medvěda, který se rozhodl zaútočit. „Tak dobrá. Když už do toho máme jít, uděláme to hned. Jdu sehnat povolení k exhumaci.“

7

Z půlnočního nebe padal hustý déšť a v pochmurných kadencích bubnoval na lesklé listoví smutečních vrb. Každá kapka zasyčela, když dopadla na rozžhavený kryt benzínové lampy, která osvětlovala ponurou scénu.

Kolem světelného kruhu se rozprostíraly řady kamenných náhrobků a splývaly s tajuplně šumící temnotou.

Vítr utichl.

Hamilton Burger s límcem svrchníku vyhrnutým až k uším začínal ztrácet trpělivost. „Nemohli byste trochu přidat?“ zeptal se nevrle kopáčů.

Jeden z nich se na něho nevraživě zadíval. „Víc se nás sem dolů nevejde, a děláme jako mourovatý. Stejně už sem skoro na dně.“

Muž si utřel zpocené čelo mokrým rukávem a dal se znovu do kopání. Chvíli nato narazila lopata na něco tvrdého.

„Neštvi se tak,“ napomenul prvního kopáče kamarád. „Ať si ty řeči nechá, šafář jeden. Než rakev vytáhnem, musíme ji napřed pořádně vočistit vod hlíny. Provleču lano držadlama, a ty hoši, co zatím jen tak postávají vokolo, budou mít příležitost si taky trochu zamakat.“

Burger ignoroval dělníkův výpad. Nahnul se nad jámou a prohlížel si rakev.

Perry Mason si zapálil cigaretu a zadupal provlhlými střevíci. Paul Drake se k němu přitočil: „Nepropadneš se hanbou, až nám doktůrek řekne, že ten děda opravdu uhořel zaživa?“

Mason nedůtklivě zavrtěl hlavou. „Musel jsem uvést všechna fakta. Já osobně si myslím, že na to nejdou šikovně. Kdyby napřed vyslechli Editu DeVoeovou a pak trochu zmáčkli Sama Laxtera,

šlo by to dopředu mnohem rychleji.“

„No dobře,“ řekl Drake, „ale pak by už Hamilton Burger nemohl couvnout, a byl by z toho proces. On má strach, že právě k tomu ho chceš dohnat. Tak to bere radši z druhého konce a než rozběhne vyšetřování naplno, chce se přesvědčit, jestli to byla opravdu vražda. Už má s tebou své zkušenosti, už se jednou spálil.“

„Kristepane,“ řekl Mason znechuceně, „ať si strčí tu svou opatrnost za klobouk. Když se do toho neobuje pořádně hned, tak mu ten případ může proklouznout mezi prsty. Říkáš, že už se spálil, že se bojí ohně, ale bez ohně buchty neupečeš. A taky je nesmíš napřed všechny sníst a pak si naříkat, že žádné nemáš.“

Tom Glassman, hlavní vyšetřovatel, se hlučně vysmrkal. „To tu opravdu musíme napřed všichni k smrti nastydnout, doktore?“

Doktor Jason chladně odpověděl: „Já bych taky raději ležel v posteli… Ten člověk je už v zemi nejméně týden, ale exhumovat se musí samozřejmě zrovna v tom momentě, co začne pršet.“

„Za jak dlouho nám budete moci oznámit výsledek prohlídky?“

„Možná že dost brzy. Bude to do značné míry záležet na tom, jak dalece byly tkáně ohněm zničeny.“

„Rozmotejte tam to lano!“ zavolal na ně jeden z dělníků. „A až zavoláme, zatáhněte. Už máme konce přivázaný k držadlům rakve.“

Za několik okamžiků společné námahy se jim podařilo, že rakev se s trhnutím odlepila od země a kolísavě vystupovala nahoru.

„Tahejte za ten provaz pořádně. Hezky stejnoměrně, ať se moc nekymácí! Táhněte pomalu, ale pořádně!“

Rakev se objevila na povrchu. Rychle ji podložili prknem a rakev na ni postavili.

Jeden z dělníků otřel víko hadrem, druhý vytáhl šroubovák a

za chvíli bylo víko volné. Jeden z dělníků vybídl lékaře: „Tak, doktore, a do toho!“

Doktor Jason vykročil, sklonil se nad otevřenou rakví a vykřikl. Sáhl rychle po baterce.

Muži ho obstoupili ve zvědavém hloučku. Nikdo z nich však nezvedl benzínovou lampu, takže vnitřek rakve zůstal temný.

„Co je doktore?“ zeptal se státní zástupce.

Lékař si svítil baterkou do rakve. Jeho prsty se dotkly zuhelnatělé mrtvoly.

„To bude zlé. Ten člověk musel hořet jak uhlí. Budu muset na něm najít nějaké místo, kde byla kůže trochu chráněna oděvem.“

„Budete schopen zjistit přítomnost kysličníku uhelnatého?“

„Na to nebudou ani nutné laboratorní testy. Už teď vím, že bude nález pozitivní.“

„A budete vůbec schopen pokračovat v prohlídce?“

„Myslíte tady?“

„Ano.“

„To by bylo obtížné a závěry by stejně nebyly definitivní.“

„Ale můžete nám aspoň něco předběžně naznačit?“

Doktor Jason si rezignovaně povzdechl a začal na mrtvole pracovat. „To všechno vám řeknu do pěti minut.“

Jeden z dělníků mu přidržel lampu. Doktor Jason zřetelně nesouhlasil se svou prací, s počasím a vůbec s celou tou záležitostí. Podrážděně odkopl víko. „Podržte to světlo tady… ne tak blízko, ať mi nezacláníte. Takhle je to lepší. Postavte se sem… Prokrista, nebuďte taková fajnovka!“

Přehrabával se v rakvi, pak vytáhl z kapsy ostrý nožík. Ozval se zvuk párané látky a nečekaně ostře přehlušil vytrvalý šumot deště. Po chvilce se lékař napřímil a kývl na Hamiltona Burgera.

„Chtěl jste znát předběžný výsledek?“

„Ano. Samozřejmě, jestli nám vůbec můžete něco říct.“

Doktor Jason přiklopil víko. „Pokračujte s vyšetřováním,“

řekl.

Hamilton Burger chvilku postál zasmušile nad rakví, pak přikývl a obrátil se na patě. „Jdeme. Vy pojedete s námi, Masone, a Drake může jet za námi vaším vozem. Vy si laskavě vezměte na starost mrtvolu, doktore, ano?“

Mason si sedl s Burgerem do vozu. Řídil Tom Glassman. Všichni tří muži byli zamlklí. Na předních sklech pracovaly stěrače a jejich monotónní zvuk se mísil s vrčením motoru a táhlým svistem pneumatik.

„Jedeme k Laxterovům?“ zeptal se Mason.

„Ano. Totiž do jejich nového bydliště – říkají tomu myslím městský dům,“ odpověděl Burger. „Chci hochům položit pár otázek.“

„Vznesete už nějaká obvinění?“ chtěl vědět Mason.

„Chci jim jenom dát pár na tělo šitých otázek,“ vysvětlil Burger. „Nebudu vznášet žádná obvinění. Nechci jim ukazovat karty, dokud nebudu vědět, na čem jsem. Myslím, Masone, že by bylo vhodnější, abyste se vy a váš detektiv drželi od výslechu trochu stranou.“

„Podívejte,“ řekl Mason, „ jestli snad máte pocit, že už jsme tu zbyteční, tak řekněte. Já bych totiž věděl o jedné teplé postýlce, o skleničce horkého grogu a…“

„Ještě ne,“ přerušil ho Burger. „Když jste si s tím začali, zůstanete u toho hezky až do konce. Když z toho bude blamáž, chci, abyste byli při tom.“

Mason si povzdechl a pohodlněji se opřel. Vůz jel napřed dlouho opuštěnými ulicemi, pak začal stoupat do kopce. „Tamhle je to,“ ukázal Burger, „ten velký dům. Jestli zrovna nemusíte, tak si nesviťte reflektory, Tome. Chtěl bych si prohlédnout garáž dřív, než někoho v domě vyplašíme.“

Glassman nehlučně zastavil u chodníku a vypnul motor. Nebylo slyšet nic kromě deště bubnujícího na střechu vozu.

„Vzduch je čistý,“ řekl.

„Máte šperháky s sebou?“ zeptal se Burger.

„Samozřejmě. Chcete, abych vám napřed otevřel tu garáž?“

„Ano, prosím vás. Chtěl bych si prohlédnout vozy.“

Glassman vystoupil do deště a šel si baterkou posvítit na visací zámek u garáže. Vytáhl z kapsy svazek klíčů a po chvíli zakýval na Burgera. Hladce otevřel zasouvací vrata garáže a všichni čtyři muži vstoupili.

„Opatrně, ať za sebou nezabouchnete. Nechtěl bych nikoho vyrušit, dokud si všechno pořádně neprohlédnu,“ řekl Glassman.

V garáži stála tři auta. Glassman jedno po druhém osvítil baterkou. Mason si zamyšleně prohlížel nový zelený sedan značky pontiac. Burger si všiml jeho výrazu a zeptal se: „Co je, Masone?“ Ten ale jen potřásl místo odpovědi hlavou.

Glassman si svítil na řidičský průkaz, který našel v jednom z vozů. „Je na jméno Samuel C. Laxter,“ řekl a ukázal na luxusní sportovní vůz, který měl po obou stranách připevněné rezervní pneumatiky. Byl to přepychový kousek, blyštěl se chromem a lakem.

„Z toho se určitě dají vyrazit dvě stovky za hodinu,“ zabručel Burger. „Posviťte mi na tlumič, Tome.“

Glassman zamířil světelný kužel na výfukový tlumič. Burger se sklonil k vozu, pak pomalu přikývl: „Někdo musel na výfuk nedávno něco montovat,“ řekl.

„No tak si promluvíme s panem Samuelem C. Laxterem a uvidíme, co na to řekne on,“ navrhl Glassman.

Perry Mason se celou tu dobu opíral ležérně o zeď. Vytáhl cigaretu, sklepával si ji důkladně o palce a nedbale prohodil: „Já se vám samozřejmě do toho nechci míchat, ale nechcete ještě chviličku hledat? Možná že byste našli i tu hadici.“

„A kde?“ zeptal se Burger.

„Někde ve voze, ne?“

„Proč myslíte, že ji tam najdeme?“

„Požár vznikl někde v okolí Laxterovy ložnice,“ řekl Mason. „Garáž byla takovou stovku metrů od toho místa. Ta hadice byla přece usvědčující předmět, a Sam Laxter by ji sotva nechal někde povalovat. Mohl ji samozřejmě schovat někam jinam, ale co kdybyste to riskli a prohledali důkladně vůz?“

Glassman otevřel neochotně kufr a svítil si chvilku do něho baterkou. Pak vlezl do vozu, trochu se tam přehraboval,– zvedl přední sedadla, prohledal postranní kapsu a pak se věnoval zadním sedadlům.

„Podívejte, tam je nějaký uzavřený prostor,“ upozornil ho Burger.

„To je na golfové hole,“ vysvětlil Glassman.

„Zkuste to otevřít.“

Glassman vyzkoušel svůj svazek klíčů jeden po druhém, ale nakonec zavrtěl hlavou.

„Zkuste odklopit přední sedadlo, jestli tam nebude trochu vidět.“

Vůz se silně zhoupl, když v něm zavalitý Glassman začal všelijak manévrovat. Po chvilce bylo slyšet jeho přidušený hlas: „Vidím tam něco, co vypadá jako tenká hadice od vysavače.“

„Vyrazte ta dvířka,“ řekl rozčileně Burger, „ať se tam můžeme podívat pořádně.“

Glassman si nerozhodně prohlížel zámek. „To nerad dělám. Jestli jsme vedle, bude z toho malér,“ řekl mrzutě.

„Já si naopak začínám myslet, že moc vedle nebudeme,“ poznamenal Burger ponuře.

Glassman vypáčil schránku a vytáhl z ní asi třímetrovou hadici. Na jednou konci měla násadec, který se dal několika šrouby utáhnout nebo povolit, na druhém pak nálevkovité ústí z měkké gumy.

„Jak to tak vypadá,“ řekl Burger, „budeme muset vytáhnout

Laxtera z postýlky.“

„Chcete, abychom my dva počkali tady?“ zeptal se Mason.

„Ne, pojďte s námi a počkáte v obývacím pokoji. Možná že nebudete čekat dlouho. Když ho překvapíme rozespalého, tak se nám asi spíš svěří.“

Dům stál na kopci. Garáž byla od domu poměrně dost daleko; vedly od ní cementové schůdky nahoru až k písčité zahradní cestě. Výjezdová cesta z garáže sloužila jako soukromá vozovka, která vedla k hlavnímu vchodu, pak mírným zákrutem obcházela dům a sloužila pro dodávková vozidla, která zajížděla až před zadní vchod.

Muži mlčky stoupali v sevřené skupince po cementových schůdcích. Na posledním schodu se Burger zarazil: „Pozor! Co je to?“

Z mlhavé temnoty bylo slyšet tlumený třesk, jako když nějaký kovový předmět narazil na pevnou překážku. Pak se ozval zvláštní škrábavý zvuk.

„Někdo kope a motyčka právě narazila na kámen,“ řekl Mason tiše.

Burger zamumlal: „Kruci, máte pravdu, Masone, vy jděte s Drakem za námi, a vy, Tome, si připravte baterku a mějte pro všechny případy revolver po ruce.“

Burger šel v čele. Všichni čtyři našlapovali co možná tiše, ale písek jim přece jen občas zaskřípal pod nohama. Glassman zašeptal: „Měli bychom jít po trávníku,“ a přešel na travnatý okraj cestičky. Druzí ho následovali. Tráva byla vlhká, hlína se jim trochu lepila na boty, ale šli dál už v úplném tichu.

V domě se svítilo. Rolety byly spuštěné, ale po stranách prozařovalo světlo. Neznámý kopal nerušeně dál.

„Tam za tím psím vínem!“ zašeptal Glassman.

Nemusel to říkat. Bylo vidět, jak se keř celý otřásá horečnou činností neznámého. Kapky deště crčely v kaskádách z lístků a

měnily se ve zlatou spršku v kuželi světla, které vycházelo z okrouhlého okénka, nad vchodem. Škrábavý zvuk se teď zesiloval.

„Hrne hlínu zpátky do jámy," poznamenal Mason.

Glassman zamířil baterku směrem po zvuku. Neznámý poplašně uskočil a zapletl se do křoví, z kterého se ve světle Glassmanovy baterky vyklubal keř popínavé růže. Glassman řekl: „Pojďte ven, a pozor na ruce. Tady policie."

„Co tu chcete?" zeptal se muž tlumeně.

„Tak pojďte už ven!" nařídil Glassman.

Postava se vynořila z temnot a její obrys se černě rýsoval na pozadí zlatě se lesknoucích mokrých listů. Když bylo muži vidět do tváře, řekl Mason: „Vždyť je to Frank Oafley."

Burger vykročil k muži. „Jak se jmenujete?"

„Oafley – Frank Oafley. Jsem spolumajitel domu. Kdo jste vy, a co tu vlastně děláte?"

„Provádíme tu menší vyšetřování," odpověděl Burger. „Já jsem státní zástupce. To je Tom Glassman, můj vyšetřovatel. Proč jste tu kopal?"

Oafley něco zabručel, vytáhl z kapsy telegram a přidržel ho před státním zástupcem. Světlo baterky dopadalo na telegram a bylo vidět i roztržený rukáv a hlínou zamazané ruce Franka Oafleye.

„Vy jste mě vystrašili," řekl. „Skočil jsem přímo do šípkového keře a poškrábal se o trny. Ale to nic, stejně jsem se trochu poškrábal už při kopání. Oblek mám docela zničený." Podíval se na sebe a omluvně se zasmál.

Muži si ho nevšímali a soustředěně četli telegram:

KOLTSDORFSKE DIAMANTY V ASHTONOVE BERLI STOP VIC NEZ POLOVINA DĚDEČKOVÝCH PENĚZ ZAKOPANÁ POD OKNEM KNIHOVNY U POPÍNAVÉ RUZE STOP MÍSTO OZNAČENO KOLIKEM STOP PENÍZE ZAKOPANÝ JEN NĚKOLIK PALCŮ POD POVRCHEM

Telegram byl podepsán prostě: PRITEL.

Glassman řekl tiše: „Zdá se, že telegram je pravý. Prošel telegrafním úřadem.“

„Našel jste něco?“ zeptal se Burger.

Oafley mu neodpověděl. Zahlédl mezi muži Perryho Masona a zeptal se ostře: „Co tu dělá ten člověk?“

„Vyžádal jsem si jeho přítomnost,“ řekl Burger. „Zastupuje vašeho domovníka Charlese Ashtona. Budu vyslýchat také Asthona a tak jsem chtěl, aby byl Mason při tom. Našel jste při kopání něco?“

„Našel jsem jen ten kolík“, řekl Oafley a vytáhl kousek dřívka z kapsy. „To bylo zapíchnuté do země. Kopal jsem až na štěrkový podklad a nebylo tam nic.“

„Kdo posílal ten telegram?“

„To se mě moc ptáte.“

Burger řekl tiše Glassmanovi: „Tome, zjistěte mi podací číslo telegramu, jděte k telefonu a ověřte si na poště všechny údaje o originálu. Zjistěte adresu odesilatele.“

„To jste sem přišli kvůli telegramu?“ zeptal se Oafley. „Takové psí počasí. Vůbec bych nevytáhl paty z domu, natož abych kopal, ale když ten telegram…

Jistě to chápete.“

„Přišli jsme původně kvůli něčemu jinému,“ řekl Burger. „Kde je Sam Laxter?“

Oafley zřetelně znervózněl. „Je venku. Co jste mu chtěli?“

„Chtěli jsme mu dát pár otázek.“

Oafley chvilku váhal, pak řekl nejistě: „Vy jste mluvili s Editou DeVoeovou?“

„Já s ní nemluvil,“ řekl Burger.

Mason se upřeně zadíval na Oafleye. „Já s ní mluvil.“

„To jsem si mohl myslet,“ řekl Oafley. „Vy přece musíte do všeho strkat nos.“

„Tak to by už stačilo,“ napomenul ho Burger. „Pojďme dovnitř. Co to znamená, že koltsdorfské diamanty jsou v Ashtonově berli?“

„O tom vím asi tolik, co vy,“ řekl Oafley zarytě.

„Sam není doma?“

„Ne.“

„Kde je?“

„Nevím. Asi má nějakou schůzku.“

„Tak dobře,“ řekl Burger. „Vezměte nás laskavě dovnitř.“

Vystoupili na terasu. Oafley vytáhl klíče a odemkl dveře. „Jestli mě na chvilku omluvíte, umyl bych se z toho nejhoršího a trochu se převlékl.“

„Momentíček,“ zadržel ho Glassman. „Tady jde o půl miliónu chlapečku. Věříme vám sice na slovo, ale jestli dovolíte, tak si vás napřed trochu prošacujeme.“

Burger ho ostře okřikl. „Glassmane, s panem Oafleyem takhle mluvit nesmíte!“

Obrátil se omluvně k Oafleyovi: „Promiňte. Ale Glassmana zřejmě napadlo totéž co mne, a možná i vás, v sázce je totiž veliké množství peněz. Dejme tomu, že osoba, která posílala telegram, bude tvrdit, že jste ty peníze v zahradě našel.“

„Ale já žádné nenašel! A i kdyby, stejně by byla polovina moje, ne?“

„Nemyslíte ale, že by pro vás mohlo být jednou dobré, kdybyste mohl prokázat, že jste ty peníze nenašel?“ zeptal se Burger.

„A jak bych to mohl prokázat?“

„Kdybyste se teď dobrovolně podrobil osobní prohlídce.“

Oafley řekl vzdorovitě: „Tak dobrá, prošacujte si mě.“

Prohledali ho.

Burger spokojeně přikývl. „To je stejně jen taková formalita. Možná že později budete rád, že jste nám neodmítl spolupráci.“

„Rád určitě nebudu. Ale nebudu vám ani bránit, protože chápu vaši situaci. Už se mohu jít převléknout?“

Burger pomalu zavrtěl hlavou. „Raději ještě nikam nechoďte. Posaďte se tady, vždyť za chvilku oschnete.“

Oafley pokrčil rameny. „Co se dá dělat. Tak si aspoň dáme skleničku whisky. Vypadáte, že jste někde pořádně promokli. Co tu bude, bourbonská, režná nebo skotská?“

„Cokoliv,“ řekl Mason, „jen když to bude whisky.“

Oafley se na něho zamyšleně zadíval a stiskl zvonek. Vstoupil muž s nápadnou jizvou, která mu stahovala celou jednu polovinu obličeje. Vypadal jako by se neustále šklebil v tichém triumfu. „Zvonil jste na mě?“ zeptal se Oafleye.

„Ano, Jamesi. Přineste sem nějakou whisky. Skotskou a bourbonskou a nezapomeňte sodovku.“

Muž přikývl a zmizel.

„To je Jim Brandon,“ vysvětli Oafley. „Je to náš šofér a takový lepší sluha.“

„Jak přišel k té jizvě?“ zeptal se Burger.

„Myslím, že měl autohavárii… Vy jste pan Burger, státní zástupce?“

„Ano.“

Oafley řekl pomalu: „Mrzí mě, že si to Edita DeVoeová nenechala pro sebe.“

„Proč vás to mrzí‘?“

„Protože ten požár nevznikl od výfukových plynů. Není možné, aby to mělo nějakou souvislost.“

Glassman se zeptal: „Kde tu máte telefon?“

„V hale. Já vám to ukážu… nebo radši James.“

„Neobtěžujte se, já už si to najdu sám. Vy si tu hezky dál povídejte se šéfem.“

Burger se zeptal: „Už jste někdy slyšel o otravě kysličníkem uhelnatým, pane Oafleyi?“

„Samozřejmě.“

„Víte o tom, že při spalování benzínu v motoru auta vzniká kysličník uhelnatý?“

„Ale jak to souvisí s požárem? Není to přece hořlavý plyn, nebo je?“

„Je to smrtelně jedovatý plyn.“

Něco v tónu, kterým Burger tu větu vyslovil, Oafleye zřejmě zarazilo. Tázavě svraštil obočí.

„Kristepane!“ vykřikl. „Nechcete přece říct, že…

Ale to je absurdní! Přece nechcete, abych věřil…“

„Já na vás nechci, abyste něčemu věřil, pane Oafleyi.

Chci na vás pouze nějaké informace. Zastavili jsme se po cestě ve vaší garáži a prohlédli si trochu vůz Sama Laxtera. Našli jsme v něm dlouhou gumovou hadici.“

Oafleye to nevzrušilo. „Ano, Edita mi o tom říkala.“

„Kde je teď Sam Laxter?“

„Já nevím. Někde venku.“

„Čím jel? Jeho vůz stojí v garáži?“

„Ano, to je pravda. Nechtěl ho vytahovat do toho deště. Šofér ho zavezl do města v novém pontiaku a pak se sem vrátil. Nevím, jak se Sam dostane zpátky, ale třebas má ve městě někde zaparkovanou naši starou chevroletku.“

„Vaši starou chevroletku?“

„No, jezdí s ní obvykle Ashton. Užívá se při nákupu a podobně.“

„Vy máte také vůz?“ zeptal se Burger.

„Ano, ten buick v garáži je můj.“

„A ten velký pontiak?“

„Ten koupil dědeček těsně před smrtí.“

„Jak to, že se vozům při požáru nic nestalo?“

„Asi to bylo tím, že garáž byla v poměrně chráněné části domu, kam oheň přeskočil až naposled.“

„Jinak řečeno, požár vznikl poměrně daleko od garáže?“

„Ano, patrně někde v blízkosti dědečkovy ložnice.“

„Máte nějakou představu o tom, jak požár vznikl?“

„Nemám ani ponětí… Podívejte, pane Masone, já bych radši, abyste si o tom promluvil přímo se Samem. Chápejte, je to pro mě dost trapná situace, jde koneckonců o mého bratrance, že. Upřímně řečeno, Edita mi o tom říkala, ala nepřikládal jsem té její historce žádný význam. Ani ve snu by mě nenapadlo, co mi tady teď naznačujete. Já tomu prostě odmítám věřit. Docela určitě se to nějak vysvětlí, uvidíte.“

Do pokoje vstoupil Glassman s telegramem v ruce a už od dveří hlásil: „Telegram je nepochybně pravý. Byl podáván telefonicky a podpis byl jen ‘Přítel’, ale mám zjištěno telefonní číslo odesilatele. Je to číslo Winniny omeletové jídelny.“

Mason vyskočil: „Nesmysl!“

„Klid, Masone, klid,“ napomenul ho Burger. „Do toho se nám laskavě nebudete plést.“

„Ale budu,“ nedal se Mason. „Přestaňte si hrát na mého nadřízeného, Burgere. Říkám vám, že Winifred Laxterová ten telegram určitě neodesílala.“

Oafley vypadal nedůvěřivě. „Ale to je vyloučeno,“ řekl. „Winnie by přece neposílala takové telegramy! To se nějak vysvětlí.“

„No jak je vidět, tak ho asi poslala,“ trval na svém Glassman.

„Starou bačkoru poslala!“ vybuchl Mason. „To se snadno posílají telegramy na cizí telefonní čísla!“

„No jo,“ řekl suše Glassman. „Proti vašim klientům vždycky někdo vyšpekuluje nějakou zradu, co?“

„Ona není moje klientka!“

„Tak kdo, prosím vás?“

Mason se vztekle zasmál: „Kočka!“

Chvíli bylo v pokoji úplné ticho rušené jen hukotem motoru.

Nějaký vůz stoupal pracně do kopce. Stropem pomalu přejel odraz reflektorů a hned nato se ozvalo důrazné zahoukání. Jim Brandon, který právě nesl do pokoje objednané nápoje, odložil rychle podnos na stolek a chystal se vyběhnout ze dveří. „To je pan Sam," vysvětlil.

Burger ho zadržel: „Žádný spěchy, chlapče. Odpočněte si přece trochu."

Glassman prošel rychle halou a prudce otevřel hlavní vchod právě ve chvíli, kdy se houkání ozvalo po třetí.

„Pojďte, Jime. Můžete se podívat, co váš pán potřebuje."

Jim Brandon rozsvítil na terase a stanul v kruhu světla přímo pod žárovkou. Sam Laxter zavolal: „Jime, pojďte mi zagarážovat vůz! Měl jsem menší nehodu."

V obývacím pokoji poodhrnul Burger záclonu a vyhlédl ven. Světlo z terasy dopadalo na starý chevrolet. Vůz měl rozbité přední sklo, blatník byl promáčknutý a nárazník úplně zničený. Z auta se těžce hrabal Sam Laxter, tvář měl pořezanou a pravou ruku ovázanou zakrváceným kapesníkem.

Burger vykročil ke dveřím, ale ještě než k nim došel, ozářil další pár reflektorů temnou clonu deště za okny. Hladce předoucí zvuk motoru se přibližoval, v zákrutu cesty se objevil velký sedan a nehlučně zastavil před domem. Z vozu vyskočila drobná figurka a čile pospíchala ke vchodu. Když mužík spatřil Sama Laxtera, překvapeně sebou trhl.

Perry Mason se spokojeně usmál. „Přichází sám náš velevážený kolega Nathaniel Shuster. Během další půlhodinky se patrně dovíme, jestli přijel jen proto, že dostal zprávu o vašem příchodu, či zda je jeho návštěva čistě náhodná."

Burger šťavnatě zaklel a vyšel na terasu. Shuster tam vykřikoval z plna hrdla a hlas měl rozčilením o celou oktávu vyšší: „Už jste to slyšel? Už jste to slyšel? Víte už, co udělali? Vyhrabali vám dědečka! Šli na hřbitov a vyhrabali ho!"

Zakrvácená tvář Sama Laxtera ztuhla v znechuceném údivu. Frank Oafley, který stál blízko Burgera, se zhurta zeptal: „Co je to za vtipy?“

Shuster vykřikoval dál: „Právě jsem se dověděl o příkazu k exhumaci! Hned jsem zavedl šetření. Ale dědeček už je venku! Chcete, abych zahájil kroky…“

Umlkl, když uviděl Hamiltona Burgera, který se postavil do světla.

„Pojďte dál, Shustere, ať mi tam venku nenamoknete!“ vyzval ho Burger.

Tvář Sama Laxtera se leskla deštěm, z rány na obličeji mu tekla krev, ale zdálo se, že nic necítí. Rty se mu křivily potlačovaným hněvem: „Který génius si to vymyslel?“

„Zahájil jsem vyšetřování,“ řekl Burger, „a chtěl bych vám položit pár otázek. Máte nějaké námitky?“

„To víte, že nemám,“ řekl prudce Laxter. „Ale vůbec se mi nelíbí váš postup. Co to bylo za nápad hrabat se na hřbitově…“

„Jaké otázky, jaké otázky!“ rozkřikl se Shuster. „Na žádné otázky mu neodpovídejte, Laxtere, dokud vám to sám nedovolím!“

„Vlezte mi na záda, Shustere! Já si budu odpovídat, na co chci.“

„Nebuďte blázen!“ vřeštěl Shuster. „To si nevymyslel státní zástupce! To mu napískal ten mizera Mason! To všechno ta zatracená kočka! Na nic jim neodpovídejte, nebo na vás něco ušijou a máte po dědictví! A Mason bude v sedle a Winifred shrábne peníze a kočka se bude smát!“

„Nechte toho, Shustere,“ řekl Burger. „Já si přišel promluvit se Samem Laxterem a chci s ním mluvit nerušeně, bez těch vašich nesmyslů. Pojďte dovnitř, Laxtere. Nepotřebujete lékaře, aby vám ošetřil tu ránu?“

„Myslím, že ne. Dostal jsem smyk a narazil jsem do telegrafní tyče. Trochu to se mnou zatřáslo a ošklivě jsem se pořezal na

pravém předloktí. Ale asi na to bude stačit jen kapka dezinfekce a čistý obvaz. Možná že si zavolám doktora později. Teď vás s tím nebudu zdržovat.“

Shuster k němu přiběhl. „Prosím vás! Zapřísahám vás! Nedělejte to, nemluvte s ním!“

„Tak už přestaňte,“ napomenul ho znovu Burger. Vzal Sama za loket a pomohl mu přes poslední schod. Oba dva potom vstoupili do domu s Glassmanem v patách. Shuster stoupal do schodů pomalu a ztěžka jako velmi starý muž.

Mason chvíli z terasy sledoval skupinku tří mužů, kteří přešli obývacím pokojem a vstoupili do dalších dveří. Pak se vrátil do pokoje a pohodlně se usadil v křesle. Drake vytáhl cigaretu, přehodil nohy přes opěradlo a prohodil: „Tak to bychom měli.“

Jim Brandon se postavil ve dveřích a nerozhodně se díval na Shustera, který přicházel halou. „Já nevím, jestli smíte dovnitř,“ řekl nejistě.

„Nebuďte blázen,“ řekl Shuster a snížil hlas, takže ani Mason ani detektiv neslyšeli, co Brandonovi říká. Ten také začal mluvit tiše a oba pak pokračovali v hovoru tlumeným monotónním hlasem.

Někde v hale zvonil vytrvale telefon. Po chvíli se přišourala tlustá žena s očima zalepenýma spánkem; župan měla nedbale přehozený přes noční košili. Zvedla sluchátko a ospale zamumlala: „Haló,“ najednou však překvapením ožila. „Ano, ano, slečno Winifred… jistě vám ho mohu zavolat… Musím ho napřed vzbudit, on už spí… Ano, vyřídím mu, že pan Mason má ihned zavolat…“

Perry Mason přistoupil k ženě. „Jestli chce někdo mluvit s panem Masonem, tak to jsem já a ten telefon si s dovolením vezmu.“ Vzal ženě sluchátko z ruky. „To je slečna Winifred,“ řekla žena.

Mason se ohlásil do telefonu a uslyšel Winifredin hlas

hysterický vzrušením: „Zaplať pánbůh, že jsem vás našla. Nevěděla jsem, kde vás sehnat, tak jsem chtěla poprosit Ashtona, aby vám něco vyřídil. Stalo se něco strašného. Musíte okamžitě přijít!“

Mason se snažil mluvit co nejklidnějším hlasem.

„Mám tu teď nějakou práci. Nemohla byste mi aspoň trochu naznačit, o co jde?“

„Já nevím, ale myslím, že se Douglas zapletl do něčeho hrozného… Znáte přece Douglase, setkal jste se tu s ním! Douglas Keene!“

„A co se s ním stalo?“

„Já nevím! Musíte sem rychle přijet!“

„Budu se odtud moci uvolnit tak za deset minut. Nic víc vám nemohu slíbit. Mám tu důležitou práci. Kde vás najdu?“

„Tady v jídelně. Bude všude zhasnuto, ale nechám vám odemčeno.“

„Dobře, za deset minut vyjíždím,“ řekl Mason věcně a zavěsil. Shuster procházel halou nervózními rychlými krůčky. Došel k Masonovi, chytil ho za klopu a vykřikl mu do tváře: „To se vám nepovede! To vám neprojde! Váš postup je skandální! Podám na vás stížnost pro nedovolené metody!“

Mason od sebe mužíka šetrně odstrčil. „Vy byste měl uspořádat přednáškové turné, Shuster. Vás by určitě nikdo neobvinil ze suchého přednesu!“ Vytáhl kapesník a pečlivě si otřel obličej. Shuster kolem něho poskakoval jako teriér dorážející na medvěda: „Vy jste zkrátka viděl, že s tou poslední vůlí nehnete, viděl jste, že je pevná jako skála. Tak co jste udělal? Začal jste si vymýšlet, jak obvinit mé klienty z vraždy! To vám ale neprojde! Vy a ten váš pajdavý domovník z toho budete mít jen maléry! Spousty malérů! Slyšíte? Vy jeden…“

Zarazil se, když k nim přistoupil státní zástupce Burger s Glassmanem. Burgera zřejmě něco vyvedlo z míry. „Masone,

věděl jste o tom, že diamanty někde ukrývá váš klient Ashton?“ zeptal se důrazně.

Mason zavrtěl hlavou. „Můžeme se ho ale zeptat,“ navrhl.

„Budeme asi muset,“ řekl Burger. „Jak to tak vypadá, váš klient se asi do něčeho ošklivě zapletl.“

Mason přikývl.

Shuster se už nezdržel: „Neslýchaný skandál! Podvod! Mason to všechno narafičil, jen aby ohrozil platnost poslední vůle!“

Mason se shovívavě usmál: „Vždyť jsem vám říkal, Shustere, že dávám rány jen tam, kde je protivník nečeká!“

„Chcete, abych šla vzbudit domovníka?“ zeptala se obtloustlá žena Franka Oafleye, který se právě vracel v županu z koupelny.

„A kdopak jste vy, paní?“ zeptal se Burger.

„To je naše hospodyně, paní Pixleyová,“ představil ji Oafley.

„Myslím, že půjdeme raději probudit domovníka sami. Aby nám ho někdo předčasně neinformoval,“ řekl významně Burger.

„Podívejte,“ řekl mu Mason smířlivě, „nemohl byste mi aspoň trochu naznačit, co zamýšlíte? Myslím, že vzhledem ke všem okolnostem by to nebylo nevhodné.“

„Pojďte s námi a uvidíte sám. Ale nepřerušujte nás laskavě žádnými otázkami nebo radami.“

Přiřítil se k nim Shuster. „Dejte si na něho pozor, to on to všecko narafičil,“ varoval Burgera a rozčilením prskal.

„Koukejte, ať jste brzo suchý,“ procedil Tom Glassman.

„Tak jdeme,“ pokynul Burger paní Pixleyové. „Doveďte nás k Ashtonovi.“

Žena šla před nimi a trepky jí pleskaly o tučné paty. Paul Drake se přidal k Masonovi, Oafley se držel vzadu a domlouval se o něčem se Shusterem. Burger vedl Sama Laxtera pod paží.

„Zajímavá postava, ta hospodyně,“ řekl Drake Masonovi potichu. „Celá se zdá taková naměkko, ale všiml si, jaká má ústa. Tvrdá jako kámen, schopná všeho, co?“

Mason přelétl ženu zkoumavým pohledem: „To měkké bude jen na povrchu. Uvnitř je určitě spousta síly. Svaly má obalené polštářky tuku, ale zároveň je na ní něco drsného. Podívej na tu její chůzi!“

Žena sestupovala po schodech do suterénu. Dole otevřela dveře, prošla vycementovanou chodbičkou a zastavila se před dalšími dveřmi. „Mám zaklepat?“ zeptala se Burgera.

„Pokud není zamčeno, neklepejte.“

Otevřela rázně dveře a ustoupila, aby ostatní mohli vejít.

Mason neviděl do místnosti přes mohutná Burgerova záda, viděl však dobře ženinu tvář. Překvapeně sledoval, jak žena jako by ztuhla hrůzou. Koutky tvrdých úst poklesly a rty se rozevřely k dlouhému ječivému výkřiku.

Burger vrazil do pokoje. Hospodyně se zapotácela, hrábla rukou do vzduchu a zhroutila se na zem. Glassman už byl také uprostřed místnosti. Oafley u dveří zvedal ženu a snažil se ji uklidnit: „Co je, seberte se přece, paní Pixleyová. Copak je vám?“ Mason se kolem nich protlačil dovnitř.

Ashtonova postel stála pod oknem suterénního bytu. Okno bylo téměř na úrovni chodníku, bylo pootevřeno a zajištěno klacíkem, takže do místnosti mohla kdykoliv pohodlně vyskočit kočka. Bílý přehoz na lůžku bylo vidět i na polštáři. Na posteli ležel nehnutě Charles Ashton a jeho tvář byla fialově modrá. Stačil jediný pohled na jeho oči vylezlé z důlků a na vyhřezlý jazyk a každému bylo jasné, jakým způsobem zemřel.

Burger se nad mrtvým hrozivě vztyčil: „Vykliďte místnost, Glassmane. Zavolejte kriminálku, ať sem ihned pošlou vyšetřovací skupinu. Nespouštějte Sama Laxtera ani na vteřinu z očí. Já tu budu zatím hlídat. Dělejte rychle.“

Glassman řekl: „Račte se odklidit,“ a vystrčil Masona z pokoje. Pak za sebou zabouchl dveře a nařídil: „Oafleyi, ani se odtud nehněte. Jdu si zatelefonovat.“

„Proč já bych měl někam chodit?“ ohradil se Oafley.

„Nic mu neříkejte! Nic mu neříkejte! Vůbec s ním nemluvte!“ zapřísahal ho hystericky Shuster. „Nic neříkejte, nechte mluvit mě! Copak nic nechápete? To je vražda! Nic jim neříkejte, na nic jim neodpovídejte! Nic jim…“

Glassman se k němu výhružně naklonil: „Vy budete laskavě držet jazyk za zuby, nebo vám ho tam vrazím, že ho hned tak nevyndáte!“

Shuster od něho odhopkoval a rozčileně vřeštěl dál:

„Ani slovo, ani slovíčko! Já jsem váš právník, rozumíte? Vždyť nevíte, co o vás všechno napovídali! Jaká obvinění proti vám vznesli! Neříkejte jim nic! Nechte mluvit jenom mne!“

„Já nemám zapotřebí, abyste mi dával takové rady,“ řekl Oafley podrážděně. „Je přece v mém vlastním zájmu, aby se všechno co nejdříve vysvětlilo. Chováte se jako hysterik. Prosím vás, buďte už konečně zticha!“

Muži mlčky stoupali do schodů. Mason se loudal poslední. Zašeptal nenápadně Drakovi: „Paule, měj oči i uši otevřené, drž se opodál a pozoruj cvrkot.“

„Ty chceš zmizet?“

„Musím.“

Když vystoupili do přízemí. Glassman se řítil halou rovnou k telefonu. Perry Mason zabočil doprava, prošel kuchyní a odemkl si zadní vchod. Vyšel na malou terasu, sestoupil ze schůdků a octl se v deštivé temnotě.

8

Neónová reklama „Winnina omeletová jídelna“ nesvítila. Jenom nouzové světlo matně ozařovalo vchod. Perry Mason vzal za kliku. Dveře povolily. Zavřel tiše za sebou, prošel chodbičkou mezi pultem a stolky a otevřel opatrně dveře na konci chodby. V místnosti byla tma, ve tmě bylo slyšet tlumený ženský pláč. „Haló,“ zavolal Mason tiše. Hned nato se rozsvítila stolní lampička stíněná růžovým hedvábím.

U stěny pokojíku stála postel, uprostřed byl stolek a dvě židle. U protější stěny stála knihovnička stlučená z beden od konzerv a pečlivě nalakovaná; byla plná knih. V koutě byla šatna oddělená závěsem. Pootevřenými dveřmi bylo v koupelně vidět kus sprchy. Pokojík byl velmi chudě zařízen, měl však příjemnou, útulnou atmosféru. Na stěnách bylo několik dobrých reprodukcí, na stolku stála fotografie Douglase Keena natočená tak, aby na ni bylo vidět z lůžka. Winifred Laxterová seděla na kraji postele a oči měla zarudlé pláčem. Velká perská kočka se tiskla k jejímu boku a hlasitě předla. Když se rozsvítilo, otočilo zvíře hlavu zvláštním plavným pohybem, vlastním všem kočkovitým šelmám, a upřelo na Masona nehnuty pohled zeleně světélkujících očí. Po chvilce kočka přivřela oči, protáhla přední tlapky, zívla a začala znovu spokojeně příst.

„Copak se děje?“ zeptal se Mason.

Dívka ukázala bezmocně na telefon, jako by to úplně stačilo k vysvětlení. „A já si myslela, že je život legrace,“ řekla.

Mason si přitáhl k posteli židli a posadil se. Viděl, že děvče nemá daleko k hysterickému záchvatu, nasadil proto konverzační tón: „Pěkná kočka.“

„Ano. To je Šutřík.“

Mason vyhrnul tázavě obočí.

„Doug pro něj šel a přinesl ho sem.“

„Proč?“

„Protože se bál, aby ho Sam neotrávil.“

„Mluvil Doug s Ashtonem?“ Mason se snažil, aby otázka vyzněla co nejlhostejněji.

„Ne, Ashton nebyl doma.“

„Mohu si tu zapálit?“

„Já bych si také zakouřila. Vy si asi myslíte, že jsem jenom ubrečené děcko, viďte.“

Mason vytáhl pouzdro a s vážnou tváří zapálil jednu cigaretu. Pak ji vložil dívce jemně mezi rty. „Vůbec nic si nemyslím,“ řekl a zapálil si také. „Tady je to trochu opuštěné, co?“

„Dříve se mi to ani nezdálo. Teď ano.“

„Jestli už dokážete mluvit klidně, povězte mi o tom.“

„Zatím ještě ne, prosím vás.“ Mluvila už sice trochu pevnějším hlasem, ale hysterický záchvat nebyl zřejmě definitivně zažehnán. „Já tu seděla potmě a přemýšlela a přemýšlela…“

„Tak už nepřemýšlejte,“ řekl vlídně Mason. „Raději mi něco povězte. Kdypak odešel Douglas Keene z Ashtonova bytu?“

„Myslím, že asi v jedenáct. Proč se ptáte?“

„Byl tam tak hodinku?“

„Ano.“

„Čekal na Asthona?“

„Asi ano.“

„A pak vzal kočku a přinesl ji sem?“

„Ano.“

„Počkejte – kdypak začalo pršet? Před jedenáctou nebo až potom?“

„To mnohem dřív! Rozhodně už kolem deváté.“

„Můžete mi říct, v kolik hodin sem Douglas přinesl Šutříka? Máte možnost podle něčeho určit, kdy sem Doug přesně přišel?“

„To nemám. Vím jen, že jsem právě připravovala těsto na omelety a chystala se na provoz po divadle. Proč se mě na to pořád ptáte?“

„To já se jen tak snažím konverzovat,“ řekl Mason.

„Zatím se ještě tak dobře neznáme, abyste se mi rovnou začala svěřovat. Tak se vám chci trochu přiblížit. Pouštěl Douga dovnitř někdo z personálu?“

„Myslíte v městském domě? Ne. Dala jsem Dougovi klíč od domovních dveří. Já totiž nechtěla, aby se Sam dověděl, že Doug chce odnést Šutříka pryč. Dědeček mi ten klíč jednou dal a já už si ho nechala – vlastně jsem už ho potom neměla komu vrátit.“

„Proč jste nedala Ashtonovi vědět, že je kočka u vás? Nebude si o ni dělat starosti?“

„Ale on věděl, že si Doug pro Šutříka přijde!“

„Jak to mohl vědět?“

„Já mu volala.“

„Kdy?“

„Než Doug odešel.“

„Kdy od vás odcházel?“

„To přesně nevím. Telefonovala jsem ale předtím Ashtonovi a domluvili jsme se, že bude nejlepší, když bude Šutřík pár dní bydlet u mne. Říkal, že na Douga počká, a poradil mi, abych mu dala klíč od domu.“

„Když tam Doug přišel, Ashton už v bytě nebyl?“

„Ne. Doug na něho asi hodinu čekal, pak sebral kočku a odešel.“

Mason se zaklonil na židli a pozorně studoval spirálu cigaretového kouře.

„Šutřík spí s Ashtonem na posteli?“

„Ano, každou noc,“

„Jsou tam ještě nějaké jiné kočky?“

„Myslíte v domě?“

„Ano.“

„Ne, myslím, že nejsou. Šutřík by je všechny vyštval. On úplně nepříčetně žárlí, hlavně na strejdu Charlese.“

„Strejdu Charlese?“

„To já tak někdy říkám domovníkovi.“

„To je ale zvláštní člověk, co?“

„Je trochu divný, ale když si na něho zvyknete, je moc fajn.“

„Poctivý?“

„Samozřejmě že je poctivý!“

„Není trochu lakomý?“

„Asi ano, kdyby měl nějaké peníze. Víte, on žil dlouho s dědečkem a dědeček nikdy nevěřil bankám. Když se Amerika vzdala zlatých rezerv, dědeček z toho mohl mít smrt. On střádal zlato, víte. Nakonec se ale přizpůsobil a vyměnil zlato za bankovky. Stejně to pro něj byla hrozná rána. Dlouho se z toho nemohl sebrat.“

„Váš dědeček byl tak trochu podivín, viďte.“

„Byl velmi… podivínský, jak říkáte. Ale byl správný. Měl smysl pro spravedlnost, rozumíte.“

„Při sepisování poslední vůle to ale nijak zvlášť nedokázal, co?“

„To byste mu křivdil. To bylo to nejlepší, co mohl udělat, Harry mu dělal velké starosti.“

„Harry? Jaký Harry?“

„Harry Inman. On mě moc uháněl, víte. Vypadal takový upřímný, zdatný, pořád jako ze škatulky – znáte ten typ mladých mužů, ne? Jenže…“

„Nebyl takový?“ napověděl jí Mason, když se zarazila.

„Vůbec ne! Jakmile se dověděl, že mě dědeček vydědil, mohl se přerazit, aby honem zmizel. Asi se chudáček bál, že na něm budu chtít, aby si mě vzal za ženu a živil mě.“

„On je bohatý?“

„Má dobré postavení. Vydělá si asi šest tisíc dolarů za rok, pracuje někde u pojišťovny.“

„Douglas Keene vytrval, co?“ převedl Mason lehce řeč na mládence, jehož tvář se na ně dívala z fotografie na stolku.

„To bych řekla! Ten má charakter. Je to ten nejlepší chlapec ve světě. Dříve jsem si ani neuvědomovala, co v něm mám. Víte, všelijaké hezké řečičky člověku moc nepomůžou. Povídat, to umí každý. Někdo líp, někdo hůř. Některý falešný přítel mluví jako anděl z nebe a přetrumfne v mluvení toho upřímného.“

Mason přikývl a čekal, co přijde dál.

„Já s vámi chtěla mluvit kvůli Douglasovi,“ řekla.

„Stalo se něco hrozného a Douglas se bojí, aby mě do toho nějak nezapletl. On sám se do toho asi namočil – já přesně nevím, jak moc.“

„Co se stalo?“

„Vraždy,“ odpověděla, a začala vzlykat.

Mason se posadil na kraj lůžka a vzal dívku kolem ramen. Kočka rychle vzhlédla a naježila se. Potom se zas uklidnila, ale už nepředla.

„Klid, holčičko, no tak. Řekněte mi hezky všechna fakta, ano?“

„Já neznám žádná fakta. Já jenom vím, že mi Doug telefonoval a byl strašlivě rozčilený. Říkal, že objevil vraždu a že mě nechce do ničeho zatáhnout, že uprchne a že ho už nikdy neuvidím. Říkal, že o tom nemám s nikým mluvit a nikomu že nemám na nic odpovídat.“

„Kdo byl zavražděn?“

„To mi neřekl.“

„Jak si myslel, že byste mohla být do toho zatažena?“

„Asi jako jeho snoubenka. Já nevím. Všechno je tak spletené. Ale asi to všecko nějak souvisí s dědečkovou smrtí.“

„Kdy vám Doug telefonoval?“

„Asi čtvrt hodiny předtím, než jsem se vás dovolala. Sháněla jsem vás na všech možných místech, v kanceláři a v bytě, a když jsem vás nikde nesehnala, nepadlo mě zavolat strejdu Charlese. On mi předtím říkal, že jste mu volal kvůli Samovi a nějakému státnímu zástupci. Tak jsem si myslela, že bude třeba vědět, kde jste.“

„Věděla jste o tom, že váš dědeček byl zavražděn?“ Vytřeštila na něho oči: „Zavražděn?“

„Nikdy vás nenapadlo, že s tím požárem to nebylo všechno v pořádku?“

„Prosím vás, a co? Pokud vím, tak požár vznikl někde u dědečkovy ložnice. Byla taková větrná noc a myslím, že to vysvětlovali tak, že oheň zavinila nějaká porucha v elektrickém vedení.“

„Teď se zas na chvilku vrátíme k té kočce. Je tu asi tak od jedenácti večer?“

„Ano, myslím, že bylo něco po jedenácté, když ji Doug přinesl.“ Perry Mason přikývl, vzal kočku na klín a chvíli ji choval.

„Šutříku, jak by se ti líbila malá projížďka autem?“ řekl.

„Jak to myslíte?“ zeptala se Winifred.

Mason choval kočku dál. Pak se zadíval upřeně na dívku a pomalu řekl: „Charles Ashton byl dnes večer zavražděn. Nevím přesně, kdy. Byl zardoušen, podle všeho v posteli. Na přehozu i na polštáři byly blátivé kočičí stopy. Jedna byla i na Ashtonově čele.“

Vstala a dívala se na něho vytřeštěnýma očima. Smrtelně zbledla, otevřela ústa a chtěla vykřiknout, ze rtů však nevyšel ani zvuk.

Perry Mason pustil kočku, objal Winifredu a konejšivě ji hladil po vlasech: „Neberte si to tak. Vezmu teď kočku s sebou, a kdyby se vás přišli na něco vyptávat, odmítejte odpovědět, ať už se budou ptát na cokoliv.“

Odstoupila od něho a klesla jako podťatá na postel. Obličej měla sevřený strachem. „On to neudělal! Nemohl to udělat. Já ho miluju. Neublížil by ani mouše!“

„Seberte se trochu, abych mohl odklidit tu kočku?“

„Co s ní chcete dělat?“

„Nechám ji u nějakých hodných lidí, než se přežene to nejhorší. Víte sama, co by asi vyvodili z těch kočičích šlápot na mrtvole. Znamenalo by to, že tam kočka byla až po vraždě.“

„Ale to není možné!“ vykřikla a posadila se.

„To víte, že ne. Teď jde o to, abychom přesvědčili i ty ostatní, že to není možné. Chcete být statečná a trochu mi v tom pomáhat?“

Mlčky přikývla.

Perry Mason zvedl kočku a vykročil ke dveřím.

„Počkejte,“ zadržela ho, když už bral za kliku. „Já nevím, jestli mi dobře rozumíte. Ale vy Douga musíte zachránit. Proto jsem vás sem volala. Musíte ho najít a promluvit s ním. Douglas je nevinný. Vy to musíte dokázat a nedovolit mu, aby se kvůli mně obětoval. Chápete, jak to myslím?“

„Chápu všechno,“ řekl vážně.

Přistoupila k němu a položila mu ruce na ramena.

„On je tak chytrý, že ho policie nikdy nenajde! Nedívejte se na mne tak ironicky, prosím vás. Já vím, že si říkáte, že ho nakonec přece jen najdou. Ale vy nevíte, jak chytrý Douglas doopravdy je! Policie by ho nikdy, nikdy nenašla, kdyby to sám nechtěl! Ale to znamená, že by žil jako štvanec do té doby, než se všechno vysvětlí… A vím také, co to bude znamenat pro mne. Oni si budou myslet, že Doug je se mnou pořád ve styku, a budou mi prohlížet poštu, odposlouchávat mi hovory, prostě budou dělat všecko, aby na Douga nastražili past.“

Přikývl a volnou rukou jí poklepal na rameno. V druhé tiskl kočku, která si to dala spokojeně líbit.

„Já nemám moc peněz,“ řekla dívka. „Ale obchody mi jdou, uživím se a ještě si mohu dát něco stranou. Za měsíc vám určitě budu moc zaplatit. Dám vám všecko, co budu mít, a můžete si vzít můj obchod a já budu pro vás pracovat zadarmo, dáte mi jen stravu a mohu jíst jenom omelety a kávu a…“

„O tom si ještě promluvíme,“ přerušil ji Mason. „Teď si především musíme zjistit, jak se věci doopravdy mají. Jestli má Douglas Keene něco na svědomí, měl by se přiznat. A měl by uvést všechny polehčující okolnosti, které pro něho budeme moci najít.“

„Ale on nic neudělal! On nemohl nic špatného udělat!“

„No dobře, tak tedy nic neudělal. Teď se hlavně musíme zbavit té zatrápené kočky. Jinak bude vražda na vás, chápete?“

Mlčky přikývla.

„Musíte mi dát nějakou krabici, nebo něco, v čem bych mohl kočku odnést.“

Běžela do přístěnku a přinesla velkou krabici na klobouky. Rychle prorazila prstem ve víku pár otvorů. „Já ho tam radši dám sama,“ řekla. „On tak lépe pochopí, že to musí být… Šutříku, tady ten pán si tě musí s sebou odvézt. Pojedeš s ním a budeš ho hezky poslouchat, ano?“

Dala kočku do krabice, chvíli ji hladila a potom šetrně přiklopila víko. Převázala krabici provázkem a podala ji Perrymu Masonovi.

Advokát vzal krabici, usmál se na dívku a řekl: „Zůstaňte tady, nikam nechoďte a neodpovídejte na žádné otázky. Já se brzy ozvu.“

Vyprovodila ho z pokoje. Mason šel k hlavnímu vchodu a protlačil se s krabicí do deště a větru na ulici. Cítil, jak sebou kočka neklidně zavrtěla. Ve voze Mason odložil své břemeno opatrně na sedadlo, usadil se za volantem a nastartoval motor. Slyšel, jak kočka protestuje slabým mňoukáním. Projížděl ulicemi

a chlácholivě kočce domlouval. Když uviděl telefonní budku, zastavil a šel vytočit číslo bytu Delly Streetové. Za chvilku uslyšel její hlas, těžký spánkem.

„To jsem já. Vzpamatujte se, děťátko. Šplíchněte si studenou vodičku do tváře, hoďte na sebe nějaký ten hadřík a připravte se na návštěvu svého šéfa. Za chvíli u vás zazvoním.“

„Kolik je hodin?“

„Něco kolem jedné.“

„Co se děje?“

„O tom vám do telefonu nebudu nic říkat.“

Její hlas byl najednou úplně čilý. „Panebože, šéfe, já myslela, že po nocích děláte jenom na vraždách. Teď už ponocujete i kvůli kočkám? Jak se můžete takhle honit, když je to jen pro kočku?“

„Můžu,“ řekl záhadně, „chci a budu.“ Suše se zasmál a zavěsil.

9

Della Streetová seděla na kraji postele, přes hedvábné pyžamo měla přehozený župánek a se zájmem přihlížela, jak Perry Mason rozvazuje uzel na krabici na klobouky.

„To jste mě vzbudil v jednu hodinu v noci jen proto, abyste mi ukázal poslední pařížský model?“

Advokát uvolnil provaz a otevřel krabici. „Tady je vidět,“ řekl, „jak je přizpůsobivý. Teď je úplně klidný a v telefonní budce vyváděl jako divoch.“

Když Mason odklopil víko, Šutřík se postavil, vyhrbil hřbet v blaženém protáhnutí, zívl, nadýchl se. Pak položil packy na okraj krabice a elegantně se přehoupl na postel. Zvídavě očichal Dellu a stočil se do spokojeného chlupatého klubíčka u jejího boku.

„Jestli chcete mermomocí něco sbírat,“ řekla Della, „zkuste to radši se známkami. Zaberou míň místa.“ Podrbala něžně kočku za ušima.

„Měla byste se cítit polichocená, jak se k vám to zvíře má. Pokud vím, tak se k lidem až na pár výjimek moc přátelsky nechová!“

„Opatřil jste domovníkově kočce kamaráda?“

„Tohle je domovníkova kočka.“

„Tak proč nezůstala u domovníka?“

„Když ho naposledy viděla, tak byl domovník mrtvý. Ležel na posteli a jeho obličej vypadal moc ošklivě. A kočičí šlápoty byly přes celou postel.“

Napjatě se na něj zadívala: „Kdo ho zabil?“

„To ještě nevím.“

„Má policie nějaké podezření?“

„Nevím. Myslím, že zatím ne.“

„A na koho budou mít podezření později?“

„To je těžké. O domovníka se mohlo zajímat pěkných pár lidí; Vypadá to, že náš kulhavý přítel měl asi milión dolarů na hotovosti. Něco z toho mohlo být uloženo v sejfu, ale sejf mohl být taky úplně prázdný a sloužil jen jako vějička. Lidé pro milión dolarů udělají hodně. No a pak jsou tu ještě nějaké záhadně ukryté diamanty, hrozně drahocenné. O těch Ashton, jak se zdá, také něco věděl. A už vím, Dello, komu patřil ten zelený pontiac, co v něm sledovali Ashtona, když tenkrát šel od nás. Ten vůz je teď v garáži v domě nebožtíka Petra Laxtera.“

„O koho nám jde teď?“

„O mládence té dívky, co vede omeletovou jídelnu.“

„Už jsme od nich dostali nějakou zálohu?“

„Jíte ráda omelety?“ odpověděl jí otázkou.

Podívala se na něho ustaraně: „Prosím vás, šéfe, snad jste se nezapletl do kriminálního případu a nevybral si ani tu nejnutnější zálohu?“

„Už je to tak.“

„Proč jenom nesedíte pěkně ve své kanceláři a nečekáte, až k vám klienti sami přijdou? Pak si můžete jít a obhajovat si je před soudem. Proč se pořád musíte cpát dopředu a vystavovat se nepřátelské palbě? Prosím vás, jak jste přišel k té kočce?“

„Byla mi svěřena.“

„Kým?“

„Omeletovou dívkou. Ale na to radši hned zapomeňte.“

„Vy tady chcete tu kočku nechat?“

„Rád bych.“

„Tajně?“

„Když to půjde. Nebo jestli máte nějakou přítelkyni, která by si ji chtěla vzít, bylo by to možná ještě lepší. Možná že ji bude policie hledat. Mám pocit, že v tomhle procesu bude kočka důležitou postavou.“

„Prosím vás, šéfe, neohrožujte si svou profesionální pověst! Tohle bude ošklivý případ. Vykruťte se z toho! Podniknete tu cestu po Orientu. A teprve až bude někdo obviněn, tak si ho obhajujte, když vás o to požádá. Jenom prosím vás nevyšetřujte nic na vlastní pěst!“

Její oči měly něžný, téměř mateřský výraz.

Perry Mason sáhl po její ruce, stiskl ji a popleskal.

„Vy jste hodná a milá. Ale dostal jsem kartu namíchanou jinak, než byste ráda, Dello. Vím, že bych si mohl na lodi báječně odpočinout. Ale jenom první tři dny. Pak bych se ukousal nudou. Já se prostě pořád musím točit na plné obrátky. Tohle mi přinese stokrát větší zábavu než cesta po Orientě.“

„Vy si tedy ten případ necháte?“

„Nechám.“

„A nemyslíte, že ten váš mladík bude obviněn z vraždy?“

„Nejspíš ano.“

„A neřekl jste si o zálohu?“

Mason zavrtěl prudce hlavou. „Co máte pořád s tou zálohou? Když je můj klient obviněný z vraždy a má přitom fůru peněz, to víte, že koukám, abych od něho dostal pořádně zaplaceno. Ale když se dostane do nesnází člověk, který se životem jen tak tak protlouká a navíc je úplně nevinný, tak kdo by prosím vás myslel na peníze?“

„Jak víte, že ten chlapec je nevinný?“

„Když jsem ho viděl, udělal na mne moc dobrý dojem.“

„A co když má opravdu něco na svědomí?“

„Tak mu musíme sehnat všechny možné polehčující okolnosti. Pak mu buď poradíme, aby se přiznal, a budeme hledět, aby mu vyměřili co nejnižší trest, nebo mu seženeme nějakého jiného obhájce.“

„To ale není moc ortodoxní právnická praxe,“ prohodila. V jejím hlase ani v očích však nebyl ani stín výčitky.

„Kdopak k čertu chce být dneska ortodoxní?“ zašklebil se na ni.

Zasmála se také a vstala. „Pořád si musím o vás dělat nějaké starosti. Připadám si jak máma zbrklého, neposlušného děcka. Vy jste vážně něco mezi obrem a dítětem, šéfe. Mám pocit, že jste se zapletl do nějaké ďábelské věci. A hrozně se mi chce vás varovat: ‘Chlapče, prosím tě, jdi od té vody.’“

Mason se srdečně zasmál: „Mateřské pudy, co? Jenomže když se podíváme na vaši osobní kartu, snadno si zjistíme, že jste o řadu let mladší než já. Tak asi o patnáct, ne?“

„To chcete být galantní? Když se podíváme na váš členský list v Advokátním sdružením, snadno si zjistíme, jak dalece jste mi chtěl zalichotit.“

Mason vykročil ke dveřím. „Hezky se starejte o kocourka, ať se vám nezatoulá. Jmenuje se Šutřík. Kdyby chtěl vzít roha, tak mu to prostě nedovolte. Budeme ho ještě moc potřebovat.“

„Přijde ho sem policie hledat?“

„Snad ne. Aspoň myslím, že zatím ne. Ještě to nedošlo tak daleko… Tak povíte mi, abych šel od té vody?“

Zavrtěla hlavou. „Nepovím. Jenom hleďte, ať vám voda nesahá nad hlavu.“ V jejím úsměvu byla zároveň hrdost i něha.

„Ještě jsem si v ní nenamočil ani palec u nohy. Ale něco mi říká, že se brzy namočím, a pořádně.“

Zavřel za sebou tiše dveře, vyšel z domu a rozjel se k bytu Edity DeVoeové.

Dům byl zamčený. Mason stiskl zvonek u vizitky a dlouho na něm držel prst. Nic se nedělo. Vytáhl z kapsy svazek klíčů a po krátkém zaváhání znovu zmáčkl zvonek. Když nikdo neotevíral, odemkl si tiše dům šperhákem, prošel přízemní chodbou a opatrně zaklepal u bytu Edity DeVoeové. Žádná odpověď. Chvíli soustředěně přemýšlel, pak se zamračil a zkusil kliku. Dveře se otevřely. Prošel předsíní do tmavého pokoje a zavolal: „Slečno

DeVoeová!“ Žádná odpověď.

Perry Mason nahmatal na stěně vypínač a rozsvítil.

Edita DeVoeová ležela na koberci. Byla oblečena do průhledné noční košile. Vedle ní ležel na podlaze dřevěný klacek. Jeden jeho konec byl rozštípnutý, na druhém byly krvavé skvrny. Okno vedoucí do dvorka nebylo úplně zavřené. Postel byla netknutá.

Perry za sebou nehlučně zavřel. Pak přistoupil k ležící postavě a obhlédl situaci. Žena měla na temeni ošklivou krvavou ránu. Klacek posloužil zřejmě jako vražedný nástroj. Měl oba kraje hladce ohoblované, byl široký asi čtyři centimetry, dlouhý skoro půl metru. Dřevo bylo leštěné. V krvavé skvrně na jednom konci byl zřetelný otisk prstu, na druhém byl lak silně oprýskaný.

Mason rychle prošel pokojem a nahlédl do koupelny. Byla prázdná, přes sušák visel krvavý ručník. Mason se vrátil do pokoje a přistoupil ke krbu. Byl v něm ještě teplý popel. Pohlédl na hodinky. Bylo dvě minuty po půl druhé. Pootevřeným oknem sem bubnoval déšť, římsa se leskla vodou a kapalo z ní na parkety pod oknem.

Mason poklekl k ženě a snažil se nahmatal puls nebo zachytit aspoň náznak dýchání. Pak vstal, šel k telefonu a zvedl přes kapesník sluchátko, aby nezanechal otisky prstů. Vytočil číslo policejního ředitelství. Mluvil rychle, snažil se změnit hlas do bručivého mumlání: „Leží tu umírající žena s krvácející ranou na hlavě. Pošlete ambulanci.“ Přesvědčil se, že mu na druhém konci rozuměli, zamumlal adresu, dal si ji zopakovat a zavěsil.

Pak otřel pečlivě kliku kapesníkem, zhasl světlo a vyšel na chodbu. Rozhlédl se, tiše za sebou zaklapl a vykročil k východu. Když míjel dveře sousedního bytu, slyšel za nimi mužský smích, cinkání peněz a hned nato typický pleskavý zvuk, který vzniká při rychlém míchání karet. Šel dál dlouhou přízemní chodbou. Byl už skoro u dveří, když slyšel, jak u chodníku zastavuje auto.

Nerozhodně přešlápl, pak vyhlédl opatrně pootevřenými dveřmi ven. Z vozu vystoupil Hamilton Burger, obrátil se zády k domu a čekal, až vystoupí Tom Glassman.

Mason se rozběhl zpátky chodbou a zaklepal na dveře, za nimiž předtím slyšel hráče. Bez dechu poslouchal, jak někdo odstrčil židli. Chvilku bylo úplně ticho. Zaklepal znovu. Dveře se pootevřely a ozvalo se obezřetné: „Kdo je?“

Mason se zdvořile usmál: „Spím ve vedlejším bytě, totiž nespím a poslouchám, jak hrajete poker. Nemohu usnout. Co kdybyste už šli spát? Nebo ještě lépe, vezměte mě mezi sebe, jestli nehrajete o moc vysoké částky. Cokoliv bude lepší, než tam tak potmě ležet a nemoci usnout.“

Muž u dveří si to ještě rozmýšlel, když se z bytu ozvalo hřímavým basem: „Pusť ho dál! Ať máme dalšího do party!“

Dveře se konečně otevřely a Mason rychle vstoupil. Vzduch v pokoji byl zakouřený, skoro se tam nedalo dýchat. U stolu seděli tři muži, prázdná židle čekala zřejmě na toho, který mu otevřel.

„Jak vysoko jdete?“ zeptal se Mason a přesvědčil se, jestli za sebou dobře zavřel.

„Na padesát centů, u terna na dolar.“

Mason vytáhl z náprsní tašky bankovku. „Nepotřebovali byste dvacet dolarů do banku?“

„To vám bůh řekl,“ zasmál se muž s mohutným basem. „Vy jste sem spadl rovnou z nebe. Je mi líto, že jste kvůli nám nemohl usnout. Nevěděl jsem, že tu děláme takový kravál.“

„To je v pořádku. Když si mám vybrat mezi spaním a pokerem, tak vždycky sáhnu po tom druhém. Jmenuji se Mason.“

„Já se jmenuju Hammond,“ řekl muž, který ho pozval dovnitř.

I ostatní muži se představili. Mason si přistavil ke stolu židli a naslouchal těžkým krokům, které se blížily k bytu Edity DeVoeové.

Asi za čtvrt hodiny, když už měl vyhráno dvanáct a půl dolaru,

slyšel sirénu policejního vozu a hned nato naříkavé houkání ambulance. Obě auta zastavila před domem.

Hráči se po sobě stísněně podívali.

„Raději to sbalíme," řekl Mason, „a uklidíme tady trochu."

Jeden z mužů se na něj podezřívavě zadíval: „Nejste vy náhodou fízl?"

Mason se dobrosrdečně zasmál. „To jste náhodou vedle. Myslím ale, že k nám ti hoši nejdou, bude je tu asi zajímat něco docela jiného.

Možná že tu někde v přízemí zmlátil manžel manželku, nebo tak něco."

Muži napjatě poslouchali, jak se kroky hlučně rozléhají chodbou. Hammond si přehodil sako a řekl: „Oukej. Mládenci, pro dnešek je konec. Stejně už je spousta hodin."

Mason se protáhl, zazíval a shrábl svou hromádku peněz. „Myslím, že si teď půjdu někam na kafe a něco si k tomu zakousnu," prohodil.

Jeden z mužů řekl: „Mám tu vůz. Chcete svézt?"

Mason přikývl. Vyšli z bytu společně. Před domem stály dva policejní vozy a ambulance. Masonův společník se zvědavě zastavil: „To by mě zajímalo, co se to tu stalo. Vypadá to, jako by byl někdo zraněný."

„Já myslím, že bychom měli rychle zmizet. Mně je celkem jedno, jestli v noci spím nebo jestli hraju poker, ale hrozně nerad ve svém volném čase odpovídám na spousty hloupých otázek, které mají policajti vždycky přichystané pro počestné občany," řekl Mason.

Jeho společník přikývl. „Auto je za rohem. Jdeme."

10

Perry Mason odemkl svou soukromou kancelář a rozsvítil. Podíval se na hodinky, šel k telefonu a vytočil číslo Drakovy detektivní kanceláře. Noční telefonistka mu řekla, že pan Drake není přítomen a že nenechal žádnou zprávu. Mason se ohlásil jménem a požádal, aby Drake hned po příchodu zavolal. Zavěsil, zastrčil palce do průramků u vesty a začal zamyšleně přecházet pracovnou.

Za chvilku se ozvalo tiché ťukání na skleněnou výplň dveří. Mason otevřel. Ve dveřích stál Drake a šklebil se na pozdrav. Mason ho pozval dovnitř, pečlivě za ním zavřel, nabídl mu cigaretu a zapálil si. „Máš něco nového?“ zeptal se detektiva.

„Vagóny novinek!“

„Co se dělo, když jsem zmizel od Laxterů?“

„Zmáčkli Shustera. Nechtěl říct, kdo mu dal tip o exhumaci. Tak jsem zavolal jeho sekretářce a řekl jsem jí, že jsem byl obviněn z vraždy a že potřebuju rychle sehnat Shustera, aby mi dělal obhájce.“

„Docela hravě. Shuster totiž patří mezi ty advokáty, kterým lidi volají ve dne v noci. V telefonním seznamu je u jeho čísla poznámka, že volající může vytočit jiné číslo, když nedostane na to první spojení. No, a to druhé číslo je byt jeho sekretářky.“

„Aha. A dověděl ses od ní něco zvláštního?“

„Jenom to, že asi před hodinou prý Shustera někdo naléhavě volal. Shuster po tom hovoru hned nasedl do auta a někam rychle odjel. Sekretářka říkala, že neví, o co jde, ale že si myslí, že jde o nějakou vraždu. Říkala, že neví, kam Shuster odjel, ale že od něho čeká každým okamžikem nějakou zprávu.“

„O exhumaci nevěděla tedy nic?“

„Zřejmě ne.“

„Shuster se ale musel o exhumaci dovědět ještě předtím, než přijel k Laxterovům.“

„To musel.“

Mason si zamyšleně poklepával prsty na vestu.

„Zkrátka a dobře, Paule, ty si myslíš, že Shuster po tom záhadném telefonickém hovoru někam odjel a tam se setkal s někým, kdo ho požádal, aby jel rychle k Laxterovům.“

Drake řekl:

„Proč ne? Už se staly divnější věci! Nebo ty si myslíš, že se Shuster obtěžoval rozjet se o půlnoci ke svým klientům jen proto, aby jim oznámil, že dědečka vytáhli z hrobu?“

„To si zrovna nemyslím,“ řekl Mason zamyšleně.

„Shuster je nebezpečný soupeř, nepodceňuj ho, Perry!“

„Vždyť já ho znám,“ řekl Mason pomalu. „A co máš dál, Paule?“

„Fůru novinek.“

„Ven s tím!“

„Věděl jsi o tom, že Frank Oafley a Edita DeVoeová jsou manželé?“

Mason se prudce zastavil. Jeho pohled zpozorněl. Detektiv pokračoval: „Před čtyřmi dny si podali na matričním úřadě žádost a dnes ráno dostali povolení k sňatku. Zjistil to jeden z mých lidí. Denně si běžně kontrolujeme všechny záznamy matričního úřadu, svatby, narození, úmrtí, rozvody; bereme to důkladně, podle abecedy. Kdykoliv dostaneme nový případ, podíváme se do naší kartotéky. Nic nám nemůže uniknout.“

„Tentokrát se ti ta tvá důkladnost vyplatila, Paule. Jak se to těm dvěma podařilo utajit?“

„Oafley se najal pod falešným jménem na pár dní garsonku. Když žádal o povolení k sňatku, uvedl ji jako své stálé bydliště.“

„A je to opravdu Oafley?“

„Je. Náš člověk si to ověřil podle fotografie.“.

„Jak víš, že už byli oddáni?“

„Já to nevím. Ale mám tušení, že byli oddáni dneska večer.“

„Proč myslíš?“

„Oafley volal jednomu páterovi a smlouval si s ním schůzku. Páterova hospodyně se mi s tím svěřila. Řekla to naštěstí jenom mně, poldové nevědí nic.“

„Už se s tím Oafley někomu pochlubil?“

„Ani o tom nepípl. Řekl, že byl navštívit kamaráda, a Burger mu na to skočil.“

„Máš jméno toho kněze?“

„Je to nějaký Milton. Mám jeho telefonní číslo. Adresu ještě nevím, ale to si snadno zjistíme v telefonním seznamu.“

Mason opět začal přecházet sem tam s hlavou svěšenou k zemi a usilovně přemýšlel.

„Na Shusterovi je nejhorší,“ řekl po chvíli, „že vždycky chce policii pomáhat ‘dopadnout viníka.’ Jak ale Shustera znám, tak v tomhle případě ten viník určitě nebude ani jeden z jeho klientů.“

„Smůla je,“ řekl Drake, „že zrovna v tomhle případě mají oba Shusterovi klienti skálopevné alibi.“

„Vážně?“

„Vždyť víš,“ připomněl mu detektiv, „že Sam Laxter nebyl ten večer vůbec doma. Vrátil se z města až po příchodu vyšetřovací skupiny. Frank Oafley přišel domů až v jedenáct hodin. A Ashton byl zavražděn asi v deset třicet.“

„Jak přišli na tu hodinu?“

„Už ho má v rukou smečka patologů a soudních lékařů. Vědí už přesně, co večeřel, v kolik večeřel, a jak dalece tu večeři strávil.“ Mason sáhl po klobouku.

„Pojď, Paule. Jdeme.“

„Kam?“

„Nikam.“

Drake si narazil klobouk do čela a hodil cigaretu do popelníku.

Když sjížděli výtahem dolů, řekl Masonovi:

„Na tvých případech je kromě jiných věcí pozoruhodné to, že se při nich člověk skoro vůbec nevyspí.“

Na chodníku před domem se Mason zeptal: „Paule, máš s sebou vůz?“

„Mám.“

„Tak mě odvezeš na Malrose Avenue 3961. Já si nechal vůz ve městě.“

Detektiv si zamyšleně opakoval adresu, pak řekl: „Ale to je přece adresa Douglase Keena!“

„Správně. Už po něm policie pátrá?“

„To snad ještě ne. Zjišťují si zatím jenom některé adresy a ověřují si jména. Já si to všechno opsal. Keene je ten Winifredin mládenec, viď? Ale ještě tam měli nějaké jméno… Počkej,“ zalistoval v notesu „Inman! Harry Inman.“

„Souhlasí,“ řekl Mason. „Kde máš ten vůz?“

„Jak vidět,“ řekl Drake, „můj vůz je speciálně uzpůsobený k tomu, aby zůstal nepovšimnut. Je dokonale nenápadný, jestli chápeš, co tím chci říct.“

„Přesně,“ zašklebil se Mason. „V tomhle státě je asi milión vozů. Z toho je sto tisíc nových, dvě stě tisíc zánovních, a ten tvůj…“

„… je jeden z těch zbývajících sedmi set tisíců,“ doplnil jej detektiv a otevřel dvířka staršího auta. Mason nasedl a Drake se vedle něho vmáčkl za volant. „Budou se poldové o toho tvého mládence hodně zajímat?“

„S tím musíme počítat. To je prostě riziko podniku,“ řekl Mason.

„Za takových okolností zaparkuju o dvě ulice dál,“ oznámil Drake. „A ten zbývající kus cesty ujdeme pěšky. Aspoň se trochu projdeme.“

Mason zasmušile přikývl. „A budeme se přitom modlit, aby nás někdo nepřistihl v Keenově bytě.“

„My se tam vloupáme?“ podíval se na něj se zájmem detektiv.

„Doufám ale, že nic neuloupíme,“řekl Mason.

„Chceš snad říct, že zas jednou dostanu možnost provětrat své lupičské nářadíčko?“

„Ano, něco podobného jsem ti chtěl naznačit,“ odpověděl mu Mason.

„Mám to ve voze. Ale co bude, až nás poldové přistihnou?“

„Je to byt Douglase Keena. A Keene je můj klient, i když o tom pravděpodobně ještě sám neví. Do bytu nevniknu ve svém vlastním zájmu, nýbrž v zájmu svého klienta. Jak snad víš, loupež je zákonem definována jako násilné vniknutí do bytu za účelem vlastního obohacení.“

„Milý příteli, hovoříš příliš vznešeně. Já na takové finesy nejsem,“ řekl Drake. „Zkrátka to nechávám na tobě, abys nás potom dostal z kriminálu ven. Věřím, že je na tebe spoleh. Tak vzhůru, jdeme na to.“

Nastartoval motor. Vůz nenápadné barvy a velikosti se teprve za hodnou chvíli s trhnutím rozjel a Mason si rezignovaně povzdechl.

„Je Keene podezřelá osoba?“ zeptal se Drake.

„Proto tam jedeme. Rád bych předběhl policii.“

„Vidím, že Keene bude hrát v příběhu jednu z hlavních rolí,“ nadhodil Drake. Mason na to neodpověděl a Drake se zašklebil: „Asi si říkáš, že co člověk neví, to nepoví.“ Pak už se soustředil jen na řízení vozu.

Asi po čtvrthodince jízdy zastavil, rozhlédl se ulicí nahoru dolů, zhasl světla a vystoupil. „Dva bloky jdeme po svých,“ poznamenal, a zamkl vůz. „Na takovou práci, co po mně chceš, jsem zastavil až moc blízko.“

„Kdyby šlo o skutečné vloupání, zaparkoval bys aspoň dva

kilometry daleko, co?“ zaryl si Mason.

Drake rezolutně přisvědčil. „A zůstal bych sedět ve voze! Vy advokáti čas od času podnikáte věci, které jsou pro můj vkus příliš riskantní.“

„Já nejsem advokát,“ zasmál se Mason. „To mám jen jako vedlejší zaměstnání. Hlavním povoláním jsem dobrodruh.“

Přidali do kroku, zmlkli a neklidně se rozhlíželi ulicí, nestojí-li někde hlídkový vůz. Zabočili za roh. Po chvilce šťouchl Drake do Masona: „Tady je to.“

„Domovní dveře ti jistě nebudou dělat obtíže,“ prohodil Mason.

„Jo bude hračka,“ souhlasil optimisticky Drake. „Ty se dají otevřít jakýmkoliv klíčem. Vzduch je čistý?“

„Naprosto.“

„Roztáhni kabát, ať není vidět světlo!“

Posvítil si baterkou na zámek a vytáhl svazek klíčů. Za několik vteřin zámek povolil a oba vstoupili do domu.

„V kterém patře bydlí?“ zeptal se Drake.

„Ve třetím.“

„Číslo bytu?“

„Tři sta osm.“

„Půjdeme raději pěšky. Výtah dělá kravál.“

Tiše vystupovali po schodech. Ve třetím poschodí přelétl detektiv pohledem profesionála zámek u dveří krajního bytu. „Patentní,“ poznamenal.

Našli číslo 308, na chvíli se zastavili přede dveřmi a Drake navrhl šeptem: „Co abych snad napřed zaklepal?“

Mason zavrtěl rozhodně hlavou.

Drake zašeptal: „Šlo by to mnohem rychleji, kdybych to vypáčil!“

„Tak to teda vypáčíš,“ řekl Mason lakonicky.

Mezi dveřním rámem a dveřmi byla nepatrná skulina. Detektiv

vytáhl z koženého pouzdra nástroj, který připomínal plochou lékárnickou lžičku na míchání mastí. „Podrž mi baterku, Perry.“ Zasunul nástroj do štěrbiny. Vtom ho Mason chytil prudce za ruku: „Co je to?“

Drake pohlédl na odřené místo, které mu Mason ukazoval.

„Někdo nás předběhl,“ odpověděl. „Možná že je zrovna vevnitř.“

Oba si mlčky prohlíželi okolí zámku, kde bylo dřevo lehce poškrábáno nějakým ostrým předmětem.

„Konkurence,“ prohodil Drake.

„Dělej dál,“ pobídl ho Mason.

„Ty tu poroučíš,“ pokrčil Drake rameny, a znovu zasadil páčidlo do skuliny. Chvilku tam s nástrojem manipuloval, pak něco cvaklo. Detektiv ještě přidržoval nástrojem zámek. „Zmáčkni kliku a otevři,“ požádal Masona.

Mason stiskl kliku a dveře povolily. Oba vstoupili do bytu.

„Rozsvítíme si?“ zeptal se Drake.

Mason přikývl a otočil vypínačem.

„Pokud možno bez otisků, Paule.“

„To říkáš mně?“ zadíval se na něho Drake se svým typickým ironickým úsměvem.

Mason se rozhlédl po pokoji. „V posteli nikdo nespal,“ řekl.

„Je rozestláno a polštář je zmuchlaný,“ upozornil Drake.

„Vidím. Stejně ale v té posteli nikdo nespal. To pravé zmuchlání, které vznikne jen po několikahodinovém spánku, to se dá těžko napodobit.“

Drake si pečlivě prohlédl postel a přikývl.

Byla to typická mládenecká garsoniéra. Popelníky byly přeplněné, na prádelníku stála láhev whisky a pár špinavých skleniček, mezi tím se povalovalo několik ušpiněných pánských límců a kravat. Přes stojánek u zrcadla viselo několik dalších kravat. Šatník byl otevřený, bylo vidět několik obleků. Zásuvky

prádelníku byly povytažené. Mason se v nich začal probírat a zamyšleně řekl: „Někdo si tu balil kufry a náramně přitom pospíchal.“ Protřepal pár kapesníků, ponožek, pánskou košili a jiné součásti pánské garderoby.

„Pojď si prohlédnout koupelnu, Paule.“

„Co vlastně hledáš?“ zeptal se Drake.

„Ani nevím. Prostě si to tu chci pořádně prohlédnout.“

Mason otevřel koupelnu a zaraženě ucouvl.

Drake se mu podíval přes rameno a protáhle hvízdl.

„Jestli je to tvůj klient, tak bych mu poradil, aby se honem přiznal.“

V koupelně se zřejmě někdo snažil v panickém strachu vyprat zakrvácený kus šatstva, nechal toho a odešel. Umyvadlo bylo potřísněno krví, vana byla plná hnědočervené vody, kterou už majitel bytu nestačil vypustit. Přes tyč u sprchy visely pánské kalhoty a kapala z nich začervenalá voda. Na podlaze stál v kaluži pár bot, které předtím zřejmě někdo drhl kartáčem. Hnědavé skvrny však z kůže nepustily.

„Ještě si musíme prohlédnout šatník,“ řekl Mason. Posvítil si baterkou do všech tmavých koutů skříně. Na dně byla v rohu zastrčená hromádka špinavého prádla. Drake ji rozhrábl a vytáhl zakrvácenou košili. „Tak to by bylo,“ řekl.

Mason zakopl hromádku zpátky do kouta skříně. „Tak, Paule, tady jsme, myslím, hotovi.“

„To bych řekl,“ souhlasil detektiv. „Jaký je technický termín pro činnost, kterou jsme tu právě provozovali?“

„To záleží na tom, kdo ti bude tu definici podávat. Jinak bych ti to vysvětlil já a jinak zas státní zástupce. Pojď, ať už jsme venku.“

Zhasli světlo, rychle vyšli z bytu a zaklapli za sebou opatrně dveře s poškozeným zámkem.

„Teď mě dovez za tím páterem,“ navrhl Drakovi Mason. „On

nám určitě neotevře. Myslíš, že bude mít chuť na nějaké dýchánky v tuhle denní – vlastně noční dobu? Nejspíš na nás zavolá policii!“

„Tak zaměstnáme Dellu,“ řekl Mason. „Budeme předstírat únos.“

Drake zastavil před telefonní budkou. Mason vytočil číslo Dellina bytu. Za hodnou chvíli uslyšel v aparátu její ospalý hlas.

„Pomalu to bude u mně návyk volat vám ve dvě hodiny ráno. Chtěla byste se dát ode mne unést?“

Slyšel, jak zalapala po dechu.

„Myslím totiž, jestli byste chtěla předstírat, že jsem vás unesl?“ vysvětloval rychle.

„Aha,“ řekla bezbarvě. „Takhle jste to myslel.“

„Takhle, děvenko. Hoďte na sebe nějaké parádní šatičky a my se pro vás za chvilku stavíme. Bude to pro vás zkušenost k nezaplacení. Zažijete jízdu, při které vám budou vstávat vlasy hrůzou. Páteř se vám otřese, kdykoliv přejedeme přes maličký kamínek, takže se nemusíte ani sprchovat. Ona vás ta jízda totiž dokonale probudí.“

Když Mason pokládal telefon, Paul Drake si zeširoka zívl. „Ta první noc je vždycky nejhorší,“ řekl. „Pak už si člověk zvykne – myslím, když se s tebou zaplete. Perry, říkám ti, nás jednou při něčem nachytají a šoupnou nás do chládku. Proč k čertu nemůžeš zůstat sedět za stolem a přijímat si pěkně klienty, jako to dělají ostatní pořádní advokáti?“

„Proč? Asi z těch samých důvodů, pro které honicí pes odmítá jít po vyvětralé stopě. Já chci své případy mít naservírované pokud možno horké.“

„Horké je tady máš až moc,“ řekl detektiv. „Jednou si oba pořádně popálíme prsty,“

11

Perry Mason držel prst na zvonku; Della Streetová šťouchla do detektiva: „Honem řekněte něco legračního a zasmějte se, ať nevypadáme jako skupinka truchlících pozůstalých. Vám by tak slušel do ruky revolver! A vy se, šéfe, ke mně proboha trochu přitulte! On si určitě rozsvítí venkovní světlo a prohlídne si nás za záclonou.“

Drake zasmušile prohodil: „A proč by se vlastně měli lidi o svatbě smát? Svatba je vážná záležitost, nebo ne?“

Della zasténala. „To jsem věděla, od koho se dát unést! Od párku zatvrzelých starých mládenců! Vy dva se tak strašně bojíte, že vám ryba sežere vnadidlo, že ze samého strachu nejdete radši vůbec k rybníku!“

Mason přistoupil poslušně k Delle, vzal ji kolem ramen a trochu ji k sobě přitáhl. „S námi je to ještě horší, než si myslíte. My si nekoupili ještě ani tu udici,“ řekl.

Della jako na povel vypukla v perlivý smích, jakmile se nad domovním vchodem rozsvítila silná žárovka. Detektiv si třel nakopnutou holeň, bolestně se šklebil a vyrazil ze sebe hrobovým hlasem: „Ha, ha.“

Řetěz zachrastil, dveře se opatrně pootevřely a vyhlédl pár ostražitých očí.

„Ctihodný otec Milton?“ zeptal se Perry Mason.

„To jsem já.“

„My s vámi chtěli mluvit… v moc naléhavé věci. Jde… o svatební obřad, rozumíte.“

Kněz si je prohlížel se zřetelnou nechutí. „Teď není vhodná doba na svatební obřady,“ řekl.

Mason sáhl do náprsní tašky a vytáhl pětidolarovou bankovku.

Po chvilce váhání vytáhl ještě další tři. „Je nám líto, že jsme vás vzbudili, důstojný otče,“ řekl omluvně a vsunul peníze mezi dveře.

Kněz chvíli uvažoval, pak vzal bankovky, odstranil bezpečnostní řetěz a pozval je dál: „Pojďte dovnitř. Máte povolení k sňatku?“

Mason dal ve dveřích přednost Delle, pak vstoupil do haly s Drakem v patách. Detektiv za sebou přibouchl dveře a zůstal v nich stát. Mason přistoupil těsně ke knězi, který měl přes pyžamo přehozený starý koupací plášť. „Dnes večer vám telefonoval jistý Oafley,“ řekl. „Co to má co dělat s vaším sňatkem?“ zeptal se páter.

„To je ten sňatek, kvůli kterému jsme přišli.“

„Tak pardon, pánové! Vy jste se sem vetřeli pod falešnou záminkou! Chtěl jste, abych vás oddal, a najednou mi dáváte otázky o panu Oafleyovi! Já vám nebudu na nic odpovídat.“

Perry Mason zvedl překvapeně obočí. Pak se zamračil a řekl ledovým tónem: „O čem to vlastně mluvíte? Jak jste to myslel, že jsme se sem, vetřeli pod falešnou záminkou?“

„Tvrdil jste přece, že chcete být oddáni.“

„Nic takového jsem netvrdil,“ odbyl ho Mason. „Říkal jsem pouze, že s vámi chceme mluvit kvůli svatebnímu obřadu. Myslel jsem tím sňatek pana Franka Oafleye s Editou DeVoeovou.“

„Tak jste to neříkal!“

„Říkám vám to ale teď.“

„Je mi velmi líto, pánové. Nejsem naprosto oprávněn k poskytování jakýchkoliv informací.“

Mason vrhl významný pohled na detektiva, kývl směrem k telefonnímu aparátu, který stál na stolku u dveří a řekl: „Tak dobrá. Zavolejte policejní ředitelství Paule.“

Drake sáhl po sluchátku. Milton vyplašeně zamrkal, přejel si nervózně rty špičkou jazyka a řekl bázlivě:

„Policejní ředitelství?“

„Zajisté,“ řekl Mason.

„Kdopak vlastně jste?“

„Tady ten pán,“ ukázal Mason na Draka, „je detektiv.“

„Podívejte,“ řekl Milton nervózně, „já se nechci do ničeho zaplést.“

„Rád vám věřím… Počkej ještě, Paule! Možná že je důstojný otec nevinný. Počkej ještě s tou policií!“

„Nevinný!“ vybuchl Milton. „To bych řekl, že jsem nevinný! Provedl jsem svatební obřad, to je všechno!“

„Vy jste opravdu nevěděl, že ta žena je vdaná? Že její manžel žije?“ zeptal se užasle Mason.

„Ovšem že jsem to nevěděl! Co se mi to tady snažíte dokazovat? Chcete snad naznačovat, že jsem vědomě podporoval bigamii? Chcete tvrdit, že…“

Milton se zalykal počestným rozhořčením.

Della diplomaticky zasáhla. Vzala rozčileného kněze za loket a konejšivě řekla: „Všechno je v pořádku, důstojný otče, uklidněte se. Šéf to tak nemyslel!“

„Šéf, jaký šéf?“ Miltonovi už lezly oči vzrušením z důlků.

„Promiňte. To jsem opravdu nechtěla. To mi jen tak uklouzlo.“

„Prosím vás kdopak vlastně jste? Co po mně prosím vás chcete?“ řekl Milton naříkavým hlasem.

Mason řekl přísně: „Napřed vám odpovím na vaši druhou otázku: Chceme vědět, v kolik hodin jste oddal Editu DeVoeovou a Franka Oafleye. A prosili bychom o přesné časové údaje.“

Milton se teď mohl přetrhnout ochotou: „To bylo tak: Obě strany trvaly na tom, že se obřad musí odbýt v úplné tajnosti. Já opravdu neměl ani tušení, že jde o bigamii! Ženich mi zavolal asi v devět hodin večer a chtěl na mně, abych se dostavil na jistou adresu. Tvrdil, že jde o velmi vážnou záležitost. Nechtěl mi ale říct o jakou, jenom mi slíbil, že budu velmi slušně honorován. Jel jsem na udanou adresu a tam jsem našel pana Oafleye, kterého jsem již

znal. Pan Oafley mi představil svou nevěstu. Představil mi ji jako slečnu Editu DeVoeovou. Měli povolení k sňatku. Ověřil jsem si, že je pravé, a ve své kněžské pravomoci jsem jejich sňatku požehnal.“

„Měli nějaké svědky?“

„Ano. Ve vedlejším bytě bylo shromážděno několik mužů, kteří tam měli takovou… řekl bych menší společnost. Totiž myslím, že tam hráli karty. Pan Oafley na ně zazvonil a požádal je, aby mu šli svědčit.“

„Kdy přesně jste provedl svatební obřad?“

„Asi za půl hodinky. Měli jsme všichni dobrou náladu a po obřadu jsme ještě chvíli setrvali v družné zábavě. Ti muži byli velmi srdeční, skutečně, velmi… řekl bych… pohostinní. Byla to taková příjemná malá společnost… Pochopitelně já sám jsem se alkoholu ani nedotkl, a když mám být docela upřímný, necítil jsem se tam docela volně. Byli to však velice laskaví lidé. Opravdu velice laskaví. Nemohl jsem je urazit a odmítnou pozvání, to bylo vyloučeno.“

„Chcete zkrátka říct, že se tam připíjelo na zdraví novomanželů?“

„Připíjelo se na zdraví nevěsty, ženicha, i na mé zdraví,“ řekl důstojně Milton.

„Můžete nám říct přesně, kdy se společnost rozešla?“

„To bohužel nemohu, ale mohlo být něco kolem jedenácté, spíš něco po jedenácté,“ řekl Milton.

„Kolik vám zaplatili?“

„Velice dobře. Skutečně velice dobře.“

Mason řekl s důrazem: „Jak dlouho jste se znal s Frankem Oafley?“

„Byl několikrát na bohoslužbách v mém kostele.“

„Chodil do kostela pravidelně?“

„To ne. To rozhodně ne. Byl tam tak dvakrát nebo třikrát. Znal

jsem ho pouze z kostela.“

„Představil vám svou nastávající?“

„Myslíte před obřadem? Ano, představil mi ji jako slečnu Editu DeVoeovou. Byt byl její, na vizitce bylo, její jméno.“

„Prozradili vám, proč trvají na tajném sňatku?“

„Ne, to mi neřekli. Měl jsem dojem, že ženichovi příbuzní jsou proti sňatku zaujati. Ta mladá dáma je, pokud vím, ošetřovatelkou, a pan Oafley musí být podle všeho z velmi vážené a velmi zámožné rodiny. Blíže jsem se však o to nezajímal. Provedl jsem obřad a…“

„Políbil nevěstu, ne?“ přerušil ho se smíchem Mason. Reverend Milton neviděl na té poznámce vůbec nic směšného. „Po pravdě řečeno, nepolíbil jsem ji. Ona mě při odchodu políbila sama,“ odvětil důstojně.

Mason kývl na Paula Draka, pokynul Delle a vykročil ke dveřím. „To je všecko, děkujeme vám.“

„Je sňatek neplatný?“ zeptal se úzkostlivě kněz.

„Vzhledem k tomu, co jste tu vypověděl, asi není. Ale my si to ještě ověříme. To víte, za takových okolností je tajný sňatek vždycky podezřelý, zvláště když se odbývá tak narychlo.“

Všichni tři vyklouzli na ulici, Milton se za nimi chvíli vyplašeně díval, pak zabouchl domovní dveře a slyšeli, jak je zajišťuje řetězem.

„Já jsem advokát,“ poznamenal Mason, „a jenom výjimečně se obtěžuji zamknout si doma dveře. Tamhleten chlapík by měl věřit v základní dobrotu lidské povahy. A vidíte, zabarikádoval se proti světu a skoupil všechna možná bezpečnostní opatření. Jak to přijde?“

„No jo,“ usmála se Della nervózně, „ale vás nepronásledují nevěsty až ke dveřím, aby vás mohly políbit!“

Mason se zasmál.

„A co teď?“ zeptal se Drake.

„Kdybych se mohl spolehnout, že přežijeme ještě jednu cestu v tom tvém vehiklu, tak bychom teď mohli zajet k Winifred.“

„Ty víš, kde ji teď uprostřed noci hledat?“

„Bydlí přímo v té své jídelně.“

„Myslím, že bychom tam vyvolali jenom menší pozdvižení. Narazíme na nočního hlídače a…“

„Tak já jí zavolám, že jsme na cestě. Totiž že já jsem na cestě. O vás dvou se nebudu radši zmiňovat, dokud nebudeme vevnitř.“

„Napadlo tě vůbec někdy,“ zeptal se rozvážně detektiv, „že se ta svatba odbývala zrovna v době, kdy byl v posteli vražděn Ashton? A že má tedy Oafley a Edita DeVoeová skálopevné alibi?“

„Mne napadla spousta věcí,“ řekl Mason. „Teď se ale o nich bavit nebudeme. Tak jedeme, ne?“

Vmáčkli se do Drakova vozu. Po cestě Mason zavolal z telefonního automatu Winifred. Když vystoupili před omeletovou jídelnou, poradil Mason Delle a Paulovi, aby se drželi ve stínu, sám se postavil před vchod a zabubnoval lehce prsty na skleněnou výplň. Viděli, jak se jídelnou pohybuje matné světélko, a za chvilku už Winifred odemykala vchod. „Co se děje?“ zeptala se nervózně.

Mason ukázal na své společníky, kteří vystoupili ze tmy. „Paula Draka už znáte a tohle je má sekretářka. Della Streetová.“

Winifred rozpačitě vyhrkla: „Ale já nevěděla, že přivedete návštěvu! Slíbil jste přece, že nebudete nikomu nic říkat o…“

„To je v pořádku,“ uklidňoval ji Mason. „Nikdo nic neví. Potřebujeme si s vámi o něčem promluvit.“

Přidržel druhým dvěma dveře, a když byli všichni uvnitř, pečlivě za sebou zavřel. Winifred je vedla chodbou do své ložnice. Pokojík byl stejný, jak si jej Mason od své poslední návštěvy pamatoval; jen postel byla rozestlaná, a zřejmě z ní právě někdo vstal. „Kde je Douglas Keene?“ zeptal se dívky Mason.

Zamračila se. „Už jsem vám o něm řekla všechno, co jsem věděla.“

„Nemyslete si, že vás chci nějak podrazit,“ řekl Mason. „Ale je naprosto nutné, aby tady ti dva věděli, co se děje. Protože oni nám teď budou pomáhat. Paul Drake je detektiv, který pro mě pracuje, a Della Streetová je má sekretářka, kterou do všech svých případů zasvěcuji. Oběma můžete na sto procent věřit. Tak, a teď nám řekněte, kde je Douglas Keene.“

Zamžikala očima, aby potlačila slzy. Pak na ně vzdorně pohlédla: „Nevím opravdu, kde Doug je. Mohu vám jenom říct, že mi poslal vzkaz. Píše, že odchází někam, kde ho nikdo nenajde.“

„Ukažte mi ten vzkaz, ano?“

Sáhla pod polštář a vytáhla obálku, na které bylo jenom její jméno, jinak nic, ani adresa, ani známka. Vyjmula z obálky přeložený lístek a po krátkém zaváhání jej podala Masonovi.

Mason se rozkročil uprostřed pokojíku a přečetl si vzkaz s nepohnutelným výrazem. Když skončil, řekl: „Já to s dovolením přečtu nahlas,“ a začal předčítat monotónním hlasem: „Miláčku, dostal jsem se do situace, ze které nevidím východisko. Ztratil jsem hlavu a vyvedl hroznou hloupost a nemám možnost to napravit. Prosím Tě, věř, že jsem nevinný; musíš mi věřit a překonat všechny pochybnosti, až uvidíš důkazy, které zdánlivě svědčí proti mně. Odcházím navždy z Tvého života. Policie mě nikdy nedopadne. Nejsem tak hloupý, abych jim vběhl do nějaké pasti. To se může stát obyčejnému zločinci, ale mně ne! Odcestuji letadlem a už mě nikdo neuvidí. Ashton má koltsdorfské diamanty schované v berli, má tam na ně vyvrtanou schránku. Oznam to anonymně policii a ať si berli najdou. Já Tě budu mít vždycky rád, ale nechci vláčet Tvé jméno špínou soudních síní. Snaž se z Ashtona něco dostat, ví toho hodně. Líbá Tě Tvůj Douglas.“

Mason chvilku stál a zamyšleně se díval na dopis. Pak se prudce obrátil k Winifred. „Proč jste mi ten dopis neukázala už

minule?“

„To jsem ho ještě neměla.“

„Jak jste se k němu dostala?“

„Někdo mi ho podstrčil pod dveře.“

„Až potom, co jsem od vás odešel?“

„Jistě! Protože jinak byste si ho byl všiml, když jste odtud šel, ne?“

„Říkala jste, že vám Douglas telefonoval.“

„Telefonoval.“

„O těch diamantech vám do telefonu nic neříkal?“

„Ne.“

„Jak ví, kde jsou diamanty ukryté?“

„To nevím, jak se to dověděl. Já vím jen to, co stojí v tom dopise.“

„Máte Douga ráda?“

„Moc.“

„Vy jste se zasnoubili?“

„Chtěli jsme se vzít.“

„Říkala jste mu Douglasi?“

„Jak to myslíte?“

„Neměla jste pro něho nějaké jiné, něžnější pojmenování?“

Sklopila oči, celá zardělá.

„A i kdyby ne,“ pokračoval Mason, „určitě jste mu neříkala Douglasi. Říkala jste mu Dougu, ne?“

„Je to tak moc důležité, jak jsem mu říkala?“ zeptala se bojovně.

„Je. Kdyby byl Douglas psal ten dopis jenom pro vás, určitě se podepsal Doug nebo tak nějak podobně, a vás by to bylo určitě víc dojalo. Také by tam bylo víc něžnůstek a byl by jistě napsal Sbohem, drahoušku a ujistil vás, že vás má pořád moc rád. Dopis ale nebyl psán pro vás; ten je určen pro veřejnost. To je zpráva, kterou máte ukazovat lidem.“

Dívala se na něj rozšířenýma očima a tiskla k sobě rty, jako když se celou svou vůlí brání nějaké neprozřetelné poznámce.

„Ten dopis je jenom vějička," pokračoval Mason.

„Douglas vám volal a řekl vám, že neví, jak dál. Nechtěl odjet, dokud vás ještě jednou neuvidí. Přišel se rozloučit, ale vy jste ho přemluvila, aby zůstal. Pověděla jste mu o mně a řekla jste mu, že ho budu obhajovat. Chtěla jste na něm, aby zůstal tady, ale on odmítl. Tak jste ho požádala alespoň o to, aby zůstal někde, kde bude snadno k dosažení, než budu moci zahájit další kroky v jeho prospěch."

Dívčin obličej zůstal nepohnutý, ale sevřela křečovitě ruku v pěst, pomalu ji přibližovala k ústům a přitiskla si ji pevně na rty.

„A tak," pokračoval nemilosrdně Mason. „Douglas Keene nakonec souhlasil s tím, že se zatím někde ukryje, než policie všechno vyšetří a než já seženu důkazy o jeho nevině. Vy jste však chtěla policii zmást, a tak jste poradila Dougovi, aby napsal tenhle dopis. Teď jste ho ukázala mně a později jste ho chtěla ukázat novinářům."

Varovně na ni namířil ukazovákem: „Mluvte pravdu! Nelžete svému právnímu zástupci! Jak vám mám k čertu pomoci, když mi něco zatajujete?"

„Ne… ba ne…," koktala rozpačitě, „to tak nebylo… To je… ach bože, bože!"

Klesla na postel a začala křečovitě vzlykat.

Mason rozhrnul energicky závěs u šatního koutu, vrazil do koupelny a potřásl hlavou: „Kdepak! Ta je moc chytrá na to, aby ho schovávala někde na ráně. Paule, jdi se podívat, jestli tu není nějaké skladiště."

Strhl s postele přikrývku, promnul ji v prstech a přikývl: „To jsem si mohl myslet. Má jen jednu deku, druhou mu někam odnesla."

Della si přisedla k dívce na postel. Vzala ji kolem ramen a

konejšivě řekla: „Copak nevidíte, že vám chce pomoci? On je takový jen proto, že má hrozně málo času! Musí si toho zjistit ještě tolik, než začne promýšlet svůj plán!“

Winifred si položila hlavu Delle na prsa a bezmocně plakala. „Tak nám to neřeknete?“ zeptala se Della.

Winifred zavrtěla hlavou a zabořila ji do Dellina svetru.

Mason prošel chodbičkou mezi pultem a stoly, rozhlédl se po jídelně, zašel za pult a zevrubně si jej po celé délce prohlédl.

Mezitím prozkoumával Paul Drake přilehlé prostory. Najednou ostře hvízdl. „Už to mám, Perry!“

Winifred pronikavě vykřikla, vymrštila se a proletěla chodbou, jen za ní župan vlál. Mason přidal do kroku a snadno dostihl běžící děvče. Della Streetová se s povzdechem zvedla a šla pomalu za nimi.

Otevřenými dveřmi skladiště bylo vidět hromadu starých beden, plechovek, rozbitých židlí a všelijakých krámů. Stála tam také pyramida neotevřených konzerv, bylo tam zkrátka všechno, co se v takové jídelně během doby nahromadí. Jeden kout skladiště byl vyprázdněn a polámané židle a bedny byly kolem něho navršeny tak, že vytvářely z rohu uzavřený prostor. Ve skrýši ležely na podlaze dvě přikrývky a podhlavník ze starého pytle, nacpaného papírem. K jedné přikrývce byl připíchnut lístek.

Drake si posvítil do úkrytu baterkou. „Psaníčko na postýlce,“ řekl.

Winifred chňapla po lístku, ale Mason jí nemilosrdně zadržel ruku: „Počkejte, dámo. Už jste se nám tu dneska nalhala dost. Tohle si přečtu napřed já.“

Lístek byl naškrábán, jako by ho někdo psal potmě. Mason četl nahlas.

„Winnie, drahoušku, já prostě nemůžu. Možná že by mě tu nenašli; ale kdyby mě našli, odnesla bys to ty. Mám takhle pocit, že se ti schovávám za sukně. Snad najdu nějakou cestu, jak s tebou

udržovat spojení. Ale vím, že tě teď budou hlídat jak psi, budou ti prohlížet poštu, prostě nepustí tě ani na chvilku z očí. Počítej s tím, že teď nebudeš mít o mně nějaký čas vůbec žádné zprávy, a nebuď smutná, miláčku. Moc tě objímám a líbám. Jenom Tvůj Doug.“

Mason složil lístek a řekl Delle: „Rychle, chytněte ji, nebo omdlí.“

Dívka se těžce opřela o Dellu, pak se zvolna napřímila. Byla velmi bledá. V očích měla zoufalý, beznadějný výraz. „Neměla jsem ho nechávat samotného,“ řekla zlomeně. „Mohla jsem vědět, že to udělá.“

Mason ještě nahlédl za dveře, odkopl starý kufr a vrátil se chodbou do Winifredina pokoje. Zvedl telefon a vytočil číslo. „Chtěl bych mluvit se státním zástupcem Burgerem,“ řekl. „Tady je Perry Mason. Potřebuji s ním mluvit v naléhavé věci… Dobře, tak mi řekněte, kde bych ho sehnal.“

Ze sluchátka se ozývalo pištění. Mason s netrpělivým výkřikem zavěsil a vytočil další číslo: „Policejní ředitelství? Haló, to je seržant Holcomb? Tady Perry Mason… Ano, vím, že je ještě noc… Ne, nehajám ještě ve své postýlce… Podívejte, jestli chcete být duchaplný, nechtě si zajít chuť. Volám vám proto, abych se vám osobně zaručil, že vám předám Douglase Keena v pět hodin odpoledne… Ne, na ředitelství ne. To byste měli možnost ho na cestě polapit a pak rozhlašovat, že jste ho dopadli na útěku… Říkám, on se mi přihlásí sám. Zavolám vám z místa, které si vyberu já sám. Vy přijdete jen provést formální zatčení… Ne, nemusíte to zatajovat před novináři, protože já jim to povím sám… Ano, odevzdám vám ho osobně dnes v pět hodin odpoledne…“

Winifred Laxterová se vrhla k telefonu. „Ne, ne, ne!“ zaječela. „Ne! Nesmíte…“

Mason ji odstrčil: „… tak dneska v pět.“ Skončil hovor a zavěsil.

Della Streetová držela děvče za jednu ruku. Paul Drake za

druhou. Děvče s nimi zápasilo, snažilo se vykroutit z jejich sevření a upíralo na Masona oči rozšířené hrůzou.

„To nesmíte udělat!“ křičela. „To nesmíte! Vy ho…“

Mason zahřímal: „Slíbil jsem, že ho odevzdám policii, a přisámbůh, že to udělám!“

„Vy jste nás zradil!“

„Nezradil. Chtěla jste na mně, abych ho zastupoval, a já ho chci zastupovat! Váš chlapec si všechno pokazil. Nemá ještě rozum. Utekl jako kluk před bubákem a někdo toho ošklivě využil. Já teď vašemu mládenci pomáhám dostat se z bryndy ven, a to je všechno. Doug si přečte noviny. Přečte si, že jsem se za něho osobně zaručil, že ho v pět hodin předám policii. Pochopí, že jednám v jeho i ve váš prospěch, a přijde sám.“

„Šéfe,“ zaprosila Della Streetová, „a co když se vám nepřihlásí? Co když se bude skrývat dál?“

Mason pokrčil rameny. „Pojď, Paule,“ řekl Drakovi.

„Měli bychom být ve svých kancelářích. Za chvilku se začnou trousit reportéři s těmi svými hloupými otázkami.“

Obrátil se na Dellu. „Zůstaňte tady prosím vás dokud se trochu neuklidní. Ať vám neupadne do hysterického záchvatu a ať už neprovádí žádné další hlouposti! Jakmile ji tu budete moci nechat samotnou, přijďte za mnou do kanceláře.“

Della Streetová srazila podpatky, až to cvaklo. Posměšně zasalutovala: „Rozkaz, šéfe.“

Pak se obrátila k Winifred: „Tak děťátko, seberte se trochu!“

„Jjjjá se už ssssebrala.“ řekla Winifred, potlačujíc vzlyky. „Hleďte si ttoho vvvašeho šéfa a nnnechte mě na pokoji!“

12

Elektrická žárovka ozařovala Masonovu pracovnu chorobně bledým přísvitem. První chvilky svítání obnažovaly všechnu ošklivost cementových krychlí, v kterých žijí obyvatelé velkoměst. Venku už bylo svěží jitro, ale v místnosti ještě šero a dusno. Do východu slunce chybělo asi půl hodinky. Ranní svítání jen zdůrazňovalo špatné kvality umělého světla.

Perry Mason se protáhl v otáčecím křesle. Položil si nohy na psací stůl a zapálil si cigaretu. „Až sem vniknou reportéři, Dello, tak je chvilku zdržte v čekárně a pak to sem vpusťte všecko najednou.“

Paul Drake se přišel posadit na roh stolu. „My dva bychom se měli podělit o jednu informaci,“ řekl.

„A sice?“ zeptal se Mason ostražitě.

„Moji hoši mi právě oznámili, že Edita DeVoeová byla zavražděna. Úderem do hlavy. Vražedným nástrojem byl upilovaný konec berle.“

Perry Mason kouřil klidně dál.

„Hned jsem si myslel, že to není tak, když jsme se vloupali do bytu Douglase Keena. Jakmile jsem viděl to zakrvácené šatstvo, řekl jsem si, že to nemůže mít žádnou souvislost s vraždou chudáka Asthona,“ pokračoval Drake.

„V té době jsi o vraždě Edity DeVoeové ještě nic nevěděl?“

„To víš, že ne.“

„Tak tohle si dobře zapamatuj. Myslím pro případ, že by tě vyslýchali.“

„A ty jsi o ní věděl?“

Mason se nepohnutě díval do šerého svítání za okny a mlčel.

Po chvíli, když už se vzdal naděje na odpověď, pokračoval

Drake: „Znáš člověka jménem Babson? To je jeden šikovný truhlář; dělá všechny možné druhy nábytku a kromě toho vyrábí také berle.“

Masonova tvář ožila zájmem.

„Před několika týdny se u Babsona zastavil Charles Asthon,“ pokračoval Drake. „Babson mu dělal po úrazu berli a teď si chtěl dát Ashton berli speciálně upravit. Chtěl na Babsonovi, aby mu na dolním konci berle vyvrtal otvor, aby ten otvor vyztužil kovovými stěnami a vyložil ho potom jelenicí. Žádal ho, aby opatřil schránku šroubovacím uzávěrem, který by byl skryt pod gumovým násadcem na konci berle.“

„Tohle je zajímavé,“ protáhl zamyšleně Mason.

„Asi před třemi dny se na to všechno přišel Babsona někdo vyptávat. Představil se jako Smith od pojišťovny, která prý vyřizuje Asthonovy nároky na odškodné. Chtěl na Babsonovi vědět, jestli si Asthon dal udělat novou berli nebo jestli si dal jenom upravit starou. Babson se už chystal vykládat o provedených změnách, pak si to ale rozmyslel a začal se vyptávat toho Shmitha sám. Ten se pak hned odporoučel.“

„Máš popis toho Shmitha?“

„Asi pět a půl stopy vysoký pětačtyřicátník, ani tlustý ani hubený, měl světlý plstěný klobouk, modrý oblek a nápadnou jizvu na pravé tváři. Přijel v zeleném pontiaku.“

„Kdy ses o tomhle dověděl?“

„Teď mi tu zprávu předal můj noční vrátný. Už tam prý chvilku ležela, donesl ji jeden z mých lidí.“

„Máš je dobře vychované,“ pochválil ho Mason. „Jak to, že ten tvůj člověk šel k Babsonovi?“

„Ty jsi říkal, že chceš důkladnou práci, ne? Tak jsem jim nařídil, aby to zmáčkli pořádně. Zjišťovali úplně všechno a samozřejmě i to, kde si nechal Ashton udělat berle.“

„Náramní hoši,“ řekl spokojeně Mason. „Teď si připiš na svůj

seznam ještě jedno jméno: Jim Brandon. Zjisti mi o něm všecko – hlavně jestli si v poslední době neukládal nějakou větší částku peněz.“

„Provedeno,“ řekl Drake lakonicky. „Hned jak jsem dočetl tuhle zprávu, pověsil jsem mu našeho člověka na paty. Teď mi ale laskavě dovol, abych ti taky položil pár otázek.“

„Například?“

„Například proč jsi sliboval seržantu Holcombovi, že mu přivedeš toho mládence? Musel jsi to dělat?“

„Musel! Copak nevidíš, proč?“ řekl Mason skoro zlostně. „Buď opravdu něco vyvedl, nebo na něj někdo nastražil past. V tom případě nemůže přece donekonečna kličkovat! Musí tomu čelit, nesmí před tím utíkat! Stejně by ho chytili a pak by z toho koukal provaz. Vždyť si takhle plete na sebe oprátku a já pro něho nemohu vůbec nic dělat! Jestli něco udělal a půjde a přizná to jako chlap a poví soudci všechno podle pravdy, mohl bych mu to ještě změnit na doživotí.“

„Ale doufáte, že to neudělal, viďte, šéfe!“řekla Della.

„Vsadil bych krk, že to neudělal!“

„To je právě ta největší potíž s vámi,“ vzdychla si Della, „vy jste v podstatě hazardní hráč. Jdete a vsadíte svou profesionální pověst na nerozumného, přecitlivělého chlapce, o kterém vůbec nic nevíte!“

Perry Mason se na ni ušklíbl. V té grimase nebyl ani ždibec radosti; byl to divoký úšklebek boxera, který se vrací do ringu a ví, že ho čeká nebezpečný soupeř.

„Jsem hráč, to máte pravdu. A připouštím, že někdy hazarduju. Když ale já chci opravdu žít! Ne jenom živořit! Slýcháme často o lidech, kteří se bojí smrti; ale málokdy slyšíme o lidech, kteří se bojí života. A přesto je těch druhých daleko víc! Věřím ve Winifred věřím v Douglase Keena. Dostali se do slepé uličky a potřebují někoho, kdo je z ní vyvede. A to chci udělat já!“

Paul Drake se ještě nevzdal: „Podívej, Perry, ještě není pozdě, aby ses z toho nějak vykroutil. Vždyť o tom chlapci nic nevíš! Uvaž, co všechno svědčí proti němu. On…“

„Drž už zobák, Paule,“ řekl Mason přátelsky. „Já vím právě tak dobře jako ty, co všechno proti němu svědčí.“

„Ale proč právě vy musíte riskovat svou pověst kvůli člověku, proti kterému existuje tolik důkazů?“

„Právě proto, že jsem náruživý hráč, Dello. Když mám pocit, že vyhraju, spolehnu se na svůj instinkt a vsadím všechno, co mám.“

„Ale hazardér může také všecko ztratit!“ namítla.

Mason už s nimi začínal ztrácet trpělivost. „K čertu, co prosím vás může člověk tady na světě vůbec ztratit? Nemůže ztratit ani svůj život, protože ten mu stejně nepatří! Vždyť ho má jenom pronajatý! Může ztratit majetek, může přijít o život – ale nejhorší ze všeho je, když ztratí charakter, nemyslíte? Jde přece o to, aby člověk opravdu žil! Aby žil jako člověk! A přitom už musí někdy něco riskovat!“

Zazněl bzučák ohlašující, že někdo vešel do čekárny. Drake pokynul Delle. Vstala a proklouzla dveřmi. Paul Drake si zapálil. „Perry, ty jsi zkrátka něco mezi dítětem a filosofem. Nepraktický praktik, bojovný snílek, zatraceně altruistický cynik, důvěřivý skeptik… Kristepane, jak já ti ty tvoje legrační názory závidím!“

Della Streetová se objevila ve dveřích a varovně zašeptala: „Venku je seržant Holcomb a celé stádo reportérů.“

„To je sem přivedl Hocomb?“

„Ne. Myslím naopak, že jim v tom chtěl zabránit, ale oni se sem přece jenom dostali. Holcomb vypadá hrozně navztekaně.“

Perry Mason se zasmál a vyfoukl kroužek cigaretového dýmu.

„Prosím, uveďte pány dovnitř!“

Della se ironicky usmála: „Počítáte mezi ty ‘pány’ i seržanta Holcomba?“

„Pro tentokrát ano.“

Della široce otevřela dveře pracovny. „Pojďte dál, pánové!“

Holcomb se vecpal do dveří první. Za ním se vtrousil do místnosti hlouček novinářů. Vějířovitě se rozestavili u stěny a začali vytahovat své poznámkové bloky. Měli napjatý výraz pozorných posluchačů a vypadali všichni jako diváci naklánějící se při boxerském zápasu dychtivě na svých sedadlech, aby jim v sérii ran neunikla ani jediná.

„Kde je Douglas Keene?“ vyštěkl Holcomb.

Perry Mason vtáhl zhluboka kouř a pak pomalu vypouštěl nosem dvojitý kroužek dýmu. „To já opravdu nevím, seržante,“ řekl chlácholivě, jako když dospělý uklidňuje rozrušené dítě.

„Himl, vy to přece musíte vědět!“ zařval Holcomb.

Mason se bezúspěšně pokusil vyfouknout kroužek. Omluvně prohodil: „Vzduch je moc hustý. Když je víc lidí v místnosti, nikdy se mi kroužky nedaří.“

Seržant Holcomb praštil pěstí do stolu. „Krucinál, vy advokáti si už s námi nebudete dlouho zahrávat! Víte, co čeká ty, co kryjí nepřátele společnosti?“

„Douglas Keene je nepřítel společnosti?“ zeptal se Mason nevinně.

„Je to vrah!“

„Ale ale. Kohopak zavraždil?“

„Dvě osoby! Charlese Ashtona a Editu DeVoeovou!“

Mason uvážlivě zamlaskal: „Ts ts ts. To neměl dělat! To rozhodně neměl dělat, seržante Holcombe.“

Jeden z novinářů hlasitě vyprskl. Holcomb zrudl vzteky. „Jen si poslužte. Jen si dělejte ty svoje legrácky. Já vás ale upozorňuju, že jste spoluviník! Napomáháte zločinci na útěku a já na vás podám žalobu!“

„On je zločinec na útěku?“

„Samozřejmě!“ zařval Holcomb.

„Ohlásí se vám dneska v pět hodin odpoledně,“ řekl klidně Mason a vdechl zhluboka kouř.

„My ho ale dopadneme ještě před pátou!“

Mason zvedl tázavě obočí: „Vy víte, kde je?“

„Nevím!“ zahřímal Holcomb. „Kdybych to věděl, tak už je dávno pod zámkem!“

Mason si vzdychl a se zmateným výrazem se obrátil na Paula Draka: „Já tomu nerozumím. On tady slibuje, že dopadne Keena před pátou hodinou, a přitom tvrdí, že neví, kde Keene je. Já se mu nabídl, že mu Keena odevzdám v pět, ale on mi nechce věřit, že já taky nevím, kde Keene je. To se mi nezdá logické.“

„Vy byste nic takového nesliboval, kdybyste nevěděl, kde Keene je! A teď jistě spekulujete, jak nás doběhnete a schováte si ho někam jinam!“ hřímal Holcomb dál.

Mason mlčky kouřil svou cigaretu.

„Vy jste právník! Vy víte, jaký trest je za spoluvinu! Víte, co se stane s lidmi, kteří kryjí zločince!“

„A co když se nakonec ukáže, že Keene není žádný zločinec?“ zeptal se Mason trpělivě.

„Že není zločinec?“ Holcomb skoro zaječel. „Že není žádný zločinec? Víte vy, jaké my máme proti tomu chlapovi důkazy? Byl navštívit Ashtona. Byl poslední člověk, který viděl Ashtona živého. A teď dávejte pozor: Ashton měl kočku. Kočka spávala s Ashtonem na posteli. Douglas Keene si pro kočku přišel. Máme svědka, který viděl, jak Keene jde do pokoje a vrací se s kočkou v náručí. Ashton byl zavražděn předtím, než kočka byla odnesena. Kočka totiž skočila z okna na postel a nechala stopy na pokrývce a jednu blátivou tlapku měl Ashton otisknutou přímo na čele! Každý pochopí, že vražda musela být spáchána ještě předtím, než Keene odešel s kočkou! Podle lékařského nálezu byl Ashton zavražděn po desáté hodině a před jedenáctou. A Keene přišel k Ashtonovi krátce po desáté a odcházel s kočkou po jedenácté!“

Mason našpulil rty, jako by chtěl hvízdnout. Pak řekl: „To by opravdu svědčilo proti Douglasu Keenovi. Jen kdybyste věděl určitě, že to byla Ashtonova kočka, kterou si Keene odnesl.“

„Samozřejmě že to byla Ashtonova kočka! Svědkové ho viděli, vždyť vám to kruci povídám! Viděla ho jednak hospodyně, která nemá dobré spaní, a tak se dívala z okna, když Keene zrovna odcházel. Na vlastní oči ho viděla, jak nese kočku v náručí. James Brandon, šofér zajížděl s autem do garáže a ozářil Keena reflektory. Ten může odpřísáhnout, že Keene nesl kočku!“

„Myslíte tím Šutříka?“

„Ano, Šutříka. Jestli se ovšem ta kočka opravdu tak pitomě jmenuje.“

„Za těchto okolností,“ řekl Mason, „bude hodnověrnost svědků při soudním líčení záviset na tom, jak dalece budou schopni identifikovat zmíněnou kočku. Kde vlastně je kočka teď?“

„To já nevím,“ řekl seržant Holcomb a významně dodal: „Vy to víte?“

Perry Mason pomalu odpověděl: „Nevěřím, seržante Holcombe, že byste v trestním zákoníku našel paragraf, který by lidem zakazoval poskytnout přístřeší opuštěné kočce. Kočku zatím ještě z vraždy nepodezříváte, či ano?“

„Ony vás ty žerty přejdou,“ řekl Holcomb zlověstně.

„Víte vůbec, proč jsem k vám dneska přišel? Znáte pravý důvod mé návštěvy?“

Mason vyhrnul tázavě obočí a zavrtěl hlavou.

Holcomb se rozkřičel jako politický agitátor a zdůrazňoval jednotlivé věty boucháním pěstí do stolu. „Přišel jsem vám říct, že hledáme Douglase Keena pro podezření z vraždy. Přišel jsem vám říct, že byl na Douglase Keena vydán zatykač. Přišel jsem vám říct, že máme proti němu spoustu důkazů a že když ho budete skrývat dál, obviníme vás z napomáhání zločinu a odebereme vám licenci. Proto jsem k vám dnes přišel. A teď vám řeknu všechny

důkazy proti Douglasu Keenovi, abyste se pak před komisí nemohl vymlouvat, že jste nic nevěděl.“

„To je ale chytře vymyšleno, seržante!“ řekl Mason obdivně. „Velice chytře, opravdu. Vy mi vlastně zamykáte zadní vrátka, co?“

„Přesně tak. Buďto nám ihned vydáte Douglase Keena, nebo budete obžalován, vyšetřován a bude vám odebrána advokátská licence.“

„Už jste skončil? To jsou všechny vaše důkazy, seržante?“

„Ne. Ještě jich není ani polovina.“

„Předpokládám, seržante, že nás o tu druhou půlku nebudete chtít připravit.“

„To teda máte zatraceně pravdu, že vás o ni nepřipravím.“

Mason naklonil hlavu ke straně jako někdo, kdo dychtivě naslouchá tichoučkému šepotu. Seržantův hlas se však rozléhal pracovnou takovou silou, že se už třásly tabulky v oknech.

„Edita DeVoeová chtěla mluvit s Douglasem Keenem. Volala mu a sháněla ho po všech možných místech. Nakonec k ní Keene přišel. Správce zrovna vycházel z domu, když Keene zvonil u domovních dveří. Keene toho využil a dostal se do domu. Správce se ho pochopitelně zeptal, kam jde. Keene mu řekl, že jde k Editě DeVoeové, protože si pro něho poslala. Později večer jí chtěl státní zástupce dát několik otázek, a když vstoupil do bytu, ležela Edita DeVoeová na zemi s rozbitou hlavou. Šli jsme do Keenova bytu a našli jsme tam zakrvácené pánské šatstvo, košili, límeček, kalhoty a boty. Keene se to zřejmě snažil vyprat, ale nepovedlo se mu to, tak se pokusil šaty spálit. V popelu jsme našli bavlněná vlákna, která při chemickém rozboru obsahovala stopy lidské krve.“

„Byla tam kočka?“ zeptal se Mason.

Holcomb se násilím ovládl. „Ne, kočka tam nebyla.“

„Prosím vás, seržante, jak se vlastně provádí identifikace kočky? Snímají se otisky tlapek?“

„Jen si poslužte,“ řekl zlověstně Holcomb. „Jen si špásujte podle libosti. Jste advokát a napomáháte zločinci. Do dvou měsíců máte po licenci a pak si můžete jít žebrat na ulici.“

„Zatím jsem ještě nikdy nenapomáhal zločincům, seržante. Obhajoval jsem jen osoby, které byly obviněny ze zločinu. Musíte uznat, že je v tom jistý rozdíl. A s tou kočkou to myslím vážně, seržante. Dejme tomu, že hospodyně i šofér odpřísáhnou, že Keene nesl v náručí Šutříka. A dejme tomu, že k soudu přinesu několik perských koček a posadím je před vaše svědky a vyzvu je, aby mi ukázali, která z koček je Šutřík. Myslíte, že to zvládnou? A i kdyby ukázali na některou z koček a odpřísáhli, že je to Šutřík, myslíte, že porota tomu jen tak uvěří?“

„Tak tohle jste si na nás vymyslel, co?“ procedil Holcomb.

Mason se zdvořile usmál: „Ale co vás vede, seržante! Já si na vás nic nevymýšlel! Já se vás jen na něco zeptal, to je všechno.“

Holcomb se k němu naklonil přes stůl; křečovitě se držel hran stolu a klouby na rukou mu úplně zbělely.

„My tu vaši hru brzy prokoukneme, Masone. My u policie nejsme tak hloupí, jak si to možná představujete. A abyste měl na co myslet, až budu pryč, tak vám dám malou informaci. Hned jak jste zavolal, že nám vydáte Keena do pěti hodin, poslal jsem několik našich chlapců, aby se trochu rozhlédli to té vaší kočce. A náhodou jsem věděl, kam je poslat prvně. Chtěl bych vás informovat, že jsme Sutříka našli, a že je pod naším dohledem. Našli jsme ho v bytě vaší vysoce výkonné sekretářky, slečny Delly Streetové. Kočka byla identifikována na policejním ředitelství, kde hospodyně i šofér prohlásili, že jde bezpečně o Šutříka. Teď má cedulku se jménem kolem krku. A až budete chtít provádět před porotou nějaké triky s kočkami, nebudete se muset starat o otisky pacek, protože Šutřík tam bude i s tou cedulkou.“

Seržant Holcomb vstal, otočil se na patách a rázoval ke dveřím.

Když za ním zapadly dveře, Masonova tvář vypadala chvíli napjatě a zachmuřeně. Pak se pomalu a unaveně usmál na novináře. To byl pro ně signál k útoku: „Kdybyste nic nenamítal, chtěli bychom se vás zeptat, jak jste…“

Mason řekl rozvážně: „Pánové, právě jste vyslechli zatraceně dobrou historku. Teď rychle jděte a vrazte to do novin!“ A sevřel pevně rty jako člověk, který se rozhodl neříct už ani jedno zbytečné slovo.

13

Perry Mason položil sluchátko a řekl Delle Streetové:

„Nat Shuster se svými klienty Samem Laxterem a Frankem Oafleyem sedí v čekárně a chtějí se mnou mluvit. Prosím vás, pusťte je sem, sedněte si do své kanceláře a zapněte si diktafon. Zapisujte všechno, co se vám podaří zachytit. Možná že o tom budete muset brzy svědčit.“

„A mám brát všechny vaše hovory?“

„Absolutně všechny. Ať to přepojují z centrály přímo na vás.

Každou chvíli může volat Douglas Keene a já nechci, aby mluvil s někým jiným než s vámi.“

„A co když nezavolá, šéfe?“

„To už jsme přece spolu probírali.“

„Co když je vinen? Může vám seržant Holcomb opravdu udělat všecko to, čím vám vyhrožoval?“

Mason pokrčil rameny. „Vychází z falešných předpokladů. Chce mě obvinit, že ukrývám zločince. Já mu slíbil, že do pěti hodin vydám Keena policii, a oni si teď samozřejmě myslí, že vím, kde je. Jenomže já toho o něm vím asi tolik jako o obyvatelích Marsu.“

„Takže vám nemohou nic udělat?“ ptala se naléhavě.

„Přestaňte vypadat tak ustaraně, Dello. Hezky jděte a pusťte mi sem Shustera. On asi dneska vytáhne pár es z toho svého balíčku karet.“

„Například?“

„Například to, že mě obvinil z nactiutrhání.“

„Jak to?“

„Protože jsem pověděl státnímu zástupci, co mi Edita DeVoeová řekla o těch výfukových plynech.“

„Ale vy jste mu přece pouze opakoval, co vám řekla ona!“

„To víte. Jenomže já už teď bohužel nemohu dokázat ani to, že mi to opravdu řekla! Nemám na to svědky a ona je mrtvá. Tak mi sem už přiveďte toho Shustera a pěkně poslouchejte, co si tu budeme povídat a dělejte si hezky poznámky.“

Přikývla a vyklouzla ze dveří. Za chvilku vstoupil do pracovny Shuster, Laxter a Oafley.

Shuster vycenil chrup, což mělo znamenat úsměv. Jakmile měl tu formalitu za sebou, začal se tvářit nadmíru vážně a vyčítavě. „Kolego, vy jste informoval státního zástupce, že můj klient Samuel C. Laxter zavraždil svého dědečka?“ tázal se tónem vyšetřujícího soudce.

„Chcete na mně, abych odpovídal ano nebo ne?“ zeptal se věcně Mason.

„Odpovídejte,“ zamračil se Shuster.

„Ne.“

„Nic takového jste mu ani nenaznačil?“

„Ne.“

„Neřekl jste mu, že Edita DeVoeová nařkla pana Samuela Laxtera z vraždy?“

„Ne.“

Shuster očividně ztratil jistotu. „Státní zástupce mě ale informoval, že jste mu to řekl.“

Mason mlčel.

„Burger informoval Sama Laxtera,“ pokračoval Shuster, „že Edita DeVoeová vám řekla o hadici, kterou měl Sam Laxter připevněnou k výfuku a zavedenou do roury ústředního topení.“

Masonova tvář zůstala nepohnutá a tvrdá jako kámen. „Možná že měl, protože ona mi to řekla a já to pověděl.“

Shuster přimhouřil oči a usilovně se snažil dostat se té odpovědi na kloub. Pak zvolal vítězoslavně: „Vy jste řekl Burgerovi, že ona vznesla obvinění?“

„To nebylo obvinění. Ona prostě řekla, že ho viděla sedět ve

voze, že motor běžel a z výfuku vedla hadice do roury ústředního topení. A já to opakoval Burgerovi.“

„To je ale lež!“

„Co je lež?“ zeptal se Mason výhružně a začal vstávat z křesla.

Shuster nervózně couvl a vztáhl před sebe ruku. „Myslím pomluva,“ vysvětloval spěšně. „Urážlivá pomluva. Špinění charakteru.“

„Nenapadlo vás, že by se to dalo definovat jako soukromé sdělení?“ zeptal se Mason.

„Nikoliv, při nečestných pohnutkách nepřipadá taková definice v úvahu,“ odporoval Shuster a hrozil Masonovi káravě ukazováčkem. Předtím se opatrně stáhl za velké kožené křeslo, které stálo mezi ním a advokátem. „A vy jste měl nečestné pohnutky! Chtěl jste chránit svého klienta Douglase Keena!“

„No a co mi chcete?“ zeptal se Mason.

„Přišli jsme vás požádat, abyste to odvolal.“

„Kdo o to přišel požádat?“

„Samuel Laxter a já.“

„Výborně. Tak vy tedy chcete, abych to odvolal. A co dál?“

„Chceme znát vaši odpověď.“

„Opakoval jsem Burgerovi informaci, kterou jsem dostal. Nezaručuji pravdivost informace, zaručuji pouze pravdivost své interpretace.“

„Žádáme vás, abyste se omluvil.“

„A já vás žádám, abyste mi vlezli na záda,“ řekl vlídně Mason.

Samuel Laxter k němu přistoupil, tvář bílou hněvem. „Pane Masone, já o vás nic nevím. Vím jenom, že tady někdo se mnou hraje špinavou hru. Doslechl jsem se o historce, ve které jsem líčen jako vrah svého dědečka. To je podlá lež! Také jsem se dověděl, že jste potají a nezákonným způsobem přivedl do mé garáže osoby pověřené prohlídkou a že jste se do garáže vloupali, abyste mohli prohledat můj vůz. Někdo mi do něj bez mého vědomí nastrčil

hadici. Nevím, jakou ochranu mi může zákon zaručit, to přenechávám tady panu Shusterovi. Ale osobně dohlédnu na to, abyste za svůj protizákonný čin nesl plnou zodpovědnost.“

Mason zívl.

Shuster položil Laxterovi varovně ruku na rameno:

„Nechtě mluvit mě, nerozčilujte se. Nemluvte, mlčte, uklidněte se. Já už si to s ním vyřídím. Nechtě laskavě mluvit jen mne.“

Mason se zase posadil do svého otáčecího křesla, pohodlně se opřel a vytáhl cigaretu. „Máte ještě nějaké přání?“ zeptal se a oklepával si cigaretu o palec.

Frank Oafley řekl: „Pane Masone, chápejte laskavě, v jaké jsem situaci. Můj vztah k Editě DeVoeové přestal být tajemstvím. Prokázala mi tu čest, že si mě krátce před svou smrtí vzala za manžela.“

Na chvíli se v řeči zarazil a bylo vidět, že přemáhá prudký nával citu. Pak pokračoval: „Řekla mi o tom, co v garáži viděla. Nepřikládal jsem tomu význam, dokud mi státní zástupce nevysvětlil, jaké následky mohlo mít zavedení výfukových plynů do ložnice mého dědečka. Byl jsem tím samozřejmě šokován. Znám dobře svého bratrance a nemohu uvěřit, že by se dopustil takového zločinu. Pak jsem si vzpomněl, že Edita netvrdila, že by v muži za volantem bezpečně poznala mého bratrance Sama. Muž měl obličej schovaný pod širokým okrajem Samova klobouku a to vedlo Editu k domněnce, že je to Sam Laxter. Jestli jste tedy řekl policistům, že ve voze seděl Sam Laxter, dopustil jste se falešné výpovědi a zkreslil jste smysl Editina sdělení.“

Mason si pozorně prohlížel Frankovu tvář. Pak řekl: „Tak tohle je vaše vysvětlení?“

„Ano, to je moje vysvětlení,“ přisvědčil Oafley a zřetelně se zarděl.

Shuster se lišácky usmál. „Uvědomte si, doktore, v jakém jste postavení. Obvinil jste mého klienta a nemůžete své obvinění

ničím doložit. Nemáte žádné důkazy! Nemůžete doložit, co vám Edita DeVoeová řekla! Její sdělení nelze definovat jako výpověď umírajícího, protože ona nevěděla, že zemře, když s vámi mluvila! To si ještě myslela, že bude žít do sta let! A vy teď nemáte o co se opřít. Můj klient vás může zažalovat, může vás namočit, může vás potopit, ale neudělá to, jestliže nám dáte písemnou omluvu."

„Shuster to myslí tak, abyste prohlásil, že Edita nevěděla bezpečně, kdo seděl ve voze," řekl Oafley.

Sam Laxter se zamračil: „To mi nestačí. Chci, aby to prohlásil, a pak ještě aby se písemně omluvil! V tom voze jsem neseděl já a Mason to dobře ví!"

Mason sáhl do příruční knihovničky, vytáhl těžký svazek, zalistoval v něm a řekl: „Když je řeč o zákonech, pánové, rád bych vám přečetl paragraf dvě stě padesát osm Sbírky zákonů: žádná osoba podezřelá z vraždy svého příbuzenstva nemá nárok na dědický podíl; podíl, který jí měl zákonně připadnout, přechází na následujícího zákonného dědice. Myslím, že pro Franka Oafleye je to materiál k přemýšlení."

Shuster začal prskat vzrušením. „Špinavý trik!" křičel. „Špinavý trik! Chce je poštvat proti sobě. Pokračuje v urážlivých pomluvách! Zneužívá paragrafů! Neposlouchejte ho! Zacpěte si uši, zacpěte si…"

Mason ho přerušil. Obrátil se přímo k Franku Oafleyovi a řekl vážně: „Vy tady chráníte svého bratrance, ale sám nejlépe víte, že Edita byla žena, která uvažovala věcně a střízlivě. Možná že opravdu viděla v garáži jenom klobouk toho muže a ne jeho tvář. Ale slyšela přece jeho hlas a zdálo se jí, že je to hlas Sama Laxtera."

Oafley svraštil obočí. „Slyšela Samův hlas, to je fakt," řekl váhavě.

„Jen tak dál," řekl Sam hořce. „Jen pokračuj, začni tu hrát divadlo a předstírat, že tě přesvědčil. Mě ale neoklameš, Franku.

Hned jsem věděl, jak se zachováš, když ti tady ten člověk naznačil, jakým způsobem mě můžeš připravit o můj podíl.“

„Ale pánové, pánové!“ ječel Shuster rozčileně. „Pánové, zapřísahám vás, uklidněte se! Proto jsem sem přece nepřišli! Zachovejte rozvahu! Vzpomeňte, co jsem vám říkal, a nechte mluvit jen mne!“

Nikdo si ho nevšímal.

„Edita Oafleyová!“ pohrdavě procedil Sam Laxter. „Kdyby nebyla nebožka, mohl bych tu o ní prozradit pár zajímavých podrobností.“

Oafley odstrčil z cesty Shustera a se zlobným výkřikem uhodil Laxtera do obličeje.

„Pánové, pánové!“ zaječel Shuster. „Vzpamatujte se, pánové!“

Laxterova levička vyletěla. Cílem byla Oafleyová čelist, ale rána dopadla plnou vahou na Shusterovu bradu. Chudák mužík se složil na zem s chabým zasténáním. Laxter znovu vyrazil, tentokrát ovázanou pravičkou a zasáhl Oafleye do hlavy. Ten mu ránu oplatil a oba muži si chvíli zasazovali divoké údery, které však nenadělaly větší škody. S podlahy je Shuster tahal prosebně za nohavice. „Pánové! Pánové!“ škemral zkomíravým hlasem a trochu nezřetelně, protože mu po Laxterově úderu rty rychle otékaly.

Perry Mason si dal nohy na stůl, pohodlně se v křesle opřel a s rozkoší vtáhl kouř z cigarety. Zálibně sledoval rvačku a oči mu jiskřily ironickým humorem.

Frank Oafley najednou ucouvl. „Promiň, Same,“ řekl omluvně. „Zapomněl jsem na tvou zraněnou ruku.“

Shuster se pracně zvedl se země a postavil se mezi ně. Oba muži ztěžka oddychovali a mužíka si vůbec nevšímali. Upřeně si pohlíželi do očí.

„Jen si nedělej starosti o mou zraněnou ruku,“ řekl Sam trpce. Pak sklouzl pohledem na svůj obraz a viděl, že je prosáklý

červenou krví. Rána se zřejmě otevírala.

„Pojďte pryč, prosím vás!“ zapřísahal Shuster. „On je mazaný všemi mastmi! Neříkal jsem vám, jak je rafinovaný!“

Oafley řekl pomalu: „Jenom nech Editu na pokoji, to je všechno.“

Tvář měl ještě zardělou a těžce oddychoval. Pak se rychle otočil a prudce otevřel dveře do čekárny. Shuster chvilku nerozhodně stál, pak se za ním s křikem rozběhl: „Pane Oafleyi! Pane Oafleyi! Vraťte se ještě!“

Oafley zavolal přes rameno: „Jděte se vycpat! Jdu si hledat jiného advokáta.“

Shuster se pohoršené podíval na Sama Laxtera. Pak se zuřivě obrátil k Perrymu Masonovi. „To jste vyvedl vy!“ zaječel hystericky. „Vy jste to udělal schválně! Schválně jste ty dva na sebe poštval! Nasadil jste jim brouka do hlavy! Zasel jste do nich nedůvěru! Zneužil jste sporného prohlášení Edity DeVoeové! Vy jste…“

„Až půjdete odtud, zavřete za sebou laskavě dveře,“ přerušil ho chladně Mason.

Shuster vzal Sama Laxtera za loket. „Pojďte, však on si to odpyká!“

Sam Laxter řekl hořce: „Frank si sežene advokáta a přišijou mi dědečkovu smrt. To jsme si tedy pomohli.“

Shuster ho odstrkával ke dveřím.

„Zavřete za sebou, ano?“ zavolal za nimi Mason.

Shuster třískl vztekle dveřmi, div se stěna nezbořila. Ještě se třásly obrazy na zdi, když do pracovny vstoupila Della Streetová.

„To jste udělal schválně?“ řekla.

Mason – zamyšleně pokuřoval a nepřítomně odpověděl: „Nemá smysl, aby oba poslouchali Nata Shustera. Když se to vezme, tak se jejich zájmy diametrálně rozcházejí. Byl nejvyšší čas, aby si to oba uvědomili. Jestli si jeden z nich nechá Shustera,

druhý by si měl najít jiného advokáta. Pak se ti dva advokáti do sebe zakousnou a Douglas Keene by mohl někudy proklouznout.“

Povzdechla si nad ním jako matka nad beznadějně nevychovaným děckem. Pak se rozesmála: „Ať si! Aspoň to mám všechno zapsané! I ty facky jsem zachytila! Šéfe, v čekárně sedí Winifred Laxterova a drží v náručí kočku.“

„Kočku?“ zeptal se překvapeně Mason.

„Ano, velkou perskou kočku.“

Masonovy oči se zaleskly zájmem. „Hned ji sem uveďte, ano?“

„Jenom bych vám ještě ráda řekla, že seržant Holcomb měl pravdu. Policie mi opravdu odnesla kočku z bytu. Domovnici řekli, že mají povolení k prohlídce bytu, a ona jim půjčila svůj klíč.“

„A měli vážně povolení?“

„Myslím, že ne.“

Mason pokuřoval a zamyšleně řekl: „To jsem vás dostal do pěkně kaše, Dello. Mrzí mě to. Mělo mi napadnout, že půjdou k vám. Seržant Holcomb se nám nějak lepší – nebo horší? Vyberte si.“

„Proč vás tak nenávidí?“

„Protože si usmyslel, že nadržuju zločincům. Je to správný a svědomitý policajt. Já mu nic nevyčítám. A musíte přiznat, Dello, že se k němu někdy chovám přímo hanebně.“

„Někdy se k němu vážně chováte dost ošklivě.“

Překvapeně se na ni zadíval. Pak se zasmál. „To je všecko naschvál,“ řekl. „Teď mi sem pošlete Winifred a jděte si k sobě. Můžete zase poslouchat, jestli chcete.“

Otevřela dveře do čekárny a pokynula dívce. Winifred vstoupila s velkou šedou perskou kočkou v náručí. Bradu měla bojovně vztyčenou a oči plné vzdoru.

Mason si ji pobaveně prohlížel. „Posaďte se,“ vyzval ji vlídně.

„Lhala jsem vám,“ řekla vyzývavě a zůstala před ním stát.

„O té kočce?“ zeptal se a zálibně si prohlížel pěkné zvíře.

Přikývla. „Tamto nebyl Šutřík. Tohle je Šutřík!“

„Proč jste lhala?“

„Volala jsem strejdu Charlese a prosila ho, aby dal Šutříka na pár dní ke mně. On to odmítl. Tak jsem mu poradila, aby se pokusil Sama napálit a aby Šutříka někam zavřel a potom předstíral, že ho dal z domu. Řekla jsem mu, že mu seženu nějakou jinou kočku, která bude Šutříku podobná, a tu aby nechal chodit po domě. Myslela jsem to tak, že když se Sam rozhodne dát Šutříka otrávit, tak vlastně otráví tu cizí kočku, rozumíte? Řekla jsem strejdovi Ashtonovi, že tam s tou druhou kočkou pošlu Douglase. Chápete?“

Perry Mason si dívku pozorně prohlížel. „Tak už se posaďte a povězte mi to ještě jednou a pořádně!“

Bojácně se na něho zadívala. „Věříte mi?“

„Napřed to chci slyšet všechno znovu od začátku,“ řekl.

Posadila se na kraj křesla. Kočka se snažila osvobodit, ale děvče ji pevně drželo, hladilo ji po hlavě a škrábalo za ušima.

„Tak ven s tím,“ pobídl ji Mason.

Když dívka viděla, že se kočka trochu uklidnila, pokračovala: „Douglas tam tedy šel a vzal kočku s sebou. Dlouho čekal na Ashtona, a když se ho nedočkal, vrátil se ke mně. Kočku mi zas přinesl nazpátek.“

„Proč jste mi ale tenkrát říkala, že je to Šutřík?“

„Protože jsem se bála, že si lidé, kteří Douga v domě viděli, budou myslet, že je to Šutřík. Tak jsem si chtěla na vás vyzkoušet, jak se na to budete dívat vy! Jestli vám to bude připadat pro Douga hodně nebezpečné, rozumíte? Prostě jsem chtěla vidět vaši reakci!“

Mason se zasmál a kočka neklidně zamňoukala.

„Prokrista, pusťte to zvíře na zem! Kde jste ji sebrala?“

Zadívala se mu upřeně do očí a vzdorovitě řekla: „Nevím, o čem mluvíte. Tohle je opravdu Šutřík. Má mě velmi rád.“

Kočka se jí vy kroutila z rukou a skočila na zem.

„To je moc dobře vymyšlené,“ řekl Mason tónem nestranného diváka. „Moc by mi to pomohlo, kdyby to byla pravda. A hlavně by to pomohlo Delle Streetové. Ty dvě kočky jsou si opravdu moc podobné. Jenomže tahle historka asi neprojde. Oni na to dřív nebo později přijdou, kde jste tu kočku vzala. Budou se možná chvíli dohadovat, jestli to je Šutřík nebo jestli to není Šutřík, ale nakonec vás stejně zaženou do kouta. A to já nemohu připustit!“

„Ale vždyť to je Šutřík! Šla jsem do domu a našla jsem ho tam! Byl chudáček zlatý celý vyděšený vším tím hlukem a rozčilováním a tím, jak našel svého pána mrtvého a…“

„Tak už dost,“ řekl Mason rezolutně. „To nedovolím a basta. Asi jste si přečetla v novinách, že policie našla Šutříka v bytě Delly Streetové, co?“

„Našli jenom kočku, o které si mysleli, že je to Šutřík,“ řekla skoro plačky.

Mason řekl dobrácky: „To jsou blbinky. Vemte si tu kočku a vraťte se ke svým omeletám. Zavolá mi Douglas včas a ohlásí mi, kde je?“

„Já nevím,“ řekla se slzami v očích.

Kočka se protáhla a dala se na výzkumnou cestu po pracovně.

„Čiči, čiči, pojď sem, micinko,“ prosila Winifred. Kočka si jí ani nevšimla. Mason se zadíval soucitně na uslzené děvče. „Jestli budete mluvit s Douglasem, vysvětlete mu, jak je hrozně důležité, aby mě poslechl.“

„Já o něm nic nevím! Vyvvy jste to nneměl dělat, takhle jim ho ssslíbit. Co když ho odsoudí pro vvraždu?“

Mason přistoupil k dívce a pohladil ji po rameni.

„Pročpak mi nevěříte?“ zeptal se.

Zvedla k němu oči.

„Přestaňte si už jednou myslet, že všechno leží jenom na vás,“ řekl jí konejšivě. „Přestaňte sbírat cizí kočky po ulicích a představovat si, že musíte mermomocí shánět pro Douga alibi. Nechte nějaké starosti taky pro moje ramena, něco přece unesou! Slibujete mi to?“

Ještě se jí chvěly rty a nemohla dojetím promluvit. Po chvilce se napřímila a přikývla.

Mason jí poklepal po rameni a shýbl se pro kočku, která právě zaujatě očichávala jeho psací stůl. Sebral ji a vložil dívce do náruče.

„Teď jděte domů a trochu se vyspěte!“

Přidržel jí dveře do chodby, a když je za ní zavíral, stála Della Streetová ve dveřích jeho pracovny. Usmál se na ni. „To je ale houževnaté děcko, co?“

Della zamyšleně přikývla.

„Co byste tomu řekla, kdybychom někam zmizeli?“

„Jak to myslíte?“

„Jela byste se mnou na svatební cestu?“

Udiveně se na něho zadívala. „Na svatební cestu?“ vydechla nevěřícně.

Mason přikývl.

„Prosím vás… co tím…“

Uličnicky se na ni zašklebil. „Tak platí. Ale napřed se tady hezky natáhněte a pokuste se aspoň na hodinku usnout. Kdyby volal Douglas Keene, řekněte mu, že musí bezpodmínečně podporovat můj plán. Můžete mu pořádně vynadat, když na to budete mít chuť. Já jdu teď na chvilku k Paulu Drakovi.“

14

Perry Mason se v Drakově kanceláři pohodlně usadil do křesla a řekl: „Paule, řekni svým lidem, ať se obrátí na všechny prodejny automobilů v městě a ať mi zjistí, jestli si v poslední době nekupoval auto nějaký Watson Clammert.“

„Watson Clammert, Watson Clammert,“ opakoval Drake. „Kde jsem k čertu to jméno jenom slyšel?“

Mason se zašklebil a čekal, až se příteli rozsvítí v hlavě. Ten se po chvilce uhodil do čela: „Už to mám! To je ten člověk, který měl společný sejf s Charlesem Ashtonem!“

„Sejf už jistě policie prohledala,“ prohodil Mason.

„To víš, že ano. A zjistila, že je prázdný, až na papírové pásky od balíčků s bankovkami. Ashton zřejmě vyzvedl všechny peníze a nechal tam jenom ty pásky.“

„Ashton nebo Clammert?“ zeptal se Mason.

„Ashton. Podle záznamů banky je naprosto jisté, že se Clammert k sejfu ani nepřiblížil. Pro ně je jenom jménem na kartě.“

„Kolik Ashton vyzvedl?“

„To se policii nepodařilo zjistit. Ale muselo to stát za to. Jeden z úředníků viděl Ashtona, jak cpe peníze do kufru.“

„Zkontroloval sis všechny údaje o té autonehodě Sama Laxtera?“

„To víš. Narazil na telefonní tyč, přesně jak to líčil. Nějaký opilý řidič proti němu vyrazil ze zatáčky.“

„Viděl to někdo?“

„Několik lidí slyšelo náraz.“

„Máš jejich jména?“ chtěl vědět Mason.

„Mám. Viděli na silnici místo, kde Laxter brzdil a dostal na

mokrém asfaltu smyk. Říkají, že byl na správné straně silnice. Zdál se jim hodně rozrušený, ale rozhodně prý nebyl opilý.“

„Kde byl předtím?“

„To si ještě ověřuji, Perry,“ řekl Drake pomalu. „Policie ho původně vyslýchala kvůli dědečkovi. Pak se teprve výslech stočil na Ashtona, a tady má Laxter dokonalé alibi. Odjel ten večer z domu v devět a vrátil se, až když byl Ashton mrtvý. Ashton byl zavražděn mezi desátou a jedenáctou.“

Mason přikývl.

„Později se do výslechu připletl Shuster. Ten má pro Laxtera také alibi.“

„Ten?“

Drake přikývl. „Tvrdí, že Laxter byl ten večer u něho v kanceláři.“

„Copak tak důležitého projednávali?“

„To Shuster odmítá vypovědět.“

„To je ale roztomilé alibi,“ řekl Mason hněvivě.

„Počkej, Perry, já myslím, že tentokrát mluví pravdu.“

„Proč myslíš?“

„Šofér Jim Brandon jel s Laxterem do města. K Shusterovi ho dovezl asi v jedenáct hodin. Laxter mu řekl, aby se vrátil domů, on že přijede až pozdě v noci. Brandon se tedy vrátil s pontiakem domů a viděl před domem Douglase Keena. To bylo něco po jedenácté.“

Mason začal přecházet po kanceláři svým typickým způsobem, hlavu skloněnou k zemi, palce zastrčené v průramcích vesty. Chvilku chodil, pak začal monotónním hlasem rekapitulovat situaci jako člověk, který je zvyklý přemýšlet nahlas: „Tak Laxter odjel s Brandonem z domu v zeleném pontiaku, ale vrátil se v Ashtonově chevroletce. Jak k tomu domovníku vozu v městě přišel?“

Drake sebou trhl. „Sakra, to máš pravdu!“

Mason zamyšleně pokračoval: „Paule, pošli nějaké lidi na prohlídku domu, kde bydlela Edita DeVoeová. Ať promluví s nájemníky a zjistí, jestli u domu nebyla zaparkovaná stará chevroletka. Myslím ten večer, co byl Laxter ve městě.“

Drake si něco zapsal do notesu. „To je dobrý nápad,“ řekl. „To by ale stejně nestačilo na to, abychom mohli Laxterovi přišít Ashtonovu vraždu. Vrah zaškrtil Ashtona mezi desátou a jedenáctou. Pak vzal Ashtonovu berli a rozřezal ji na kusy. Potom šel do bytu Edity DeVoeové. No, a jestli Shuster mluví pravdu a jestli byl Laxter opravdu ten večer u něho…“

„Dejme tomu, že to tak bylo,“ přerušil ho Mason. „Ale jestli Brandon skutečně viděl Douglase Keena, jak jde z domu s kočkou v náručí, kdo potom ukradl Ashtonovu berli? Keene ji přece s sebou neměl!“

Drake zamyšleně přikývl. „To máš pravdu,“ připustil. „Jenže Keene mohl vyhodit berli z okna, které Ashton nechal pootevřené kvůli Šutříkovi, a pak tam zajít znovu a berli sebrat. To je teda pekelně zamotaný případ, Perry. Povídám ti, jestli se Keene včas nepřihlásí, budeš v tom až po krk. A i když se ti přihlásí, má proti sobě tolik důkazů, že ti ho nakonec stejně pověsí.“

Zazvonil telefon. Drake ho zvedl a řekl: „To je pro tebe, Perry.“

Mason uslyšel v sluchátku vzrušený hlas Delly Streetové: „Rychle přijďte, šéfe! Právě volal Douglas Keene!“

„Kde je?“

„Mluvil z telefonní budky a zavolá do pěti minut znovu.“

„Paule, zjisti mi ty údaje,“ řekl chvatně Mason. „Co možná nejdříve, ano? Já teď budu mít honičku.“ To už volal ze dveří. Proběhl chodbou a když dorazil do své kanceláře, vyhrkl na Dellu: „Půjde se mnou na policii?“

„Myslím, že ano. Mluvil sice dost naštvaně, ale jinak se zdál být v pořádku.“

„Vysvětlila jste mu to?“

„Řekla jsem mu, jak to je. Řekla jsem mu, že uděláte všechno možné, abyste ho z toho dostal. A taky jsem mu řekla, že vás teď prostě nesmí zklamat!“

„A co on na to?“

„Trochu bručel, ale to mužští vždycky dělají, když chtějí zamaskovat, že něco zbodli. Vždycky bručí, když se rozhodnou udělat to správné, co po nich žena chce.“

Mason zabědoval: „Kristepane, to je ženská! Já se z ní zblázním!“

Zazvonil telefon.

„Počkejte, šéfe, ještě to nezvedejte. Víte, kdo se nám potlouká pod okny?“

„Kdo?“

„Váš dobrý přítel – seržant Holcomb.“

Mason se zamračil. Telefon zvonil dál.

„Je to moc špatné?“ zeptala se Della.

„Je. Budou ho chtít zatknout, než se bude moci sám přihlásit. Budou tvrdit, že ho zadrželi na útěku a…“

Zvedl rychle sluchátko. Mužský hlas řekl: „Tady Douglas Keene. To je pan Mason?“

„Odkud mluvíte?“

„Z budky na rohu Parkway a Sedmé.“

„Máte hodinky?“ zeptal se Mason.

„Mám.“

„Kolik máte přesně hodin?“

„Dvě minuty přes tři čtvrti na jedenáct.“

„Já bych to chtěl přesněji. Máte vteřinovou ručičku? Dobře, tak řekněte třicet, až bude vteřinová ručička přesně v půlce minuty. Rád bych si s vámi srovnal čas na vteřinu přesně.“

„To už jsem propásl,“ odpověděl Keene. „Řeknu jedenáct‘, až budu mít přesně za jedenáct minut jedenáct.“

„Dodržte to ale na zlomek vteřiny, protože…," řekl Mason, a v tom ho Keene přerušil výkřikem: „Jedenáct!"

Perry Mason si zkontroloval hodinky. „Dobrá," řekl, „Vám to jde sice o pětadvacet vteřin pozdě, ale nechte to, já si to nařídím podle vás. Teď natáhněte uši. Až vyjdu z domu, přilepí se mi jeden polda na paty, protože doufá, že ho přivedu na vaši stopu. Vy teď půjdete po Sedmé směrem k mé kanceláři a zastavíte se na prvním rohu. Víte přesně, kde myslím?"

„Vím."

„A přesně deset minut po jedenácté nastoupíte do tramvaje, která bude přijíždět shora po Sedmé. Koupíte si lístek, ale nepůjdete do vozu, zůstanete stát na plošině. Až nastoupím já, postavím se těsně k vám, ale nesmíte dát vůbec najevo, že se známe. Podél tramvaje pojede velký kabriolet, řízený jednou dívkou. Až bude příhodná chvíle, řeknu tiše hop! a vy vyskočíte z tramvaje na zadní sedadlo auta. Myslíte, že to svedete?"

„To se ví, že to svedu."

„Dobře. Prosím vás, Dougu, mohu se na vás spolehnout?"

„To víte, že ano," odpověděl mladík. V jeho hlasu už nebyla ani stopa vzdoru. „Choval jsem se jako hlupák, viďte. Teď už vás v tom nenechám."

„Tak platí. Nezapomeňte, přesně deset minut po jedenácté!"

Mason zavěsil a obrátil se k Delle Streetové: „Poslouchala jste, co jsem mu říkal? Dokážete to?"

Della si už nasazovala před zrcadlem klobouk. „Báječně, uvidíte! Mám vypadnout z domu první?"

„Ne, napřed půjdu já."

„A až budete bezpečně za rohem, vyjedu za vámi s vozem, viďte."

„Přesně tak. Holcomb se mi pověsí za paty; když půjdu já pěšky, půjde on také. I když má určitě někde za rohem zaparkovaný vůz."

„Co myslíte, že udělá, až vás uvidí nastupovat do tramvaje?“

„To ještě nevím. Jak vám jdou hodinky?“

„Nařídila jsem si je podle Douga Keena.“

„Chytrá ženská. Tak jdeme.“

Prošel rychle chodbou, sjel dolů výtahem, a když vycházel z budovy, šel už neuspěchaným, pohodlným krokem člověka, který se jde jen tak projít. Ulicí proudily davy lidí. Nenápadně se ohlédl. Po seržantovi Holcombovi nebylo ani vidu ani slechu. Věděl ale bezpečně, že ho policista odněkud sleduje. Jenže Holcomb byl zkušený lovec, který se kořisti zbytečně neukazuje, a rozhodně ne na počátku lovu.

Mason ušel asi polovinu bloku, podíval se na hodinky a postavil se před výkladní skříň. Bez zájmu si prohlížel vystavené zboží; bylo vidět, že se snaží jenom zabít čas. Za chvilku se znovu podíval na hodinky, zamračil se, přehlédl ulici nahoru dolů, nedočkavě přešlápl a zapálil si. Sotva z cigarety několikrát zatáhl, zašlápl ji na chodníku a už po třetí si netrpělivě zjišťoval čas.

Právě proti místu, kde Mason čekal, byl chráněný přechod. Mason popošel nerozhodně na roh, jako by nevěděl, co netrpělivostí dělat. Tramvaj si to hřmotila ulicí a na chráněném přechodu silně zpomalila. Mason chtěl zřejmě přejít, ale když dopravní signál přeskočil a tramvaje se začala rozjíždět, skočil nečekaně na zadní plošinu. Douglas Keene tu už stál vedle průvodčího.

Ulicí se rozlehl dupot, jak se Holcomb rozběhl za tramvají. Jakmile se vyšvihl do vozu, Della Streetová popojela tak, aby zadní sedadlo luxusního kabrioletu bylo v jedné rovině s plošinou tramvaje. Přesně v tu chvíli zavelel Mason: „Hop!“ Keene se odrazil, skočil a dopadl rovnou na zadní sedadlo auta. Mason skočil o zlomek vteřiny později a tak tak udržel rovnováhu, když Della přidala rychlost. Seržant Holcomb platil průvodčímu. Když zjistil, co se děje, zařval: „Stát! Zatýkám vás!“

„K policejnímu ředitelství, Dello, a dupněte na to!“ zakřičel Mason.

Della Streetová se ani neobtěžovala přikývnout. Se zaječením pneumatik řízla zatáčku, a když dopravní strážník zvedal ke rtům píšťalku, byla už dávno pryč a z rozčileného hvizdu k nim dolehlo jen tiché echo. Řídila levačkou, pravou ruku vůbec nespouštěla z knoflíku houkačky.

Mason se nestaral o její problémy s dopravními předpisy. Plně se soustředil na Douglase Keena.

„Rychle mi všecko řekněte! Křičte mi do ucha, protože mi nesmí uniknout ani slovo! Potřebuji všechna fakta.“

„Telefonovala mi Edita DeVoeová. Už předtím mi říkala o Samovi a o těch výfukových plynech. Chtěla, abych k ní hned přišel, že prý se něco stalo, ale neřekla co. Hned jsem tam jel, ale zvonil jsem na ni marně. Náhodou vycházel z domu správce a pustil mě dovnitř. Napřed se mě ale ptal, kam jdu. Tak jsem mu vysvětlil, že mě Edita sháněla, a on mě potom pustil dál, ale dost si to rozmýšlel. Byt byl odemčený, a když jsem přišel do pokoje, ležela Edita DeVoeová na zemi a vedle ní ležel takový krátký klacek…“

„Dobře, dál. Co bylo dál?“

„Vrátil jsem se domů. U mne v bytě musel mezitím někdo být, protože tam ležel můj oblek a byl celý zamazaný od krve. Já si toho ale hned nevšiml.“

„To už bylo po tom, co jste odnesl kočku k Winifred?“

„Ano. Od ní jsem šel rovnou domů a tam mě volala Edita DeVoeová.“

„Jel jste k ní hned?“

„Prakticky ihned.“

„Když jste se po druhé vrátil domů, kdypak jste prvně zjistil, že vám někdo umazal oblek od krve?“

„Tak asi za dvě minuty od příchodu.“

„Co jste udělal?“

„Snažil jsem se to vyprat, ale nešlo to. Bylo to děsné.“

„Proč jste neoznámil telefonicky na policii, že jste našel Editu DeVoeovou zavražděnou?“

„Ztratil jsem prostě hlavu. Úplně jsem ztratil hlavu. Strašně to se mnou otřáslo. Hrozně jsem se vyděsil, bál jsem se, že to svedou na mě, a prostě jsem odtamtud utekl. A potom doma, když jsem viděl svůj oblek celý krvavý… Ježíši! To bylo hrozné!“

„Zabil jste Ashtona?“

„Prosím vás! Já ho ani neviděl!“

„Vy jste si přišel k němu jenom pro tu kočku?“

„Ano.“

„Byl jste přímo v Ashtonově pokoji?“

„Byl.“

„Prohlédl jste si to tam trochu?“

Mladík zaváhal. Della Streetová strhla vůz prudce do strany, aby se vyhnula nákladnímu vozu, a trochu se při tom otřela o telegrafní tyč. Zoufale se snažila zvládnout řízení. Mason se jen zběžně rozhlédl ulicí a ihned se zas naklonil k Douglasovi: „Prohlédl jste si to trochu v Ashtonově pokoji?“

Keene mlčel.

„Odpovězte mi na otázku!“

„Ano. Hledal jsem tam.“

„Co?“

„Důkazy.“

„Jaké důkazy.“

„Já ani nevím. Mně připadalo divné, jak Ashton v poslední době utrácí peníze, tak jsem si to tam trochu prohlédl. Jim Brandon naznačoval, že má Ashton v berli ukryté nějaké diamanty.“

„Měl jste rukavice, nebo jste po sobě nechal otisky prstů?“

„Asi jsem jich tam po sobě nechal dost.“

„Keene, mluvte pravdu, byl tam Ashton nebo ne? Neležel tam

už mrtvý? Netajíte mi nic?“

„Ne, nebyl tam, opravdu ne. Já vám vážně nic nenalhávám.“

„Vy jste odešel ještě před jeho příchodem?“

„Odešel, pane Masone, čestné slovo.“

Della Streetová mezitím zvládla řízení, vůz jen svištěl ulicí a brzdy skřípaly v zatáčkách. Mason pokračoval: „Už nikomu nepovídejte, co jste mi teď řekl. Teď se ohlásíte na policejním ředitelství, ale výpověď odmítejte, pokud nebudu při tom. Budete tím chránit hlavně Winifred, rozumíte? Jestli jen ceknete, bude Winifred ohrožena. Budete zticha už kvůli ní?“

Mladík souhlasně přikývl.

Vůz nadskočil v poslední zatáčce, brzdy zaječely a Della bravurně zarazila přímo před policejním ředitelstvím. Mason popadl Keena za ruku, vyskočil s ním z auta a hnali si to po schodech nahoru. Když probíhali lítačkami, zastavil u chodníku policejní vůz, vyskočil z něho seržant Holcomb s revolverem v ruce a bral to po dvou nahoru. Mason s Keenem proběhli chodbou, rozrazili dveře s nápisem „Oddělení pro vyšetřování vražd“ a Mason ohlásil nuceně klidným hlasem službě u stolu: „To je Douglas Keene. Hlásí se vám podle dohody, kterou jsem…“

Dveře se rozletěly a do místnosti vpadl seržant Holcomb.

„Tentokrát jsem vás dopadl,“ řekl Masonovi.

„Při čem?“ zeptal se nevinně Mason.

„Při maření úředního výkonu.“

„Já že něco mařil?“

„Chystal jsem se zatknout tohoto muže a vy jste mu dopomohl k útěku. To je mi jedno, kam jste ho vedl. Mařil jste úřední výkon, protože já ho zatkl ještě dříve, než jste se s ním sem rozjel.“

„Nemůžete nikoho zatknout, když ho osobně nepřevezmete. Může vám sice i potom ještě utéct, ale dokud ho nepřevezmete, není zatčený,“ řekl Mason.

„Vy jste ale zmařil možnost jeho převzetí a zabránil jste tím

zatčení. Za to na vás podám hlášení.“

Mason se vlídně usmál a řekl: „Přehlédl jste jednu maličkost, seržante. I civilní osoba může provést zatčení, když má důvodné podezření, že dotyčný se dopustil nezákonného činu. Já jsem vlastně zatkl Dougla Keena.“

Seržant Holcomb vztekle zastrčil revolver do pouzdra. Policista za přepážkou ho chtěl uklidnit: „Nechtě toho, seržante. Tady Mason nám ho opravdu předvedl.“

Holcomb se beze slova obrátil na patách a vypochodoval z místnosti. Dovnitř vběhl první reportér. Chytl Masona za loket. „Mohu udělat interview s Keenem?“ zeptal se dychtivě.

„Jistěže,“ přikývl Mason. „Ale mohu vám říct předem, co vám asi Douglas Keene poví. Řekne vám, že na tuto roční dobu je docela pěkné počasí. A to bude všechno. To bude, můj milý, absolutně všechno.“

15

Perry Mason se ještě pobaveně pochechtával, když ho Della Streetová vezla zpátky do kanceláře.

„Teď zahněte doleva, Dello, a jeďte rovnou k hlavnímu nádraží.“

„K hlavnímu nádraží?“ zeptala se překvapeně.

Přikývl. „V kanceláři bude teď horko, bude přecpaná reportéry, policajty, detektivy, státními zástupci a vším možným, vždyť to znáte. Já si z nádraží někam zavolám a něco si tam zařídím. Vy se vrátíte hezky domů a začnete si pakovat kufr.“

Della se obratně vyhnula neopatrnému chodci a úkosem se podívala na Masonův profil. „Jak to myslíte, že si budu pakovat kufr?“

„No tak třebas dva kufry. A taky letecký, jestli nějaký máte.“

„Náhodou ho mám.“

„Tak vidíte. A přibalte tam nějaké večerní šaty. Budete bydlet v přepychovém hotelu a musíte vypadat co nejlépe. Budete hrát moc důležitou roli.“

„A jakou, prosím vás?“

„Roli nevěsty.“

„A ženich?“ zeptala se věcně, když čekali na zelenou.

„Ženich se ve hře objeví jenom na moment a bude zas hned odvolán do města, což značně pokazí rozkoše líbánek.“

Chladně se na něho zadívala. Pak se jí v očích kmitl zlomyslný záblesk. „A koho vlastně dostanu za ženicha, smím-li se ptát?“

Vsedě se uklonil. „I když v tom nemám patřičnou praxi, budu dělat všecko možné, abych roli vašeho nesmělého ženicha zahrál co možná přirozeně. Myslím, že během těch několika minut nic nepopletu. Chci říct v těch několika minutách mezi tím, co se v

hotelu zapíšeme jako novomanžele a co mě zas odvolají v naléhavé záležitosti zpátky do města.“

Upřeně si ho prohlížela. Signální světlo před nimi přeskočilo z červené na oranžovou, pak na zelenou a Della se nehýbala. Marně za ní protestoval sbor klaksonů – nic neviděla a neslyšela. Řekla chvějícím se hlasem: „Vy hrajete všechny role co nejpřirozeněji. Je to ale přirozené, když novomanžel odjede z líbánek za úředními záležitostmi?“

Řidiči za ní se mohli uhoukat. Probrala se, viděla před sebou zelenou, slyšela ohlušující protestní chór za zády. Šlápla na plyn a pokrčila rameny: „Jak to ti chudáci za mnou mohou vědět, že jsem nevěsta v první fázi líbánek?“

Kabriolet vystřelil z křižovatky jako šíp. Byli už dávno pryč, než houkající řidiči přišli na to, že překážka byla odstraněna.

Mason zapálil cigaretu a nabídl ji Delle. Přijala ji. Zapálil si také.

„Nezlobte se, Dello, že to po vás žádám. Ale vy jste jediná žena, na kterou se mohu spolehnout.“

„Myslíte na svatební cestě?“ zeptala se kousavě.

„Myslím na svatební cestě,“ odpověděl klidným hlasem.

Trhala volantem s takovou vehemencí, že pneumatiky v zatáčce zaječely.

„Nechci ale po vás, abyste kvůli mně sbírala pokuty!“

„Přestaňte být vtipný, musím přemýšlet. K čertu s pokutami!“

Řítila se ulicí, o vlásek unikla havárii a zarazila před nádražní budovou.

„Najdu vás tu šéfe?“

„To víte, že mě tu najdete. Teď jeďte domů balit, ano?“

„Rozkaz, šéfe.“

Vystoupil, obešel vůz a chvíli stál těsně vedle dvířek. Della seděla za volantem velmi vzpřímená, poodhrnutá sukně odhalovala pár pěkných štíhlých nohou. Otočila se k němu a usmála se mu

přímo do očí.

„Chtěl jste ještě něco?“ zeptala se trochu vyzývavě.

„Chtěl. Musíte už začít trénovat líbánkové manýry. Přestaňte mi laskavě říkat šéfe, ano?“

„Jak si přeješ… miláčku.“ Rychle se k němu natáhla a přitiskla rty na jeho překvapením pootevřená ústa. Než se vzpamatoval, šlápla na spojku, přidala plyn a vůz vyrazil dopředu jako šíp. Mason stál na chodníku, mrkal překvapením a na ústech měl zřetelný otisk její rtěnky.

Vzpamatoval se, až když těsně u něj vyprskl smíchem chlapec s novinami. Provinile se usmál, otřel si rty kapesníkem a zapadl do telefonní budky.

Vytočil číslo Winifred Laxterové a za chvilku slyšel její udýchaný hlas.

„Je to v pořádku, Winnie. Váš mládenec se zachoval jako chlap. Taky jsem od něho nic jiného nečekal.“

„Myslíte tím… víte už, kde je?“

„Momentálně je ve vězení.“

Slyšel, jak zalapala po dechu.

„Ale nezůstane tam dlouho, to vám slibuju,“ řekl pevným hlasem. „Teď nebudu nikde k dosažení, tak to nezkoušejte mi volat. Jakmile budu vědět víc, ozvu se sám. Novinářům nic neříkejte, ale nechte se od nich fotografovat podle libosti. Za pultem, před jídelnou, s pánví v ruce a všelijak. Vytřískáte z toho spoustu reklamy.“

„Reklamy!“ vykřikla rozhořčeně. „Já nechci reklamu, já chci Douglase! Chci k němu! Chci ho vidět!“

„A to právě nesmíte. Kdybyste si tu návštěvu vydupala, on by vám možná něco pověděl a já teď nemohu potřebovat, aby něco povídal. Slibuji vám, že už brzy ten případ rozřeším!“

„Nemyslíte si ale, že Doug něco provedl, viďte, že ne!“

Perry Mason se lehce zasmál. „Chlapec, který se mi takhle

vydá do rukou, nemohl nic provést. Je to jen takové štěně, které na chvíli ztratilo hlavu. To mu ale nesmíte vyčítat! Políčili na něho past, že by se jí lekl i ostřílený chlap.“

„Tak to přece jenom byla past?“

„To víte, že byla.“

„Smím to říct, kdyby někdo…“

„To nesmíte. Během příštích osmačtyřiceti hodin se soustředíte výhradně na své omelety. Sbohem. Utíkám na vlak.“ Než se zmohla na protest, zavěsil.

Vhodil do aparátu další minci a vytočil číslo Drakovy detektivní kanceláře. Ozval se mu Paul Drake.

„Mám pro tebe spoustu novinek, Perry. Mohu mluvit?“

„Ven s tím!“

„To budeš koukat.“

„Nenapínej mě!“

„Tak tedy: zatímco Edita DeVoeová byla ve svém bytě vražděna, ve vedlejším bytě probíhala partie pokeru.“

„No a?“

„Druhý den si jeden z karbaníků přečetl v novinách o vraždě a řekl si, že jako řádný občan půjde na policii ohlásit podrobnosti kolem té pokerové partičky. Tak šel a vypovídal o neznámém muži, který se k nim vetřel pod záminkou, že nemůže ve vedlejším bytě usnout. Předložili mu fotografie všech podezřelých, a když si žádnou nevybral, dali si od něho toho neznámého podrobně popsat. Potom mu ukázali tvou fotku a řádný občan tě bezpečně identifikoval.“

„Z toho plyne mravní naučení: nikdy nehraj karty se záhadnými cizinci! A co policie? Bere to vážně?“ zeptal se zvědavě Mason.

„Myslím, že ano. Zvláště seržant Holcomb je příjemně vzrušený. Perry, ty si ale dovedeš zkomplikovat život, viď!“

„Přece nebudu celé dny vysedávat zavřený v kanceláři!

Konečně, bylo to po pracovní době, ne?“ zašklebil se Mason do telefonu.

„Hm. Myslel jsem jenom, že tě to bude možná zajímat. Ale mám na skladě ještě legračnější věci. Svědomitý občan si prohlédl další fotografie a identifikoval našeho přítele Sama Laxtera. Tvrdil, že ho ten večer asi ve čtvrt na dvanáct potkal v domě na chodbě. Tak je konfrontovali a byl to vážně Sam.“

„Co na to říká on?“

„Nic. Nechává mluvit Shustera. Shuster říká, že onen občan byl asi opilý; že světlo na chodbě je slabé; že se Sam k domu ani nepřiblížil; že občan je psychopat, trpící slavomamem; že Sam Laxter a Douglas Keene jsou k nerozeznání; že muž patrně viděl na chodbě Keena; že muž je lhář a že by měl nosit brýle.“

„Nic jiného už neříká?“ zasmál se Mason.

„Ne. Ale když mu dopřejí trochu času, přijde jistě na spoustu zajímavých věcí.“

„To bych řekl. Zatkli Sama?“

„Vyslýchají ho v kanceláři státního zástupce.“

„A Shuster tam není?“

„Shuster tam není a Sam nemluví.“

„Znají přesnou hodinu, kdy byla Edita DeVoeová zavražděna?“ zeptal se Mason.

„Neznají. Když přijela sanitka, byla už mrtvá. Měla frakturu lebeční kosti. Musela zemřít těsně předtím, než sanitka přijela. Kdy přesně byla zasazena smrtelná rána, to už je jiná otázka. Edita mohla zemřít ihned po vražedném útoku nebo mohla být ještě hodinu nebo dvě v bezvědomí. Ale policie už ví o tom sňatku. Dostali to z Miltona a Oafley nic nezapíral. Sňatek uzavřeli asi v deset hodin a jako svědky si pozvali ty karbaníky z vedlejšího bytu. Ti jim pak pomáhali slavit; zůstali tam ani ne půl hodinky a odešli. Oafley říká, že on sám odcházel z bytu asi deset minut před jedenáctou.“

„To je stejně divné, že odešel od ženy tak brzy po svatbě, co?“ řekl Mason zamyšleně.

„Oafley ale nelže,“ řekl Drake. „Policie si to náhodou ověřila. Opravdu odešel za deset minut jedenáct. Domů pět nebo deset minut po jedenácté, tak má pro Ashtonovu vraždu dokonalé alibi. Ashton byl zavražděn kolem půl jedenácté. Několik lidí může dosvědčit, že Oafley byl v bytě Edity DeVoeové už aspoň v deset dvacet, a jeden člověk ho viděl odcházet z jejího bytu těsně před jedenáctou. Laxterovic hospodyně ho viděla přijíždět domů asi deset minut po jedenácté.“

„Nemohl Oafley rozbít Editě hlavu, než od ní odešel?“

„Ne, to nemohl. Ona totiž byla ještě v jedenáct čilá jak rybička. Zaklepala na dveře sousedního bytu a poprosila hráče pokeru o sirky.“

„Tak se mi zdá, že jejím bytem prošlo ten večer celé procesí,“ řekl Mason zamyšleně. „To musela být úplná recepce.“

„Když uvážíš, že vykládala lidem o těch výfukových plynech, tak na tom není nic divného. Takové věci se rychle rozkřiknout a lidi projeví přirozeně zájem. Vážně, Perry, pro Douglase Keena to začíná vypadat slibně. Zato Sam Laxter je na tom teď dost bledě. Jediné jeho alibi pro Ashtonovu vraždu je to, že byl ten večer u Shustera. Už se totiž ví, že Shuster dostal od někoho tip o exhumaci Petra Laxtera. Proto Shuster volal Samovi, aby k němu hned přijel.“

„Zjistil jsi mi něco o té chevroletce?“

„Něco sice vím, ale nemohu se zaručit, že to byla zrovna Ashtonova chevroletka. Několik lidí vidělo stařičkou chevroletku s promáčknutým rámem stát ten večer asi v jedenáct hodin před domem, kde bydlela Edita. Jeden svědek dokonce prohlásil, že to může odpřísáhnout, protože za tou chevroletkou prý byl zaparkovaný nový buick a on prý si všiml toho kontrastu.“

„Nešlo nějak vyšetřujícímu naznačit, aby se Sama zeptali, jak

to přijde, že vyjel z domu v novém zeleném pontiaku a vrátil se v domovníkově staré káře?“

„To víš, že jsem jim to naznačil. Ale nebylo to nic platné, protože Sam se rozhodl, že bude mlčet jak ryba. Dělá jen takové všeobecné narážky, něco o nějaké své staré lásce, vdané paničce a tak dále. Prý ji jel navštívit, když skončil poradu se Shusterem. Nechce prý ohrozit pověst své dámy a tak dále.“

Mason se srdečně zasmál. „Panebože, to si Shuster nemohl vymyslet nějaké jiné alibi? Léta a léta nechtějí jeho klienti ohrožovat pověst své dámy. Není to nakonec pořád jedna a ta samá dáma?“

„To máš jedno, ale někdy tyhle pohádky u poroty zabírají. Každopádně by teď ten tvůj Keene mohl někudy proklouznout, kdybys mu dobře nahrál.“

„Taky že mu nahraju,“ řekl Mason významně. „A co je s tím Clammertovým novým vozem, zjistil jsi mi něco?“

„Něco ano. Zjistil jsem, že si Watson Clammert koupil buick, přepychový sedan, a že si na něj dal vystavit papíry. Vůz má číslo 3 D 44-16. Zatím jsem nesehnal výrobní číslo motoru ani karosérie, ale už se na tom pracuje. Má vůz plně pojištěný a mám i adresu pojišťovny.“

„Máš Clammertův popis?“

„Zatím ne, ale pracuje se na tom.“

„Tak na tom klidně přestaň pracovat. Pusť Watsona Clammerta úplně z hlavy. Sežeň si svoje lidi a řekni jim, ať už s tou věcí neztrácejí čas. Byl jsi báječný, Paule. Teď se jdi trochu vyspat, ano?“

„Chceš tím říct, že už ode mě nic nechceš?“

„Nechci, vážně. Pokud se tohoto případu týká, můžeš klidně zavřít krám. Fakt, Paule. Víc už by bylo míň. Už toho nech, a díky za všechno.“

Drake řekl zamyšleně: „No dobře, ty to musíš vědět nejlíp…

Ale ještě mám pro tebe jeden tip. Mám to přímo z policejního ředitelství. Chtějí provést předběžný výslech Douglase Keena a volat Sama Laxtera jako svědka. Při té příležitosti se zeptají Sama, kde byl v době Ashtonovy vraždy. Laxter bude mít na vybranou: buď prozradí jméno té údajné milenky, nebo ho zavřou pro urážku soudu.“

„V tom případě si asi vybere kriminál a zajistí si tím sympatie veřejnosti,“ řekl Mason. „Ještě něco víš?“

„Vím. Nebožtík Ashton se do toho chudák pěkně omočil. Policie si o něm myslí, že sbalil celé dědictví. Je ti to něco platné?“

„Je a moc. V tom to totiž všecko vězí. Všechno stojí a padá s Ashtonem.“

Paul Drake dal výjimečně najevo zvědavost. Advokát ale dělal, že jeho otázku přeslechl, a rychle se rozloučil: „Tak sbohem, Paule. Letím na vlak.“

Zavěsil, podíval se na hodinky a přešel na druhou stranu ulice, kde byl obchod s pánskou galanterií a koženým zbožím. Koupil si několik lehkých kufrů, nějaké prádlo a vrátil se na nádraží. Z pošty odeslal telegram adresovaný Watsonu Clammertovi, hotel Biltmore, Santa Barbara:

MEZIMĚSTSKÝ HOVOR S VAŠÍM NEWYORSKÝM SPOLEČNÍKEM RADÍ K OPATRNOSTI. SITUACE VÁŽNĚ OHROŽENA. NAPROSTO NUTNÁ VAŠE OSOBNÍ PŘÍTOMNOST. ODLEŤTE CO NEJDŘÍVE ZE SANTA BARBARA A PŘILEŤTE PRVNÍM TRANS KONTINENTÁLNÍM LETADLEM. SDĚLENÍ POVAŽUJTE ZA PŘÍSNĚ DŮVĚRNÉ. KUPTE SI LETENKU NA CIZÍ JMÉNO. NETRPĚLIVĚ VÁS OČEKÁVÁME.

Jako odesilatele udal Mason bez váhání známou právnickou

kancelář, velmi vlivnou v politickém a finančním světě, která zastupovala přední firmy a společnosti ve Státech a specializovala se hlavně na dědické spory.

Zaplatil telegram a počkal si na jeho odeslání.

Pak si zkontroloval čas, protáhl se, zívl a s pobaveným zachechtáním otevřel telefonní kabinu. Našel si v seznamu telefonní číslo a adresu Hamiltona Burgera a vytočil si podatelnu telegramů. Oznámil slečně v centrále: „Chtěl bych poslat telegram.“ Po chvilce se zeptal mladistvý ženský hlas: „Jméno a bydliště adresáta?“

„Paní Thelma Pixleyová, East Washington Street 3824,“ odpověděl Mason.

„Nadiktujte mi text, prosím.“

„Jsem silně zaujat vaším zjevem a schopnostmi,“ diktoval Mason pomalu a zřetelně. „Vzhledem k nedávným událostem ztratíte patrně zaměstnání. Velmi rád vás přijmu. Žiji sám, mzdové podmínky jsou výhodné, jako zaměstnavatel jsem ohleduplný. Přijďte co nejdříve do mé kanceláře, projednáme otázku platu.“

„Odesilatel!“ zeptal se věcně ženský hlas.

„Hamilton Burger.“

„Jde to na váš telefonní účet, pane Burgere?“

„Ano.“

„Vaše telefonní číslo?“

„96949.“

„West Lakeside 3297.“

„Děkuji, pane Burgere,“ řekl hlas.

Mason zavěsil, vyšel z budky, stoupl si na kraj chodníku a před hlavním vchodem do nádražní budovy a krátil si čas kouřením, dokud Della Streetová nezarazila vůz těsně před ním. Zahodil cigaretu a kývl na nosiče v červené čepici, který naskládal s určitými potížemi Masonova zavadla do kufru auta.

„Tak, a teď si jedeme koupit nový buick,“ řekl Mason. „Ale

potřebuji ho koupit v nějaké autoprodejně na předměstí. Napřed se zastavíme v bance a já si vyzvednu peníze.“

Z Delly Streetové byla už zase jen zdatná a věcná sekretářka; ani mrknutím mu nepřipomněla, že před slabou hodinkou úspěšně hrála roli milující novomanželky.

„Rozkaz, šéfe.“

Mason se slabě pousmál, ale nechal to bez komentáře.

Propletla se rušnými ulicemi a nerozhodně zpomalila jízdu před bankou. Mason pohlédl letmo na hodinky a řekl: „Zaparkujte klidně tady, přímo před vchodem. Nebojte se, budu tam jen pár minut, jen co si dám proplatit šek.“

V bance mu proplatili šek na tři tisíce dolarů. Nacpal si peníze nedbale do kapes a spěchal ven.

„Teď zajedeme do nějaké autoprodejny na periférii. Mám tu seznam, podívejte, tady ta ve Franklinu by se možná hodila.“

Nastoupil, pohodlně se opřel a zapálil si. Della Streetová řídila vůz jako vždy s klidnou bravurou. Za chvíli vyrušila Masona ze zamyšlení: „Tuhle prodejnu jste myslel?“

„Ano, tu.“

„Mám jít s vámi dovnitř?“

„Ne. Počkáte ve voze, ano? Já pak pojedu tím novým.“

Vstoupil do prodejny. Přeochotný prodavač k němu přistoupil se zdvořilým úsměvem: „Zajímáte se o poslední modely?“

„Chtěl bych si koupit buick, nejnovější typ sedanu. Můžete mi říct, co by stál?“

Prodavač nahlédl do svého notesu, vyslovil cifru a čile se zeptal: „Nechcete si dát vůz předvést? Mohl bych…“

Zarazil se uprostřed věty a vyjeveně sledoval, jak Mason vytáhl náprsní tašku a začal odpočítávat bankovky.

„Chtěl bych si odvézt vůz hned. Nemůžete mi prodat ten ukázkový model?“

Prodavač zalapal po dechu, pak ale rychle zvládl situaci.

„Ó prosím, s radostí. Hned vám dám vystavit papíry. Jaké je vaše ctěné jméno?“

„Clammert, C-1-a-m-m-e-r-t, Watson Clammert,“ řekl Mason. „Velice spěchám. Vystavte mi laskavě potvrzení o koupi a všechno, co k vozu potřebuji, ať mohu odjet co nejdříve.“ Netrpělivě čekal, až prodavač vyřídí všechny formality.

Za necelou čtvrthodinku vyjel Mason z postranního průjezdu v novém sedanu blyštícím se chromem. Předjel Dellin vůz a skoro neznatelně na ni mrkl. Pomalu ho sledovala. O několik bloků dále obě auta zastavila a Mason přestěhoval všechna zavazadla z kabrioletu do nového buicka.

„A teď, Dello, jedeme do nejbližší garážové úschovny a kabriolet tam necháme. Pojďte, přesedneme si. Vy budete řídit buick a já kabriolet. Zastavíte tam, kde já, počkáte, až vůz uskladním.“

„A kdy začnou ty pravé líbánky?“

„Hned jak se vynořím z garáže,“ slibně se na ni zazubil.

„A budou vážně opravdové?“

Pozorně se na ni zadíval.

„Myslím, jestli vážně chcete, aby vypadaly opravdově?“ zeptala se s nevinným pohledem.

„Vážně to chci.“

Přikývla a bylo vidět, že jen stěží potlačuje záchvat smíchu.

O několik bloků dále zajel Mason do garážové úschovny. Za chvilku se zas vynořil a zastrkoval úschovní lístek do peněženky.

„Další zastávka na naší svatební cestě je hotel Biltmore v Santa Barbara. Od nynějška jste paní Watson Clammertová. Podrobnější instrukce vám dám po cestě. Mimochodem, tenhle vůz má pod kapotou obrovské stádo koňských sil. Už jste někdy byla pokutována za zakázanou rychlost?“

„Letos ještě ne.“

„Tak jestli smím prosit, zkuste to dneska.“

Opřel se do přepychového polštářování.

„Ano, miláčku,“ souhlasila Della pokorně a dupla pěknou nožkou na plyn tak divoce, že Masonovi div neuletěla hlava, jak sebou vůz prudce trhl kupředu.

16

Čilí liftboyové už odnesli všechna zavazadla z vozu k výtahu. Slunce zapadající do Pacifiku prosvětlovalo šikmo tmavé koruny palem, jejichž vějíře kreslily na zlatém pozadí moře a sytě modrého nebe úchvatnou orientální arabesku. Luxusní hotel se v tom exotickém zarámování zdál být oázou klidu a španělské důstojnosti.

„Ideální místečko pro novomanžele," prohodil Mason, když procházeli hotelovou hlavou. Přistoupil k pultu v recepci a začal vyplňovat přihlášku. Právě dopsal „Watson Clammert", když uslyšel za sebou nervózní ženský výkřik a vzrušené zachichtání. Otočil se a viděl Dellu Streetovou, jak rozpačitě vytřepává ze svého kabátu přinejmenším půl kila rýže na mramorovou podlahu hotelové haly. Úředník v recepci se usmíval. Mason pozoroval scénu trochu překvapeně; povzdechl si, když zachytil šelmovský záblesk v Dellině pohledu.

„Promiň, drahoušku," řekla omluvně.

Mason se obrátil k recepčnímu. Ten si přečetl jeho přihlášku a sáhl do přihrádky s poštou. „Přišel vám telegram, pane Clammerte."

Mason se zamračil, otevřel telegram a položil si ho na pult. Della se k němu zvědavě přitočila, chytla ho zezadu kolem krku, těsně se k němu přitulila a četla s ním telegram přes rameno. Dočetla a poděšeně vyjekla.

Mason znechuceně zaklel.

„Ty ale neodjedeš, miláčku!" zaprotestovala.

Mason se k ní obrátil. Telegram ležel na pultě a nikdo si ho nevšímal.

„To víš, že ne," utěšoval ji. „Totiž, měl bych sice…"

„Vždycky ti byly důležitější obchody než já!“ V jejím hlase se už třásly slzy.

Recepční i liftboy se zájmem přihlíželi.

„V každém případě nám dejte laskavě klíč, jdeme nahoru,“ řekl Mason trochu odměřeně a vykročil k výtahu.

„Ale zatím jste mi neřekl, jaké pokoje byste si přál,“ namítal recepční. „Máme…“

„Chci to nejlepší,“ řekl suše Mason, „a rychle prosím.“

„Ano, pane Clammerte, samozřejmě!“ Recepční honem podával liftboyovi klíče.

Chvíli čekali, než přijel výtah. Della Streetová se tlumeně rozplakala.

„Já vím, že mi nakonec odjedeš…“, vzlykala do kapesníku.

Mason stál velmi zpříma a trochu se mračil. Vtom zahlédl svůj kufr a starý střevíc přivázaný k jeho držadlu. „Jak se tam k sakra dostal…,“ vyhrkl.

Della Streetová plakala dál.

Výtah nehlučně zarazil, dveře se otevřely a Mason s Dellou vstoupili následováni obtíženým liftboyem. Za několik minut již byli sami v rohovém pokoji s krásným výhledem na klidnou mořskou hladinu.

„Vy jedna ďáblice, co jste to provedla s tou rýží a starou botou?“ vyhrkl Mason, sotva se za nimi zavřely dveře.

Nevinně se na něho zadívala. „Říkal jste přece, že to chcete mít co nejopravdovější! Dělala jsem, co jsem mohla! Vy sám jste se jako herec moc nevytáhl, jako novomanžel jste nestál za nic! Ten kšeftsman se vám už dařil líp. Netvářil jste se ani trochu zamilovaně.“

„Novomanželé se nevrhají na své manželky v hotelových halách, aby se tam s nimi miliskovali,“ řekl přísně. Pak se zamyslel: „Řekněte ale, Dello, co ty slzy? Vypadaly nějak moc opravdově!“

Della Streetová otázku ignorovala. „Já ještě nikdy nebyla vdaná, ale vím, co mi o svatební cestě vypravovaly přítelkyně. A taky jsem četla nějaké románky, ne? Co chcete dělat teď? Máme se vzít za ručičky a jít obdivovat západ slunce?“

Mason ji vzal za ramena a pořádně s ní zatřásl. „Už toho nechte, vy pokušitelko! Už nechci nic slyšet. Víte ještě, co máte podle mých instrukcí dělat dál?“

„Náhodou vím.“

Mason otevřel kufr a vyndal cibuli. Zachmuřeně ji rozřízl a podal Delle.

„Čichejte!“ nařídil.

Nakrčila nos nechutí, pak poslušně několikrát hluboce vdechla a nakonec si podržela cibuli napřed před jedním, pak druhým okem. Mason stál u telefonu a soustředěně sledoval průběh cibulové operace. Konečně spokojeně přikývl. Della Streetová odložila cibuli a sáhla po kapesníku. Mason zvedl sluchátko a řekl telefonistce: „Prosím hotelovou službu.“

Della Streetová k němu přistoupila, opřela se mu o rameno a když se ozval telefonu hlas recepčního, usedavě se rozplakala. Mason se ohlásil: „Tady Watson Clammert. Zamluvte mi laskavě okamžitě letadlo. Můžete vyřídit všechny formality a objednat mi taxík na letiště? Má paní zůstává zde a bude používat mého vozu. Na letiště mě doprovázet nebude.“

„Všechno zařídíme, pane Clammerte. Mimochodem, nechal jste v recepci svůj telegram. Pošlu vám ho nahoru po liftboyovi.“

„Dobrá, může hned snést kufry dolů. Odjíždím za deset minut. Stačíte do té doby vše zařídit?“

„Budu se snažit, pane Clammerte,“ slíbil úředník.

Della Streetová si utírala zarudlé oči.

„Mám po líbánkách,“ vzlykala. „Já to věděla, že mi odjedeš. Obchody jsou ti milejší než já. T-t-ty mě n-n-nemiluješ!“

Mason se zasmál: „Schovejte si tu komedii pro recepčního.“

„Jak víte, že to nemyslím d-d-doopravdy?“ vzlykala dál.

Mason se zatvářil rozpačitě, šel k Delle a chvilku zblízka studoval ubohou vzlykající postavičku.

„K čertu,“ řekl a snažil se jí odtáhnout dlaně s očí.

Trpně se tomu poddala a usmála se na něj uslzenýma očima. Mason se díval na její mokrou tvář s překvapeným úlekem.

„Cibulové slzy,“ vysvětlila mu honem.

Někdo klepal. Mason šel ke dveřím a otevřel. Liftboy mu podával telegram: „Mám vám snést kufry, pane Clammerte.“

Mason ukázal na zavazadla, chlapec je zvedl a šel chodbou k výtahu. Mason s Dellou šli pomalu za ním. Della šla uplakaná, ale nesla hlavu hrdě vztyčenou. Zřejmě jí bylo jedno, co si kdo o ní myslí.

Povýšeně pohlédla v hale na recepčního a úředník rychle uhnul očima s jejího uplakaného obličeje. Když se setkala s pobaveným pohledem liftboye, zatvářila se tak ledově, že chlapec hned dostal uctivý a vážný výraz.

„Nezapomeň, co jsem ti říkal o voze, má drahá. Víš, že někdy řídíš bezhlavě. Je to úplně nový vůz a není ještě zajetý. Nejezdi s ním příliš rychle a řiď se ve všem písemnými pokyny výrobce, které jsem ti nechal ve voze.“

„Ano, miláčku,“ přikývla Della.

„A nezapomeň, že nesmíš nikomu říkat o mém odjezdu. Kdyby někdo volal, řekni, že nemohu jít k telefonu, že třeba ležím s chřipkou v posteli nebo že právě hraju pólo, prostě cokoliv. Jenom proboha neříkej, že jsem odletěl!“

„Ne, miláčku.“

„Vrátím se hned, jak to bude možné. Možná že se zdržím jen několik hodin.“

Della Streetová odvrátila pohled a neřekla na to nic.

Před hotelem zastavilo taxi. Recepční pokynul Perrymu Masonovi. „Vše je zařízeno, pane Clammerte.“

„Tomu se říká vzorná obsluha,“ prohodil blahosklonně Mason.

Kývl na liftboye a vykročil k východu, pak se zarazil a rozpačitě se otočil. „Sbohem, miláčku!“ zavolal na Dellu.

Ta přeletěla hotelovou halu, až za ní sukně zavlála, vrhla se Masonovi kolem krku, divoce mu strhla hlavu ke svým rtům a dlouze ho políbila. Pak ho pustila a vracela se k výtahu.

Perry Mason zůstal chvilku stát a vyplašeně se za ní díval. Pak za ní rychle popošel. „Dello, vy…“

Odstrčila ho od sebe: „Pospíchejte Watsone Clammerte! Ať vám to neuletí! Víte, jak hrozně důležitý obchod by vám utekl, kdybyste to nestihl včas!“

Mason chvíli nerozhodně stál, pak se rezolutně otočil a vyšel z hotelu.

Della Streetová přitiskla kapesník k očím a došla zlomeně k výtahu.

Recepční pokrčil rameny a odvrátil od ní pohled. Konečně, co je mu do toho. On je tu proto, aby plnil přání hotelových hostů. Host si poručil letadlo a recepční udělal, co bylo v jeho silách, aby host mohl odletět včas.

17

Della Streetová přiběhla bez dechu do hotelové haly.

„O ó ó!“ křičela pronikavě.

Recepčnímu stačil jediný pohled na její vyděšenou tvář, aby odhadl vážnost situace. Rychleji vykročil vstříc. „Co se stalo, paní Clammertová?“ zeptal se starostlivě. „Nestalo se nic… není to nic s letadlem, viďte?“

Přitiskla ruce ke rtům a zavrtěla hlavou, ale oči zůstávaly pořád vyděšené. Dvakrát se snažila promluvit, ala vydala vždy jen nezřetelné zasténání.

Úředník byl starostlivý nejen ze služební povinnosti, nýbrž i proto, že krása a smutek této křehké novomanželky na něj hluboce zapůsobily. Nezapomínal, že novomanžel opustil tu pohlednou ženušku hned na začátku líbánek. Pohladil Dellu něžně po rameni: „Má drahá mladá paní, co se vám stalo?“

„Auto!“ vydechla nešťastně.

„Auto?“

„Ano, Watsonův nový buick. Ó, a on si na něm tak zakládal!“

„Já ten vůz viděl,“ řekl recepční. „Je to úplná nádhera. Co se s ním stalo?“

„Někdo ho ukradl!“

„Ukradl? Z našeho parkoviště? Vyloučeno!“

„Z parkoviště ne,“ zavrtěla hlavou. „Jela jsem vzhůru po silnici, zaparkovala jsem při dálnici a šla na pláž. Chvilku jsem tam seděla. Myslím, že jsem zapomněla zamknout vůz. Když jsem se vrátila, byl pryč.“

„To spravíme,“ prohlásil recepční pevně. „Zloděj se nedostane přes hranice okresu, to vám zaručuji. Řekněte mi výrobní číslo vozu.“

Bezradně potřásla hlavou. Pak v náhlé inspiraci zvolala: „Už vím, co uděláme! Buďte tak laskav a zavolejte mi pojišťovnu. Adresu vím. Dali jsme si tam vůz pojistit před několika dny. Hovor přirozeně zaplatím. Oni tam mají všechno v papírech a řeknou vám to. Manžel má pojistku s sebou, tak musíme poprosit je. Vysvětlete jim laskavě, že vůz byl ukraden a oni vám řeknou číslo vozu a výrobní číslo a všechny údaje.“

Úředník zahájil akci. Chvíli hledal v telefonním seznamu, pak se obrátil na telefonistku: „Napřed mi objednejte meziměstský hovor s pojišťovnou. Pak mě spojíte s kanceláří šerifa na okresním soudu.“

Ruce telefonistky se jen kmitaly nad přepojovací deskou.

„Promiňte, že vám tu dělám takové zmatky,“ omlouvala se Della Streetová.

„Ale to je v pořádku, paní Clammertová. Mne jen mrzí, že máte pobyt zkažený takovými nepříjemnostmi. Rád ve všem posloužím.“

Zarazil se, když si uvědomil dosah své nabídky. Ztichl a zrozpačitěl.

Telefonistka se zeptala: „Pane Maxwelli, budete mluvit z kabinky?“

„Myslím, že to bude lepší.“

„Tak vám dávám hovor do jednotky.“

Úředník zmizel v kabině a za pár minut se vynořil s lístečkem, na kterém byla řada čísel.

„A teď šerifa, prosím,“ řekl telefonistce.

„Už čeká na druhé lince.“

Za chvíli se objevil a byl samý úsměv. „Vůz určitě najdou, paní Clammertová. Šerif dal avízo dopravní policii v celém státě a okresním šerifům ve Ventuře, Los Angeles, San Luis Obispo, Bakerfieldu a v Salinas. Po rádiu už běží popis a číslo vozu a všechny ostatní údaje, které jsem zjistil u pojišťovny. Hraniční

policejní stanice na dálnicích do Arizony, Mexika a Oregonu už také dostaly hlášení.“

„Jsem vám tak vděčná,“ řekla. „Ach, jsem z toho úplně zničená.

Asi si zabalím a pojedu do Los Angeles. Tady si připadám tak opuštěná! Vrátím se hned po příjezdu manžela, ale sama tu bez něho nezůstanu. Chápete mě?“

„Chápu, ale neradi vás ztrácíme, paní Clammertová!“

Della Streetová si vážně přikývla k vlastnímu rozhodnutí: „Ano. Pojedu do Los Angeles,“ řekla odhodlaně.

„Kam vám máme podat zprávu, až bude vůz nalezen?“

Zamyslela se: „Nejlépe bude, když to oznámíte pojišťovně. Právní zástupce mého manžela s nimi bude určitě ve styku. Vlastně se nestalo nic tak hrozného, že? Pojišťovna by to stejně musela zaplatit, ne?“

„Však se vůz najde, nemějte obavy, paní Clammertová. Možná že si ho jenom vypůjčil nějaký stopař a svezl se s ním pár kilometrů. Až mu dojde benzín, nechá vůz u cesty. A i kdyby ne, hlídka ho stejně při zátahu silnic zastaví.“

„Každopádně už je to věc pojišťovny,“ prohlásila pevně Della. „Byl jste moc a moc hodný a moc mě mrzí, že nemohu u vás zůstat, než přijede manžel. Ale jistě mě chápete, viďte!“

Recepční ji ještě jednou ujistil, že ji docela chápe. Pak vystavil účet a dohlédl na to, aby zavazadla a paní Clammertová byla včas dopravena na nádraží.

Perry Mason seděl ve své pracovně a pročítal právě poštu, když se ve dveřích objevila Della Streetová s krabicí na klobouky v ruce.

„A vida, zklamaná novomanželka se vrací!“ přivítal ji srdečně.

Z Delly byla zas už jenom zdatná a věcná sekretářka.

„Všechno dopadlo podle plánu, šéfe. Silniční hlídky dostaly včas avízo a všechny dálnice ve státě jsou pod kontrolou.“

„Ano, slyšel jsem rozhlasové hlášení,“ řekl Mason.

„Recepční se úplně překonával,“ řekla Della. „Všiml si nového buicku a prohlásil o něm, že je to nádhera a že doufá, že se s vozem zas brzy shledáme… Teď mi ale, prosím vás, honem řekněte, proč jste si s tím dal takovou práci! Jenom proto, aby policie dostala hlášení, že byl vůz ukraden? To jste nemohl prostě zvednout telefon a…“

S úsměvem ji přerušil: „Přece byste mě nechtěla připravit o moje líbánky!“

„Připravil jste se o ně sám!“ odsekla. „A neodpověděl jste mi na otázku!“

„Potřeboval jsem, aby zatkli Watsona Clammerta,“ řekl pomalu. „Potřeboval jsem ho mít zajištěného. A chtěl jsem, aby byl zatčen jako zloděj aut. To nešlo tak snadno, jak byste si to představovala! Nemohl jsem proti němu vznést obvinění vlastním jménem, protože má teorie nakonec nemusí být správná. Tak jsem chtěl odvést od sebe stopu tak daleko, aby ji ani policie, ani Clammert nemohli vyčenichat. Potřeboval jsem někoho, kdo dovede u lidí vzbudit sympatie a kdo mi zajistí aktivní spolupráci s policií. Nechtěl jsem sám vznášet nějaké obvinění, která nemám zatím doložená. Řekl jsem si, že hotel Biltmore hraje v Santa Barbara obrovskou společenskou roli a že okresní šerif je tak důležitá osobnost, že si může zajistit spolupráci s policií v celém státě. Jenomže správa hotelu by určitě nebyla tuze ochotná tahat za nás horké kaštany z ohně, kdybychom na ni… vlastně kdybyste vy na ně nebyla udělala patřičný dojem. Jistě ani na chvilku nezapochybovali o reálnosti vaší těžké situace. Prostě jsem potřeboval vyvolat u nich lidský zájem, rozumíte? A nejlepší způsob byl opatřit recepčnímu lóži v prvním pořadí a udělat z něho zaujatého diváka na našem velkém a dramatickém představení!“

„Mohl byste mi říct ještě nějaké detaily o těch horkých kaštanech?“

Mason zavrtěl hlavou. „Bohužel zatím ne… Přijela jste vlakem?“

„Ne. Dala jsem si hotelovým sluhou zavést kufry na nádraží a pak jsem si v městě najala auto.“

„Myslíte, že se to v hotelu dověděli?“

„Určitě ne.“

„Chytrá ženská! S Douglasem Keenem už to spěje ke konci, dnes ve dvě má přelíčení.“

Vyděšeně se na něho zadívala. „Chcete říct, že dnes ve dvě je předběžný výslech? Vždyť už máte půl druhé pryč!“

Přikývl. „Zrovna jsem si chystal, co si tam vezmu. Byl jsem už vlastně na odchodu. Pojedete se mnou?“

„Ráda!“

„Tak si tu postavte tu krabici a pojďte. Budu si to v taxíku ještě trochu promýšlet.“

„Ale proč s tím tak pospíchají? Nemohl jste to trochu zdržet?“

Pobaveně se zasmál. „Naopak, mně to takhle vyhovuje! Myslím, že se věci docela pěkně vybarvily.“

„Proč s tím tak pospícháte?“

„Především proto, aby si ty dvě děti mohly už trochu vydechnout, a za druhé proto, abych předhonil seržanta Holcomba.“

„Jak to myslíte?“

„Protože když případ vyřeší seržant Holcomb, padne sláva na něho, a když na to přijdu já, shrábnu všechnu slávu sám. Jasné?“ zašklebil se na ni.

„Myslíte, že by seržant Holcomb byl vůbec schopen případ vyřešit?“

„Každopádně to uděláme za něho. Podle mne je to docela dobře rozjeté, věci se brzy vyřeší samy a já bych je rád jenom trochu předběhl. Vždyť mě přece znáte! Jsem starý ješita, ne?“

Její oči mu daly jasnou odpověď. Pak řekla svým hlubokým,

rozechvělým, zvláštním hlasem, kterým mluvila vždy, když byla něčím dojata: „Vy jste ten nejčestnější člověk na světě.“

Když se na ni Mason pozorně zadíval, rychle dodala s uličnickým úsměvem: „A taky ten nejprotivnější novomanžel na světě! Nemáte ani ponětí, jak soucitně se ke mně recepční choval!“

18

Publikum se tlačilo a strkalo do soudní síně, kde soudce Pennymaker měl za několik minut zahájit přelíčení. Už teď byla soudní síň přeplněná k prasknutí.

Dick Truslow, jeden z nejspolehlivějších náměstků Hamiltona Burgera, se přes stůl zašklebil na Perry Masona.

Truslow měl pověst nebezpečného protivníka, který vždy počítá se silnou stránkou odpůrce. Dovedl si silného odpůrce vážit. Měl pro něho dokonce určité soukromé sympatie, které však během přelíčení uměl dokonale potlačit. Při přelíčení byl Truslow jen a jen bojovník.

Teď před zahájením Masona přátelsky oslovil: „Přijde si Shuster taky trochu na své a bude tu řečnit?“

„To víte, že se bude snažit pořádně nám to tady poprskat,“ řekl Mason. „Tuhle jsem ho potkal za slunečného počasí, a když mluvil, dělala se mu před ústy duha.“

Truslow se srdečně zasmál. Pak snížil důvěrně hlas: „Přál bych vám vidět Hamiltona Burgera! Každou chvilku ho může klepnout mrtvice.“

„Co se děje?“

„Nechte si to pro sebe,“ přimhouřil Truslow spiklenecky oko, „ale šéf se před časem nechal slyšet, že to vaše tvrzení o těch telegramech je pitomost. Totiž ty vaše dedukce, že telegram může poslat kdokoliv jménem kohokoliv, jen když má po ruce telefon a zná adresu a telefonní číslo osoby, jejímž jménem chce telegram poslat.“

Mason se tvářil jako neviňátko.

„Někdo se o šéfových řečech zřejmě doslechl,“ pokračoval Truslow, „a patrně z čistě výchovných důvodů poslal jeho jménem

telegram Laxterově hospodyni.“

„Prosím vás! A to tam stálo?“ zeptal se Mason zvědavě.

„Počkejte, teď se neohlížejte, Burger se sem dívá. Tak, teď se otočte. Ta ženská vlevo u dveří, to je ona. Stojí tam a drží ten telegram v ruce. Všimněte si, jak se upejpá. Jako kdyby přinejmenším dostala písemnou nabídku k sňatku!“

„A co teď říká státní zástupce?“ zeptal se Mason.

„To vám neřeknu, dokud si nedáte vatu do uší,“ zašklebil se Truslow.

Mason se mírně usmál. „Změnil už státní zástupce svůj názor na odesilatele Winifredina telegramu?“

„To nevím. Každopádně jsem dostal od něho pokyn, abych už tu záležitost moc neprovětrával. Myslím ale, že vás tentokrát přece jen dostaneme. Proti tomu mládenci je příliš mnoho důkazů. Radím vám dobře, nesnažte se to brát na jeho nevinu.“

„No nějak už si s tím poradím,“ řekl Mason neurčitě.

„Povídám vám nechte toho. Možná že se vám podaří ovlivnit na chvíli porotu, ale už při předběžném výslechu bude vašemu klientovi pořádně horko, uvidíte.“

Mason si začal zapalovat klidně cigaretu, ale honem ji uhasil v popelníku, když se soudce Pennymaker objevil ve dveřích a ubíral se k soudcovské lavici. Přelíčení bylo zahájeno.

Dick Truslow oslovil soudce: „Vaše Ctihodnosti, předběžným výslechem chceme rozhodnout, zda je Douglas Keene vinen zločinem vraždy, a to zločinem vraždy na Editě DeVoeové. Abychom však mohli objasnit motiv vraždy, budeme muset použít svědeckých výpovědí o vraždě jistého Charlese Ashtona. Jakákoliv výpověď týkající se zavraždění řečeného Ashtona poslouží však pouze k určení motivu vraždy Edity DeVoeové a obžaloba nehodlá těchto výpovědí zneužít ani využít k jiným cílům než je uvedený účel tohoto přelíčení.“

„Vznáší obhajoba nějaké námitky?“ zeptal se soudce

Pennymaker.

„Námitky vzneseme, až na nás bude řada, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Mason.

„Nechci nijak omezovat činnost obhajoby, chtěl jsem pouze vysvětlit soudu náš postoj a naše úmysly a předem vyloučit možné námitky obhajoby k tomuto bodu,“ vysvětlil Truslow.

„Pokračujte v přelíčení,“ řekl soudce Pennymaker.

„Obžalovaný je přítomen?“

„Právě ho přivádějí, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Truslow.

Dozorce vedl Douglase Keena do soudní síně. Douglas byl sice pobledlý, ale držel se zpříma a hlavu měl hrdě vztyčenou. Mason k němu přistoupil a stiskl mu povzbudivě rameno: „Posaďte se, chlapče, a buďte docela klidný. Brzy se všechno vysvětlí.“

„První svědek obžaloby Tom Glassman,“ oznámil Truslow.

Glassman předstoupil, odříkal přísahu a dosvědčil, že je vyšetřovatelem státního zástupce; že ve večerních hodinách třiadvacátého tohoto měsíce přišel do bytu Edity DeVoeové; že dotyčná ležela v pokoji na podlaze s krvácející ranou na hlavě; že vedle ní ležel uříznutý kus hole; že tento vražedný nástroj byl potřísněn krví.

„Teď vám ukáži fotografii,“ řekl Truslow, „čistě za účelem identifikace, a zeptám se vás, jestli na ní poznáváte mrtvou ženu, kterou jste našel v bytě Edity DeVoeové.“

„Poznávám ji.“

„Založíme fotografii do spisu a ještě ji použijeme později,“ řekl Truslow. „Prosím o zápis, že zavražděná byla svědkem identifikována.“

Dal Glassmanovi ještě několik nevýznamných otázek a obrátil se k Masonovi: „Obhajoba může začít s křížovým výslechem.“

„Na tom klacku, který jste našel u zavražděné, byl otisk palce, že?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Ofotografoval jste si jej?“

„Ano.“

„Patřil obžalovanému?“

„Ne.“

„Byl to otisk palce Sama Laxtera, Franka Oafleye nebo někoho z personálu Laxterovi domácnosti?“

„Ne.“

„Vy jste se přirozeně snažil zjistit, o čí otisk jde?“

„Přirozeně.“

„Podařilo se vám to?“

„Nepodařilo.“

„Předtím než jste přišel do bytu Edity DeVoeové, jste byl v domě Petra Laxtera?“

„Ano.“

„Našel jste tam zavražděného domovníka Charlese Ashtona?“

„Našel.“

„Mrtvý ležel na své posteli?“

„Ano.“

„Ashton byl mrtvý, že? A smrt nastala uškrcením pomocí smyčky, utažené kolem jeho krku, není-li pravda?“

„Souhlasí.“

„A na posteli byly blátivé kočičí stopy?“

„Ano, byly.“

„Pokoušel jste se zjistit, zda stopy vznikly před smrtí nebo po smrti Charlese Ashtona?“

„Ano, pokoušel.“

„A k čemu jste dospěl?“

Truslow překvapeně vzhlédl.

„Vznikly po smrti,“ odpověděl Glassman Masonovi.

„Myslel jsem,“ zasmál se Truslow trošku nervózně, „že se obhajoba bude snažit tuto otázku oddálit. Jak vidím, obhajoba

naopak pospíchá, aby otázka byla vyjasněna co nejdříve. I když nemohu říct, že křížový výslech by postupoval podle mých představ, rozhodně nemám proti němu žádné námitky.“

„Mám zájem na tom, abych si ověřil všechna potřebná fakta,“ řekl Perry Mason. Pak se obrátil znovu k svědkovi: „Když jste přišel k Laxterovům, byl Sam Laxter doma?“

„Nebyl.“

„Objevil se až později?“

„Ano.“

„Frank Oafley doma byl?“

„Ano.“

„Kde přesně byl, když jste tam přišel?“

„Nevím, kde byl, když jsem přijel, protože napřed jsme se zastavili v garáži a prohledali auta. Když jsme potom došli k hlavní terase, viděli jsme muže, který kopal v blízkosti domu. Posvítili jsme na něho baterkou a zjistili, zeje to pan Oafley.“

„Končím křížový výslech,“ uklonil se Mason soudci.

Truslow vypadal zmateně. „Vaše Ctihodnosti, domnívám se, že brzy porotě předložíme corpus delicti,“ řekl soudci.

Mason se pohodlně opřel a zdálo se, že už ho průběh přelíčení ani trochu nezajímá. Nevznesl už ani jednu otázku, ani když dal Truslow zavolat lékaře, který provedl pitvu zavražděné, ani když mrtvou ženu identifikovali další dva svědkové. Nezajímala ho zřejmě výpověď svědka, který identifikoval vražedný nástroj jako upilovaný konec berle, ani výpověď svědků, kteří v berli poznali Ashtonův majetek.

Truslow dal předvolat truhláře Babsona, který bezpečně identifikoval vražedný nástroj a dosvědčil, že si Ashton dal do konce berle vyvrtat otvor, pobít jeho stěny plechem a vyložit jelenicí. Další svědek pak uvedl cenu koltsdorfských diamantů a fakt, že Petr Laxter na nich velmi lpěl a nikdy se od nich neodlučoval.

„Přiveďte Samuela Laxtera,“ nařídil Truslow.

Sam byl předveden a zaujal místo na lavici svědků.

„Jmenujete se Samuel Laxter a bydlíte v domě svého zesnulého dědečka?“

„Ano.“

„Jste vnuk zesnulého Petra Laxtera? Bydlel jste několik měsíců před jeho smrtí ve venkovském sídle v Carmencitě? Po požáru sídla jste se odstěhoval do takzvaného městského domu?“

„Vše souhlasí.“

„Znal jste zavražděnou Editu DeVoeovou?“

„Znal.“

„Viděl jste její tělo v márnici?“

„Ano.“

„Byla mrtvá?“

„Ano.“

„Poznal jste v mrtvole ženu, jejíž fotografie je založena ve spisu jako doličný předmět číslo jedna?“

„Poznal.“

„Jde o Editu DeVoeovou?“

„Souhlasí.“

„Kde jste byl ve večerních hodinách třiadvacátého tohoto měsíce mezi devátou a půl dvanáctou?“

„Odmítám výpověď.“

Truslow se usmál. „Nemůžete odmítnout výpověď, aniž byste se tím dopustil urážky soudu. Ta vaše historka o neznámé dámě, jejíž pověst chráníte, vám asi neprojde, Laxtere. Teď jste vázán přísahou a musíte soudu odpovědět.“

Nat Shuster se dychtivě naklonil: „Slavný soud dovolí, ale musím vznést námitku proti pokusu o špinění charakteru mého klienta. Svědek je maten nepatřičnými otázkami. Nebyl obviněn z vraždy a není tedy povinen vypovídat. V tomto případě není rozhodující, kde byl svědek v uvedených hodinách, protože bylo

již bezpečně prokázáno, že nebyl v domě, ve kterém byla vražda provedena.“

„Vy zastupujete pana Laxtera?“ zeptal se soudce Pennymaker.

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Obhajoba nemá proti otázce obžaloby žádné námitky,“ vmísil se Mason.

„Nařizuji svědkovi, aby odpověděl na otázku obžaloby,“ řekl soudce Pennymaker.

„Odmítám výpověď,“ řekl Sam Laxter.

Soudce Pennymaker se zachmuřil.

Shuster se naklonil přes stůl: „Pokračujte!“ vykřikl na Laxtera. „Řekněte to celé!“

„… protože výpověď by mě mohla poškodit,“ řekl Laxter monotónně, jako by mel větu naučenou nazpaměť.

Shuster zazářil a obrátil se k soudci: „Rád bych, aby slavný soud tomu rozuměl tak, že svědek by si výpovědí neuškodil ve smyslu trestního práva, protože se nedopustil žádného zločinu. Instruoval jsem však svého klienta, aby chránil pověst mladé dámy, o kterou v tomto případě jde.“

„Nesmysl, žvást a nestydatá lež,“ poznamenal Mason.

Soudce Pennymaker zabušil kladívkem do stolu.

„Mírněte se, pane obhájce. Na takové poznámky nemáte právo.“

Perry Mason přikývl. „Uznávám to, Vaše Ctihodnosti, ale na druhé straně zástupce pana Laxtera rovněž nemá právo na prohlášení, které učinil. Účinky tohoto prohlášení byly vypočtené na ovlivnění soudu a veřejnosti.“

Shuster divoce zamával pažemi. „Ctihodnosti! Odmítám toto obvinění…“

Jeho hysterické výkřiky přerušil hromovým hlasem Truslow: „Souhlasím s panem Masonem, Vaše Ctihodnosti. Jde o zbytečný spor. Obžaloba zaručuje svědkovi imunitu ve věci vyšetřovaného

zločinu a opakuje svou otázku.“

„Odmítám výpověď,“ trval na svém Laxter, „protože by mě mohla poškodit.“

„Nebyl jste doma v době, kdy Ashton byl zavražděn?“

„Nebyl.“

„Kde jste byl?“

„Byl jsem v pracovně Nata Shustera. Byl jsem tam od deseti do jedenácti hodin večer.“

„Kdo ještě byl v pracovně přítomen?“

„Nathaniel Shuster.“

„Ještě někdo jiný?“

„James Brandon.“

„Kdo je James Brandon?“

„Je u mne zaměstnám jako šofér a sluha.“

„Byl Brandon přítomen při vašem rozhovoru se Shusterem?“

„Nebyl, seděl v čekárně.“

„Kdy odešel?“

„Asi deset minut před jedenáctou jsem mu řekl, že může jít domů. Už jsem ho nepotřeboval.“

„Co jste dělal potom?“

„Zůstal jsem několik minut v Shusterově kanceláři.“

„Kam jste šel potom?“

„Odmítám výpověď, protože by mě mohla poškodit.“

„V jakém smyslu poškodit?“

„Odmítám výpověď.“

Truslow řekl znechuceně: „Tak si myslím, že to by bylo všechno. Předložím později případ k posouzení porotě.“

Laxter už vstával z lavice svědků, Shuster už vítězoslavně cenil chrup, když tu zasáhl Mason: „Okamžik. Mám dojem, že obhajoba má právo na křížový výslech svědka.“

„Svědek však neučinil žádnou výpověď!“ vyskočil Shuster.

„Posaďte se, pane Shustere,“ nařídil soudce Pennymaker. „Pan

Mason má plné právo zahájit se svědkem křížový výslech a klást mu jakékoliv otázky, které uzná za vhodné.“

Mason se obrátil k Samu Laxterovi.

„K Shusterovi vás vezl James Brandon?“

„Ano, pane Masone.“

„Jeli jste zeleným pontiakem?“

„Ano.“

„Znáte adresu Keenova bytu?“

„Znám.“

„Znal jste ji třiadvacátého tohoto měsíce?“

„Nemohu se rozpomenout… Ale myslím, že jsem ji znal.“

„Nenavštívil jste ho v bytě už někdy před třiadvacátým?“

„Nevím, snad ano. Myslím, že ano?“

„Když jste třiadvacátého odešel od Shustera, nešel jste náhodou do bytu Edity DeVoeové?“

„Odmítám výpověď.“

„Neviděl jste ten večer stát u ní před domem starý chevrolet, kterým jezdil Ashton?“

Shuster sebou neklidně zavrtěl a netrpělivě se předklonil. Bylo vidět, že se ovládá jen s krajním vypětím sil.

Laxter řekl monotónním hlasem: „Odmítám výpověď.“

„Tak teď se vás znovu ptám: ‘Nevstoupil jste ten večer do bytu Edity DeVoeové?’“ řekl Mason. „Neviděl jste ji ležet na zemi v bezvědomí? Neuvědomil jste si v tu chvíli, že dotyčná vznesla obvinění, které vás spojovalo s vraždou vašeho dědečka? Nevyběhl jste proto z bytu, v kterém ležela umírající, nenastoupil jste do chevroletu, nejel jste do Keenova bytu, nepořezal jste se úmyslně na předloktí, abyste mohl nechat krvavé skvrny na Keenově šatstvu, nevolal jste Nathaniela Shustera a nehlásil jste mu, co se stalo? Neřekl jste mu, že máte strach, že budete obviněn z vraždy, a nenarazil jste úmyslně do telegrafní tyče a nepředstíral jste poranění, abyste vysvětlil řeznou ránu na paži?“

Shuster se vymrštil a divoce mával rukama. „Lež, Vaše Ctihodnosti!“ječel. „Hanebná lež! Útok na charakter mého klienta!“

Mason se pevně zadíval do svědkovy bledé tváře: „Řekněte mi, jestli by vás odpověď na tyto otázky mohla poškodit.“

V soudní síni bylo napjaté ticho. Dokonce i Shuster zapomněl na chvíli protestovat a zíral jako fascinovaný na bílou tvář Samuela Laxtera. Tomu vyvstávaly na čele krůpěje potu. Dvakrát si odkašlal a zamumlal:

„Odmítám výpověď.“

„Z jakého důvodu?“ zahřímal Perry Mason.

„Protože výpověď by mě mohla poškodit.“

Mason se uhlazeně uklonil. „Skončil jsem výslech,“ řekl.

Truslow se k němu naklonil s hlasitým šepotem:

„Proboha, je v těch vašich náznacích něco pravdy? Myslíte, že to Laxter opravdu takhle udělal? Nebo jste chtěl jenom ovlivnit soud ve prospěch svého klienta?“

Mason se usmál. „Pokračujte v přelíčení, Truslowe. Teď už se to brzo vyřeší samo.“

„Přiveďte Franka Oafleye,“ nařídil Truslow.

Oafley zaujal místo na lavici svědků, byl vzat pod přísahu a dosvědčil svůj příbuzenský poměr k zesnulému Petru Laxterovi i správnost některých dalších osobních údajů.

„Kopal jste v nočních hodinách dne dvacátého třetího tohoto měsíce na trávníku Laxterova městského domu?“ zeptal se Truslow.

„Ano.“

„Za jakým účelem?“

„Vznáším proti otázce námitku!“ křičel Shuster.

Perry Mason se příjemně usmál a obrátil se na soudce: „Vaše Ctihodnosti, v tomto přelíčení jako obhájce obžalovaného Keena vystupuji já. Kolega Shuster je tu jako soukromná osoba. Já jako

obhájce proti otázce obžaloby námitky nevznáším a svědek je proto povinen na otázku obžaloby odpovědět.“

„Souhlasím,“ řekl soudce Pennymaker. „Svědku, odpovězte na otázku.“

„Hledal jsem větší množství peněz, které jsme po dědečkově smrti nemohli najít. Doufal jsem, že najdu i ostatní dědečkův majetek.“

„Proč jste hledal právě na tom místě?“

„Byl jsem o místě úkrytu vyrozuměn telegraficky.“

„Prosím, aby byl telegram soudu předložen jako doličný předmět,“ řekl Truslow a střelil pohledem po Masonovi, jako by očekával, že obhájce proti tomu vznese námitku a že ji soud uzná.

„Nemám námitky,“ řekl Perry Mason. „Obžaloba může předložit telegram.“

Truslow našel ve spisu telegram, dal jej zapsat jako další doličný předmět a přečetl jej do ztichlého sálu:

> „Kaltsdorfské diamanty v Ashtonově berli. Víc než polovina dědečkových peněz zakopána pod oknem knihovny u popínavé růže. Místo označeno kolíkem. Peníze zakopány jen několik palců pod povrchem.
>
> Přítel.

Pro další objasnění případu zde uvádím, že tento telegram byl podán telefonicky, a to pod telefonním číslem Winifred Laxterové, snoubenky obžalovaného Keena,“ dodal Truslow.

Mason lhostejně mlčel.

„Kopal jste na udaném místě?“ zeptal se Truslow.

„Ano.“

„Znal jste Editu DeVoeovou?“

„Ano.“

„Jaké vztahy byly mezi vámi v době těsně před její smrtí?“

„Byla mou manželkou.“

Mason řekl Truslowovi: „Pokračujte ve výslechu a zeptejte se ho, co mu řekla Edita DeVoeová o okolnostech dědečkovy smrti.“

Truslow se zatvářil překvapeně, okamžitě se však obrátil na svědka.

„Řekla vám Edita DeVoeová nějaké podrobnosti objasňující blíže smrt vašeho dědečka nebo nějaké podezřelé okolnosti, které zjistila v den požáru?“

Shuster se vymrštil. „Ctihodnosti! Vaše Ctihodnosti! Protestuji! Protestuji! Jde o naprosto nepodloženou výpověď! Nesouvisí to nijak s…“

Soudce Pennymaker důrazně poklepal kladívkem.

„Posaďte se, pane Shustere!“ nařídil stroze. „Nedal jsem vám slovo. Nemáte naprosto žádné právo zasahovat do přelíčení, jedině kdybyste tak učinil jako obhájce Samuela Laxtera.“

„Já vznáším námitky jménem Samuela Laxtera!“

„Samuel Laxter není v tomto případě obžalovanou stranou. Pan Mason je tu jediným obhájcem obžalované strany a jedině on má právo vznášet námitky. Již jsem vám to jednou vysvětlil.“

„Ale to je přece neslýchané! Můj klient tu byl prakticky obviněn z vraždy, aniž dostal možnost obhajoby! Vy dva si nějak moc dobře hrajete do ruky! Obviněná strana je tu přece Keene a vy se tu snažíte uvalit podezření na mého klienta! A já prý do toho nesmím mluvit, protože obhajoba nemá námitek!“

Soudci Pennymakerovi se nepodařilo potlačit úsměv.

„Je to opravdu situace plná ironie, pane kolego,“ řekl Shusterovi. „Ale ujišťuji vás, že je naprosto legální. Teď si laskavě sedněte a nebudete nás už vyrušovat.“

„Ale svědek by neměl odpovídat! Může si tím uškodit! Radil bych mu, aby odmítl…“

Na tváři soudce Pennymakera už nezbyl ani náznak úsměvu. „Posaďte se a buďte zticha,“ řekl přísně, „nebo vás dám vyvést ze

soudní síně a budu vás pokutovat pro znevažování soudu. Tak jak jste si to rozmyslel?“

Nat Shuster pomalu usedl.

„A zůstanete už laskavě sedět a nebudete už mluvit,“ dodal soudce Pennymaker. Pak se obrátil k svědkovi:

„Odpovězte na otázku, pane Oafleyi, nemá-li ovšem obhajoba námitek. V případě, že obhajoba námitky má, prohlásím otázku za nepodstatnou, protože jde o ověření nedoložené výpovědi, která nemá souvislost s res gestae.“

„Nemám naprosto žádné námitky,“ ujistil ho zdvořile Mason.

Shuster na židli napolo povstal, ale pak si zase sedl s patetickým gestem zoufalství.

Frank Oafley pomalu odpověděl: „Má žena mi řekla, že se večer před požárem šla trochu projít. Slyšela v garáži běžet motor, tak tam zašla. Viděla tam ve voze sedět Sama Laxtera. Všimla si, že k výfuku je připevněna hadice, zamontovaná na druhém konci do roury ústředního topení. Ta roura vedla do ložnice mého dědečka.“

„Motor běžel?“ zeptal se Truslow.

„Ano. Říkala, že motor běžel.“

„Měla dojem, že běží už delší dobu?“

„Ano. Soudila tak z toho, že v garáži byla tma. Když tam přišla, musela si rozsvítit.“

„Řekla vám, komu všemu o tom povídala?“ zeptal se Truslow.

„Ano, řekla.“

„Komu tedy?“

„Perrymu Masonovi a Douglasu Keenovi.“

„Děkuji, to je vše. Obhajoba může začít s křížovým výslechem,“ obrátil se Truslow na Masona.

Mason prohodil téměř konverzačním tónem: „Vy jste se procházel s ní, viďte, dokud nezašla do té garáže a neviděla tam Sama Laxtera.“

„To souhlasí. Procházeli jsme se ten večer spolu a dělali plány…," svědek se zarazil, polkl a sklopil oči. Prudký příval citu mu zkřivil tvář. Bylo vidět, jak se ze všech sil snaží ovládnout. Pak pohlédl Masonovi do očí a řekl hlasem zdrsnělým pohnutím: „Bál jsem se, že dědeček nebude souhlasit s naším sňatkem. Museli jsme se scházet potajmu, ale byli jsme rozhodnuti vzít se co nejdříve."

„Byla si Edita DeVoeová naprosto jistá, že ve voze seděl Sam Laxter?" zeptal se Mason.

„Myslím, že byla," odpověděl Oafley. „I když říkala, že Samovi nebylo vidět do obličeje. Sam ale nosí velmi nápadný klobouk a ten Edita bezpečně poznala."

„Promluvil muž na ní?"

„Ano. Myslela si, že poznává hlas Sama Laxtera, ale když jsem se jí na to vyptával dál, připustila, že muž měl nějaký zastřený hlas. Seděl prý za volantem celý zhroucený, pravděpodobně opilý."

„Víte o nějakém motivu, který byl Sam Laxter mohl mít pro zavraždění svého dědečka?"

„To víte, že vím. Je tu přece ta poslední vůle, ne?"

„Znáte důvody, které by ho mohly vést k zavraždění Charlesa Ashtona?"

U stolu předváděl Nat Shuster celou pantomimu krajního pobouření, zůstal ale sedět a nepromluvil, aby nepodráždil soudce Pennymakera.

„To neznám," řekl Oafley.

„Kde jste byl v době vraždy?"

„Myslíte v době Ashtonovy vraždy?"

„Ano."

„Byl jsem u Edity DeVoeové."

„Stala se vražda v době, kdy vás kněz oddával?"

Svědek dal najevo, že tyto otázky jsou pro něj velmi bolestné.

„Mám dojem, že podle lékařského posudku se vražda udala těsně poté, co jsme byli oddáni,“ řekl.

„Mrzí mě, že jsem musel jitřit vaši ránu,“ řekl Mason laskavě. „Myslím, že už od vás nebudu nic potřebovat.“

„Výslech je skončen,“ řekl Truslow.

Shuster vrhl na soudní stolici pohled plný zoufalé naděje, ale soudce Pennymaker se vyhnul jeho očím a řekl: „Výslech svědka Oafleye je skončen.“

Truslow mrkl spiklenecky na Masona a nařídil soudnímu sluhovi: „Přiveďte Thelmu Pixleyovou.“

Thelma Pixleyová předstoupila a odříkala přísahu.

„Znáte obžalovaného Douglase Keena?“

„Velmi dobře.“

„Viděla jste ho třiadvacátého tohoto měsíce, v noci, kdy došlo k vraždě Charlese Ashtona?“

„Viděla.“

„Co právě dělal?… Rád bych vysvětlil soudu, že výslech je veden pouze proto, aby byl zjištěn motiv vraždy Edity DeVoeové. Domnívám se, že nález Ashtonovy berle v bytě Edity DeVoeové opravňuje…“

„Nemám žádné námitky,“ přerušil Truslowa Mason.

„Svědkyně může pokračovat ve výpovědi.“

„Odpovězte na otázku, paní svědkyně,“ pokynul soudce Pennymaker.

„Viděla jsem obžalovaného, jak objíždí dům, pak zabočil ke garáži a tam zastavil. Myslela jsem, že zazvoní u hlavního vchodu a chystala jsem se jít otevřít, ale on si odemkl zadní vchod vlastním klíčem. Viděla jsem ho vstoupit do domu. Byla jsem zvědavá, proč přišel, tak jsem poslouchala u dveří svého pokoje a slyšela jsem ho sestupovat do suterénu. Zřetelně jsem slyšela, jak otevřel dveře Ashtonova pokoje.“

„Víte, jak dlouho tam zůstal?“

„Viděla jsem ho, když odcházel.“

„V kolik hodin přišel?“

„Několik minut před desátou.“

„A kdy odcházel?“

„Nějakou minutu po jedenácté.“

„Asi tak pět minut po jedenácté?“

„To ne, to dřív. Asi tak minutu, nejvýš dvě minuty po jedenácté. Těsně předtím jsem totiž slyšela odbíjet hodiny celou.“

„Odnášel něco?“

„Kočku.“

„Viděla jste kočku zřetelně?“

„Byl to Šutřík.“

„Domovníkova kočka?“

„Ano, Šutřík.“

„Poznala byste tu kočku, kdyby vám ji někdo ukázal?“

„Samozřejmě!“

Truslow pokynul soudnímu sluhovi, který zřejmě čekal jen na jeho znamení; zmizel v předpokoji a okamžitě se zas vynořil s velkou perskou kočkou v náručí. Kočka měla kolem krku provázek s cedulkou.

„Byla to tato kočka?“

„Ano. To je Šutřík.“

Truslow se ušklíbl na Perry Masona, pak se obrátil k soudci Pennymakerovi: „Vaše Ctihodnosti, dovoluji si vás upozornit, že svědkyně právě identifikovala perskou kočku, která má na krku cedulku se jménem Šutřík a iniciálami H. B. napsanými vlastní rukou státního zástupce Hamiltona Burgera.“

Soudce Pennymaker souhlasně přikývl.

Truslow se obrátil na Perry Masona a vyzval ho:

„Obhajoba může začít s křížovým výslechem.“

„Prohlédla jste si kočku dost pozorně, abyste jí mohla bezpečně identifikovat?“ zeptal se Mason.

Svědkyně si bojovně odfrkla. „Samozřejmě! Poznala bych Šutříka všude! I kdybyste byl kočky zaměnil, přesto bych Šutříka poznala…“

Soudce Pennymaker udeřil několikrát kladívkem o stůl. Obecenstvo se pobaveně chechtalo.

„Poslední poznámka svědkyně bude vyškrtnuta ze zápisu,“ navrhl soudce.

Mason přikývl. Zdálo se však, že už ztratil o výslech všechen zájem.

„Nemám další otázky,“ řekl.

„Přiveďte Jamese Brandona,“ vyzval Truslow soudního zřízence.

James Brandon předstoupil a odpřísáhl. Na zjizvené tváři měl svůj obvyklý výraz sardonického úšklebku.

„Jsem zaměstnán u pana Laxtera i u pana Oafleye. Pracuji u nich jako šofér a osobní sluha.“

„V tomto zaměstnání jste byl i třiadvacátého tohoto měsíce?“

„Ano.“

„Viděl jste ten večer obžalovaného Keena?“

„Viděl.“

„Kde?“

„Za garáží Laxterova domu.“

„Měl někde zaparkovaný vůz?“

„Měl ho zaparkovaný asi dvacet metrů od garáže.“

„Co dělal, když jste ho zahlédl?“

„Vycházel z domu s kočkou v náručí.“

„Poznal jste tu kočku?“

„Ano. Byl to Šutřík.“

„To jest kočka, která je přítomna v soudní síni a má na krku cedulku se jménem Šutřík.“

„Ano, byla to tato kočka.“

„Kolik bylo hodin?“

„Asi dvě až tři minuty po jedenácté.“

„Vy jste v tu chvíli řídil vůz?“

„Ano.“

„Kde jste byl před tím, než jste uviděl obžalovaného?“

„Byl jsem v kanceláři pana Shustera. Jel jsem tam s panem Laxterem. Přivezl jsem ho tam něco před desátou a zůstal jsem tam s ním skoro do jedenácti. Pak mi pan Laxter řekl, že mohu odvézt vůz domů. Tak jsem jel zpátky, uklidil vůz a šel jsem do svého pokoje.“

„Byl pan Oafley v domě, když jste se vrátil?“

„Ne, nebyl. Pan Oafley přišel asi za čtvrt hodiny po mně.“

Truslow pokynul Masonovi: „Pokračujte ve výslechu.“

„Nesl obžalovaný berli, když jste ho viděl na cestě?“ zeptal se Mason.

„Nenesl.“

„Víte to určitě, že kočka, kterou nesl, byl Šutřík?“

„Ano, pane Masone. Viděl jsem kočku ve světle reflektorů, a tak jsem ji rozeznal docela zřetelně.“

„Vrátil se obžalovaný ještě do domu?“

„Nevím to určitě, ale myslím, že ano.“

„Proč si to myslíte?“ zeptal se Mason.

„Slyšel jsem pak ještě jednou přijíždět nějaké auto, které zastavilo u Ashtonova okna. Řekl jsem si, že je to vůz obžalovaného, ale nepodíval jsem se. Jenom jsem si řekl, že podle zvuku motoru by to mohl být Keenův vůz.“

„Jak dlouho tam vůz stál?“

Trvalý úšklebek na tváři svědka ještě zvýrazněl, když Masonovi odpovídal: „Dvě nebo tři minuty. Dost času na to, aby obžalovaný mohl popadnout berli a strčit si ji do vozu.“

Sálem zašuměl smích.

„Přesně tak,“ řekl Mason. „Jenomže proč vlastně nenaložil kočku i berli najednou, jestli se tam opravdu vrátil? Proč nesl

napřed kočku celý kus pěšky a pak si teprve přijel před okno pro berli?“

„To nevím,“ řekl svědek po chvíli rozvažování.

„To bych řekl, že to nevíte,“ poznamenal Mason. Pak vstal a přistoupil těsně k Brandonovi: „Vy jste se hodně zajímal o domovníka Charlese Ashtona, viďte!“

„Já, pane Masone?“

„Ano, vy.“

„To bych ani neřekl.“

Mason hleděl pevně do svědkovy zjizvené tváře. Po chvilce se Brandon začal vrtět na židli a sklonil hlavu.

„Pamatujete na den, kdy mě Ashton poprvé vyhledal?“

„Ani ne,“ řekl svědek.

Mason si ho chladně změřil. „Nezapomeňte, že jste pod přísahou. Když mě tehdy Ashton kvůli kočce vyhledal, vy jste ho sledoval až do mé kanceláře, není-liž pravda?“

„Nesledoval.“

„Jel jste v zeleném pontiaku,“ řekl Mason důrazně.

„Zaparkoval jste vůz před mou kanceláří. Čekal jste, až Ashton vyjde z domu, a pak jste za ním pomalu jel.“

Svědek si olízl rty, ale neodpověděl. Soudce Pennymaker se předklonil a pozorně naslouchal. Truslow se tvářil rozpačitě.

„Odpovězte na otázku,“ vyzval Mason svědka.

Ten po chvilce přikývl: „Ano, souhlasí.“

„A navštívil jste truhláře Babsona a vyptával se ho na Ashtonovu berli, souhlasí?“

Svědek znovu váhal s odpovědí, pak řekl tiše: „Ano, souhlasí.“

„A zjistil jste, že si Ashton dal do berle vyvrtat schránku.“

„Ano.“

„Proč jste se o to zajímal?“

„Dostal jsem příkaz, pane Masone.“

„Od koho?“

„Od pana Oafleye.“

„Řekl vám, proč ty informace potřebuje?“

„Neřekl, pane Masone. Nařídil mi jenom, abych Ashtona nespouštěl z očí, jakmile vytáhne paty z domu. Abych mu hlásil, kam chodí, s kým mluví a kolik peněz utrácí. Hlavně o ty peníze se pan Oafley zajímal.“

„Kdy vám to nařídil?“

„Dvacátého.“

„Kdy přesně?“

„Při obědě.“

Perry Mason se posadil a spokojeně se usmál na Truslowa: „To je vše.“

Truslow chvilku váhal, pak řekl pomalu: „Končím výslech svědka Brandona. Prosím doktora Roberta Jasona, aby se připravil k svědecké výpovědi.“

Doktor Robert Jason dosvědčil, že dostal příkaz k exhumaci Petra Laxtera; že provedl pečlivé vyšetření post mortem a snažil se zjistit, zda popáleniny vznikly před smrtí nebo po smrti.

„Zjistil jste to?“ zeptal se Truslow.

„Mrtvola byla téměř zuhelnatělá, ale byla na ní místa, kde pokožka byla částečně uchráněna oděvem. V soudní lékařské praxi se s tím často setkáváme, že při požáru utrpí pokožka uhořelých méně na místech, kde k ní oděv těsně přiléhal. Tato místa jsem na exhumovaném těle pečlivě vyšetřil a došel jsem k bezpečným závěrům.“

„K jakým závěrům, pane doktore?“

„Bezpečně jsem uzavřel, že Petr Laxter byl mrtev již před požárem domu.“

„Obhajoba může klást kontrolní otázky,“ oznámil Truslow.

„Byla příčinou smrti otrava kysličníkem uhelnatým?“ zeptal se Mason.

Jason pokrčil rameny. „Kysličník uhelnatý je přítomen ve

tkáních všech uhořelých osob.“

„Takže je prakticky nemožné zjistit, zda příčinou smrti byla otrava výfukovými plyny nebo otrava kysličníkem uhelnatým jako přirozeným produktem požáru?“

„Ano. To není prakticky možno rozhodnout.“

„Takže vy jste se ani nepokoušel provádět speciální laboratorní testy?“

„Ne.“

„Dal jste zhotovit rentgenové snímky?“

„Ne. Proč?“ ohradil se lékař.

„Byl bych rád věděl, jestli na snímcích je vidět zlomenina pravé stehenní kosti.“

Doktor Jason se zamračil: „A co by to bylo dokázalo?“

„Byl bych to prostě moc rád věděl. A má-li být váš lékařský posudek průkazný, měl jste dát dělat testy na přítomnost kysličníku uhelnatého.“

„Ale svědek právě potvrdil, že by tyto testy byly pozitivní bez ohledu na to, jakou smrtí Petr Laxter zemřel,“ namítl soudce Pennymaker.

„Myslím, Vaše Ctihodnosti, že svědek nic takového nepotvrdil. Doktor Jason pouze dosvědčil, že kysličník uhelnatý bývá v tkáních přítomen jak v případech uhoření, tak při otravě výfukovými plyny. Rád bych, aby svědek co nejdříve zjistil, zda smrt skutečně nastala buď jedním, nebo druhým způsobem, a aby soudu okamžitě oznámil výsledek.“

„Mohu zavolat do ústavu a dát provést vyšetření některému za svých asistentů,“ navrhl svědek.

„To by nám velmi vyhovovalo,“ souhlasil Mason.

„To ale je porušení obvyklého postupu,“ namítl soudce Pennymaker.

„Já si to uvědomuji, Vaše Ctihodnosti. Přelíčení už ale trvá poměrně dlouho a já bych měl rád tento bod objasněný ještě dnes.

Toto je koneckonců jenom předběžný výslech bez poroty, který má pouze určit, zda zločin byl skutečně spáchán a je-li obžalovaný vinen.“

„Dobře, ať tedy doktor Jason zavolá do Ústavu soudního lékařství.“

Doktor Jason opustil místnost.

K přepážce, která oddělovala soudní stolici od obecenstva, se protlačila Della Streetová. Brzy se jí podařilo upoutat Masonovu pozornost.

„Omluvte mě na chvilku, Vaše Ctihodnosti,“ požádal Mason soudce a šel k přepážce. Della, mu pošeptala:

„Právě jsem mluvila s pojišťovnou. Před chvilkou dostali zprávu ze Santa Fé v Novém Mexiku, že vůz byl nalezen. Řidič tvrdí, že se jmenuje Watson Clammert, ale může to doložit jen řidičským průkazem a nějakým osvědčením o koupi vozu. Policie si ale myslí, že obojí padělal. Nejdivnější na tom je, že muž měl v kufru přes milión dolarů na hotovosti. Policie má radost, že dopadla bankovního lupiče.“

Mason si ulehčené oddechl: „Tak už se to vyjasňuje.“

Truslow oznámil: „Jako další svědkyně bude předvedena Winifred Laxterová,“ a potichu řekl soudci Pennymakerovi: „Soud ji bude patrně kvalifikovat jako zaujatou svědkyni a nařídí zostřený výslech.“

„Začněte s výslechem,“ řekl soudce, „a v průběhu soud rozhodne, bude-li zostřený výslech nutný.“

„Zajisté, Vaše Ctihodnosti. Zaujměte místo na svědecké lavici, slečno Laxterová.“

Winifred kráčela sálem jako princezna vedená do dračí sluje.

Zvedla pravou ruku, složila přísahu a usedla.

„Jmenujete se Winifred Laxterová a jste snoubenkou obžalovaného Douglase Keena?“

„Ano.“

„Znala jste Charlesa Ashtona?“

„Ano.“

„Poznáváte zde přítomnou kočku, která má u krku připevněnou cedulku se jménem Šutřík?“ Winifred se kousla do rtu.

„Znala jsem domovníkovu kočku,“ odpověděla po nepatrném zaváhání.

„Je toto domovníkova kočka?“

Dívka vrhla na Masona úpěnlivý pohled, ale advokát se právě díval jinam. Nabrala dech a chystala se zřejmě k záporné odpovědi, když tu kočka vyrazila hrdelní „mňau“, přeběhla soudní síní a skočila děvčeti na klín. Spokojeně se svinula do klubíčka a začala hlasitě příst. Několik diváků vyprsklo smíchem. Soudce Pennymaker uznal za vhodné zabušit do stolu svým kladívkem. Winifred ještě jednou pohlédla na Masona a tentokrát zachytila jeho pohled.

„Winifred, prosím vás, odpovězte na otázku podle pravdy,“ řekl Mason mírně.

„Ano, je to Šutřík,“ hlesla.

„Byla kočka u vás večer třiadvacátého tohoto měsíce, když byl Ashton zavražděn?“ zeptal se Truslow.

Pohlédla bezmocně na Masona. „Odpovězte,“ vyzval ji.

„Odmítám výpověď.“

„Odpovězte, Winifred,“ řekl naléhavě Mason.

Chvíli se na něho upřeně dívala, pak pomalu řekla:

„Ano, byla.“

„Kdo vám ji přinesl?“

Do děvčete vjel vzdor. „Přinesl mi ji jeden přítel. Dala jsem kočku na starosti panu Masonovi. Vlastně on si ji sebou odnesl sám. Říkal, že ji policie nesmí za žádnou cenu u mne najít.“

V sále to zašumělo.

„Přinesl vám ji Douglas Keene?“ zeptal se Truslow.

„Odmítám výpověď.“

„Okamžitě odpovězte,“ nařídil Mason.

Soudce Pennymaker si odkašlal a řekl neobvykle laskavým tónem:

„Myslím, pánové, že byste měli poradit slečně svědkyni, aby odmítla výpověď, která by ji mohla poškodit a vzbudit podezření na její spoluvinu.“

„Není třeba,“ přerušil ho energicky Mason. „Zájmy svědkyně tu zastupuji já. Winifred, odpovězte podle pravdy!“

„Ano, přinesl ji Doug.“

„Obhajoba má možnost křížového výslechu,“ řekl Truslow.

„Není ho třeba,“ řekl stroze Mason.

Truslow se zvedl a oslovil soudce. Hovořil s chladnou věcností.

„Vaše Ctihodnosti, lituji, že jsem byl k tomu donucen, ale musím prohlásit, že podle všech důkazů je vražda Charlese Ashtona v nepochybné souvislosti s vraždou Edity DeVoeové. Vrah podle všeho uškrtil napřed Ashtona, pak vzal jeho berli a odnesl ji do bytu Edity DeVoeové. Tam berli rozřezal, vybral z ní diamanty a uříznutého konce hole použil vražedného nástroje. Z toho vyplývá, že vrah Charlese Ashtona zavraždil i Editu DeVoeovou. Je tedy nutné průkazně dokázat, že Ashton byl zavražděn ještě před tím, než byla kočka odnesena z jeho bytu, a že se kočka do domovníkova bytu již v žádném případě nevrátila. Proto musí obžaloba bezpečně zjistit, kde všude se kočka zdržovala od chvíle, kdy byla odnesena z Ashtonova bytu. Prosím slečnu Dellu Streetová, aby zaujala místo na lavici svědků.“

Della překvapeně nadechla.

„Jděte, Dello,“ vybídl ji Mason.

Della uposlechla a šla odříkat přísahu.

„Jmenujete se Della Streetová a zaměstnáním jste sekretářka pana Perry Masona, který v tomto přelíčení zastává funkci obhájce

obžalované strany. Přinesl k vám večer třiadvacátého tohoto měsíce pan Mason kočku jménem Šutřík, která je nyní přítomna v sále?“

„Odpovězte, Dello,“ řekl Mason. „Já nevím,“ odpověděla vyzývavě.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Truslow.

„Opravdu to nevím.“

„Co tím chcete říct?“

„Chci tím říct, že to nevím.“

„Jak to?“

„Prostě nevím, jestli tahle kočka opravdu patřila domovníkovi.“

„Ale Winifred Laxterová to tady před chvilkou jasně prohlásila!“

„Nejsem odpovědná za prohlášení Winifred Laxterové. Já vypovídám pod přísahou!“

„Ale chování kočky dokazuje, že Winifred Laxterovou dobře zná!“

„Neodpovídám za okruh známých zde přítomné kočky.“

V sále zašuměl smích. I soudce Pennymaker se usmíval, když poklepával svým kladívkem.

„Připouštíte však, že Perry Mason k vám ten večer nějakou kočku přinesl.“

„Nepřipouštím nic takového. Otázka není přípustná, pokud nemá přímou souvislost s vraždou, a tuto souvislost nemůžete prokázat, pokud nedosvědčím, že kočka, kterou mi pan Mason přinesl, skutečně patřila domovníkovi. To já ale odpovědně dosvědčit nemohu, protože jsem domovníkovu kočku neznala. Domnívám se, že v této věci by měl svědčit pan Mason.“

Truslow se zachmuřeně ušklíbl a procedil směrem k soudcovské lavici: „Myslím, že za velkou část svých úspěchů vděčí pan Mason právnickým znalostem této mladé ženy.“

„Slečna svědkyně vykazuje skutečně pozoruhodné vědomosti,“ poznamenal soudce Pennymaker.

Mason se usmál.

„Budu tedy prosit Perry Masona, aby zaujal místo na lavici svědků,“ řekl Truslow. „Plně si uvědomuji neobvyklost takového postupu, ale musím upozornit na to, že aktivita, kterou pan kolega vyvíjí ve prospěch svých klientů, rovněž přesahuje obvyklé normy. Nebudu se pana Masona vyptávat na důvěrná sdělení jeho klientů; chci od něj pouze slyšet, jakou činnost on sám vyvíjel ve snaze krýt zločin obžalovaného Keena.“

„Dobře. Prosím Perryho Masona, aby zaujal svědecké místo,“ pokynul soudce Pennymaker.

Mason složil přísahu a posadil se. Soudce Pennymaker si ho prohlížel s určitými sympatiemi obrátil se na Truslowa: „Pane náměstku, chápu sice důvody, které vás vedly k vaší poznámce o neobvyklosti metod užívaných panem Masonem. Nezapomínejte však, že pan Mason jako obhájce není omezen na zastupování jediného klienta. Ukáže-li se, že zastupuje zároveň slečnu Winifred Laxterovou, bude soud nucen považovat za důvěrné jakékoliv sdělení, které slečna Laxterová učinila. Jak jste to sám formuloval, metody kolegy Masona jsou možná poněkud neobvyklé. Když si však vybavíme všechny jeho úspěšně vyřešené případy, vidíme, že originalita jeho metod nikdy nevedla k zastírání zločinu, nýbrž k průkazu neviny jeho klientů.“

„Nemluvil jsem o minulosti,“ řekl Truslow ledově, „mluvil jsem o současnosti.“

„Děkuji Vaší Ctihodnosti za vlídnou přímluvu,“ uklonil se s úsměvem Mason, „ale doufám, že obstojím i bez ní.“

Truslow zahájil výslech.

„Jmenujete se Perry Mason? Zaměstnáním jste advokát?“

„Souhlasí.“

„Jste obhájce Douglase Keena?“

„Ano.“

„Byl jste třiadvacátého tohoto měsíce v omeletové jídelně, kterou vede Winifred Laxterová?“

„Byl.“

„Odvezl jste odtud perskou kočku?“

„Odvezl.“

„Co jste dál s kočkou podnikal?“

Perry Mason se usmál. „Dovolte mi, pane Truslowe, abych předběhl vaše další otázky. Kočka mi byla svěřena s tím, že jde o Šutříka, majetek zavražděného domovníka. Winifred Laxterová měla kočku u sebe asi od jedenácti hodin, to jest od chvíle, kdy ji přinesl obžalovaný Keene. Řekl jsem slečně Laxterové, že policie u ní za žádnou cenu nesmí kočku najít. Naložil jsem Šutříka do auta a osobně ho dovezl do bytu své sekretářky, kterou jsem požádal, aby o kočku nadále pečovala.“

„Proč jste to všechno dělal?“ zeptal se Truslow.

„Dělal jsem to proto, abych kočce zabránil vrátit se zpět do Laxterova domu.“

Truslowovi chvilku trvalo, než Masonovu odpověď pochopil. Zamračeně řekl: „Cože?“

„Udělal jsem to proto, aby se kočka nemohla vrátit do Laxterova domu,“ opakoval trpělivě Mason.

„Já vám nerozumím,“ řekl Truslow.

„Tak já vám to tedy vysvětlím,“ řekl chladně Mason. „Chtěl jsem dokázat, že nechal-li na posteli a na mrtvole blátivé stopy Šutřík, pak to musel v každém případě udělat předtím, než ho Keene odnesl z Laxterova domu.“

Truslow vraštil čelo a usilovně přemýšlel. Na chvilku zapomněl, že je v roli vyslýchajícího a uvážlivě Masonovi namítl: „To ale vašemu klientovi moc nepomůže!“

„Pomůže mu to!“ prohlásil pevně Mason. „Vyjasní to totiž situaci natolik, že pak bude snadné najít pravého vraha.“

Truslow horečně uvažoval a docela zapomněl na to, že má klást svědkovi další otázky. Soudce Pennymaker se dychtivě předklonil, aby mu neuniklo ani jedno slovíčko, a Mason za napjatého ticha pokračoval: „Vycházel jsem z presumpce Keenovy neviny. Nemohl jsem však jeho nevinu bezpečně prokázat, aniž bych odhalil pravého vraha. Policie se domnívala, že Keene lže. Všechno tomu skutečně nasvědčovalo: Ashton byl nepochybně zavražděn v půl jedenácté a Keene byl nepochybně v půl jedenácté v Ashtonově pokoji, kde vyšetřovací skupina objevila později Ashtonovu mrtvolu. Na posteli i na mrtvole byly kočičí stopy. Policie se domnívá, že to jsou Šutříkovy stopy, Keene mi však řekl, že odešel z domu krátce po jedenácté hodině, že vzal Šutříka s sebou a že v době, kdy na Ashtona čekal, nebylo v pokoji po Ashtonovi, ať už mrtvém nebo živém, ani stopy. Na rozdíl od policie jsem vycházel z předpokladu, že Keene nelže. V tom případě nemohlo jít o stopy Šutříka a Ashton nemohl ležet mrtev ve svém pokoji už v půl jedenácté. Jelikož však podle lékařského posudku byl zavražděn v půl jedenácté, musel být zavražděn někde jinde než ve svém bytě! A blátivé stopy musela na posteli zanechat jiná kočka! Když jsem došel v úvahách až k tomuto bodu, pochopil jsem nesmírnou závažnost svědectví, podle něhož by soud mohl sledovat každou minutu Šutříkova pobytu od chvíle, kdy ho Keene v jedenáct hodin odnesl z Laxterova domu. Domníval jsem se, že to nejlépe zajistím tak, když Šutřík převezmu do osobní péče a ponechám ho někde, kam vrah nebude mít přístup.“

„Proč vám tak strašně záleželo na tom, aby se soud dověděl, že váš klient odnesl Šutříka z Ashtonova bytu?“ zeptal se Truslow.

„Protože Šutřík byl jediná kočka v domě a nebyl by dovolil, aby se k domu přiblížila kterákoliv jiná kočka ze sousedství. Proto jsem za předpokladu Keenovy neviny dospěl k názoru, že Ashtonova mrtvola musela být do bytu donesena dodatečně a že

potom vrah přinesl nějakou jinou kočku a nastražil důkaz s kočičími stopami, aby podezření padlo na Douglase Keena. Každý, kdo trochu zná kočky, si dovede představit, jak cizí kočka na takový nucený zásah reagovala, zvláště když na Ashtonově posteli rozeznala citlivým čichem Šutříkův pach. Vrah musel mít ruce plné kočičích škrábanců. Vzpomínal jsem tedy, jestli jsem v uvedený večer neviděl někoho, kdo měl poškrábané ruce. Věděl jsem, že vrah jistě musel svému okolí škrábance nějak vysvětlit a zastřít to nějakou jinou činností – například kopáním na trávníku v blízkosti popínavé růže! Přišel jsem na to, že vrah nekopal kvůli ukrytému miliónu dolarů, ale proto, aby mohl nějak vysvětlit kočičí škrábance a vymluvit se na trny popínavé růže!“

Truslow se užasle zeptal: „Vy myslíte Franka Oafleye? Ale Oafley byl přece v době Ashtonovy vraždy u Edity DeVoeové!“

„Ano, byl. Úmyslně jsem vedl výslech svědků tak, aby tento fakt vystoupil do popředí. Nyní mi jej potvrzujete i vy. Protože Ashton nebyl zavražděn ve svém vlastním bytě, nýbrž v bytě Edity DeVoeové! Je to jediné vysvětlení, které odpovídá všem faktům. Nezapomínejte, že Ashton byl tělesně sešlý invalida a že vozovka vede přímo nad oknem jeho suterénního bytu! Silnější muž mohl Ashtonovo tělo shodit oknem přímo na postel!“

„Počkejte, počkejte,“ protestoval Truslow, který si najednou uvědomil plný dosah Masonovy výpovědi. „Vy jste tu jako svědek a nemáte právo vznášet nějaká obvinění nebo konstruovat nějaké dedukce!“

„Jsem svědek obžaloby a vy jste mi dal za úkol objasnit důvody, které mě vedly k úschově kočky Šutříka do doby, kdy o ni převezme péči policie. Zařídil jsem to tak, aby policie převzala kočku do péče co nejdříve. Naznačil jsem totiž, že chci utajit místo Šutříkova pobytu hlavně proto, aby nebyl ohrožen můj klient Douglas Keene. Ohrozil jsem tím sice vlastní profesionální pověst, ale zamýšleného účinku jsem tím dosáhl.“

Soudce Pennymaker se usmál: „Kolega Mason používá neobvykle rozsáhlé argumentace ve své dočasné funkci svědka! Musím ale přiznat, že mu soud naslouchá s velikou pozorností. Pokračujte ve výpovědi, pane svědku!“

Mason se nyní obrátil přímo k soudci: „Byl jsem si jist, že Petr Laxter při požáru nezemřel!“

Soudce Pennymaker prudce potřásl hlavou, jako by chtěl vytřepat nějakého brouka z hlavy. „Byl jste si jist čím?“ zeptal se nevěřícně.

„Byl jsem si jist, že Petr Laxter ve skutečnosti nezemřel. Všechno nasvědčovalo tomu, že Frank Oafley a Edita DeVoeová usilovali o jeho život; že se snažili zavést smrtelně jedovatý výfukový plyn do jeho ložnice. Jsou důkazy, že domovník Charles Ashton, který byl starému pánovi velice oddán, dostal od Petra Laxtera do úschovny velkou částku peněz a koltsdorfské diamanty; Petr Laxter tedy tušil, že mu někdo zapálí dům.

Jinými slovy buď Petr Laxter nebo Charles Ashton znal úmysly vraha. Edita DeVoeová mi sice tvrdila, že přistihla Sama Laxtera, ale myslím, že to už byla součást promyšleného plánu, který si s Frankem Oafleyem umluvili. Chtěli svést podezření na Sama Laxtera, ohrozit tak jeho dědické nároky a zajistit, aby se Frank Oafley stal jediným pravoplatným dědicem.

Petr Laxter se zřejmě rozhodl, že nechá vrahy pracovat až k určitému bodu. Sám si umínil, že zmizí, a to z několika důvodů. Jeden z nich byl patrně ten, že chtěl, aby Winifred po svém vydědění poznala charakter svých dvou nápadníků. Zasvětil do svého plánu oddaného domovníka Ashtona a ten šel do chudinské nemocnice, kde našel umírajícího muže, jakéhosi Watsona Clammerta, který neměl žádné příbuzné ani majetek. Ashton tomuto muži zaplatil to nejlepší lékařské ošetření a zdravotnickou péči, i když si byl už od počátku jist, že muže nezachrání. Tak vyvolal u personálu dojem, že je pacientův bohatý příbuzný. A

když si potom mrtvého Clammerta z nemocnice vyzvedl, nikdo nepochyboval, že mu chce obstarat důstojný pohřeb.

Mezitím čekali spiklenci jenom na vhodnou chvíli, aby mohli provést svůj zločin; Petr Laxter jim bez pochyby tu vhodnou chvíli neposkytl dříve, dokud nedokončil své přípravné práce, to jest dokud nezajistil vhodnou mrtvolu a nevyzvedl si celou svou hotovost, tak aby dědicové nemohli kořistit z jeho majetku.

Watson Clammert měl ve své pozůstalosti i řidičský průkaz a jiné průkazy totožnosti, takže se Petr Laxter rozhodl, že přijme Clammertovo jméno. Když bylo zaručeno, že všechno bude klapat podle plánu, nechal spiklence zavést jedovatý plyn do své ložnice, kde ležela Clammertova mrtvola a dovolil pak, aby zapálili jeho dům. Z pozadí přihlížel, jak si dychtivě dávají ověřit poslední vůli, a srdečně se bavil.

Vaše Ctihodnosti, chci, abyste pochopil, že uvádím pouze důvody, které mě vedly k akcím neobvyklého druhu, jak to trefně nazval kolega Truslow. Jednal jsem pochopitelně pouze na základě neověřených předpokladů, ale myslím, že brzy prokážu jejich správnost.

Každý zatím předpokládal, že má Oafley výtečné alibi, protože nebyl v době Ashtonovy vraždy v domě, kde byla později nalezena mrtvola. Ve skutečnosti neexistuje ani jeden důkaz o tom, že Ashton byl zavražděn tam, kde byla jeho mrtvola nalezena. Mám za to, že byl zavražděn v bytě Edity DeVoeové. Domnívám se, že tam přišel buď dobrovolně, nebo tam byl vylákán spiklenci, kteří se báli, že prohlédl jejich plány. Oba spiklenci si byli naprosto jisti, že je Petr Laxter mrtev. Předpokládám, že Ashtona napřed zavraždili, pak rozřezali berli a vybrali z ní diamanty. Pak se museli nějak zbavit mrtvoly. Oafley tedy naložil zavražděného Ashtona do auta, odvezl ho domů a vhodil ho otevřeným oknem na postel. To se muselo stát několik minut poté, co Keene odešel z domu s Šutříkem.

Vrah věděl, že Ashton vždycky nechával okno pootevřené kvůli kočce. Věděl, že Šutřík spal s Ashtonem na posteli. Proto začal Šutříka hledat, a když zjistil, že ho před několika minutami odnesl Douglas Keene, okamžitě ho napadlo, jak opatřit falešnou stopu, která by odvedla pozornost na Keena jako na Ashtonova vraha. Uvědomil si, že kdyby se mu podařilo sehnat nějakou kočku, která by na posteli a na mrtvole nechala blátivé stopy, padlo by podezření na Keena a ten by pak už jenom těžko dokazoval svou nevinu. Tak tedy Oafley chytil v sousedství nějakou cizí kočku, vhodil ji otevřeným oknem na Ashtonovu postel a byl při tom rozčileným zvířetem silně poškrábán.

Teď Oafley potřeboval nutně ty škrábance nějak logicky vysvětlit. Zařídil to tedy tak, že dal sám sobě pod číslem Winifrediny jídelny poslat telegram, který ho vybízel ke kopání na trávníku v blízkosti popínavé růže. Mohl se tak vymluvit, že se poškrábal o trny.

A nyní mi, Vaše Ctihodnosti, dovolte, abych uvedl několik ryze spekulativních dedukcí. Jakmile jsem dostal zprávu, že Ashton najal v bance sejf, ke kterému vyhradil přístup jak sobě, tak osobě jménem Watson Clammert, a že jej najal přímo na Clammertovo jméno, uvažoval jsem, není-li to manévr Petra Laxtera, který nyní vystupuje pod jménem Watson Clammert. Nevím sice bezpečně, co se odehrálo v bytě Edity DeVoeové krátce po jedenácté hodině, ale dovedu si to dost dobře představit. Oafley pomáhal rdousit domovníka, pak odvezl jeho mrtvolu. Předtím ještě spolu rozřezali Ashtonovu berli, a když z ní vybrali diamanty, pokusili se ji spálit. Sam Laxter odjel k Shusterovi v zeleném pontiaku a domů se vrátil v staré domovníkově chevroletce. To znamená, že od Shustera musel odejít někam, kde našel domovníkův vůz. Nebyl by ujel Ashtonovým vozem, kdyby nebyl věděl, že už je Ashton mrtvý, nebo kdyby z bytu Edity DeVoeové neprchal v panické hrůze. Jsem si jist, že hovořil

předtím se Shusterem o pověstech, které o něm Edita roznáší. Shuster musel zřejmě něco vytušit z poznámek Franka Oafleye. Proto se Sam Laxter ten večer rozhodl, že půjde k Editě sám a zjistí si, co proti němu chystá. Nat Shuster o tom jeho rozhodnutí možná ani nevěděl. Sam Laxter přišel k Editě do bytu a našel ji na podlaze v bezvědomí. Propadl panice, ve zmatku ujel Ashtonovým vozem a myslím, že odněkud telefonoval svému právnímu zástupci, Natu Shusterovi. Nevím, co si říkali, ale předpokládám, že se domluvili na jedné věci, a sice na tom, že podezření svalí na Douglase Keena. Sam Laxter si velmi dobře uvědomoval, co by to pro něho znamenalo, kdyby ho někdo viděl odcházet z bytu zavražděné, která ho předtím označila jako vraha Petra Laxtera.

Teď zbývalo rozřešit otázku: Kdo zabil Editu DeVoeovou? Nevím to jistě. Ale vím bezpečně, že Petr Laxter, vystupující pod jménem Watson Clammert, si koupil nový buick. A několik svědků udalo, že viděli stát nový buick těsně za starou chevroletkou před domem Edity DeVoeové právě tu noc, kdy byla zavražděna. Proto považuji za pravděpodobné, že k ní něco po jedenácté přišel Petr Laxter a přistihl ji při činu. Rozřezaná berle ležela na zemi a Edita ji po částech pálila v krbu. Na stole patrně viděl koltsdorfské diamanty. Nemyslím, že by ztratil rozvahu a začal Editu bít klackem po hlavě. Spíš myslím, že mladá a zdravá Edita napadla starého muže sama a on se bránil tím, že popadl kus berle, který hořel v krbu. Domnívám se, že dřevo právě začalo hořet, protože několik minut předtím si Edita vypůjčila sirky od hráčů pokeru. A vím že vražedná zbraň, to jest konec berle, byla na jedné straně částečně ohořelá. A mohu předpovědět, že policie najde na dřevu otisky prstů Petra Laxtera, alias Watsona Clammerta.“ Perry Mason skončil a vlídně se usmál na zděšeného žalobce.

Vtom vběhl do sálu rozčileně doktor Jason a rychle přistoupil k soudci: „Mrtvý nezemřel ani při požáru, ani na otravu

kysličníkem uhelnatým. Zemřel patrně přirozenou smrtí a obě stehenní kosti jsou neporušené. Nemůže tedy jít o mrtvolu Petra Laxtera.“

Druhými dveřmi vrazil do soudní síně Hamilton Burger: „Vaše Ctihodnosti, okamžitě zastavte přelíčení! Úřad státního zástupce odkládá proces na neurčito. V Novém Mexiku byl zatčen zloděj aut jménem Watson Clammert. Ten poslal telegraficky doznání, kde uvádí, že jeho skutečné jméno je Petr Laxter; že může podat důkazy o tom, že Charlese Ashtona zavraždila Edita DeVoeová a Frank Oafley; že on, Petr Laxter, vnikl do bytu Edity DeVoeové, když odhalil Ashtonovu vraždu, a že zasadil Editě DeVoeové smrtelnou ránu; že potom podlehl panice a uprchl. To vše stojí tady v telegramu. Teď se chce Laxter vrátit a nést následky svého činu.“

Winifred Laxterová radostně vykřikla a rozběhla se k Douglasu Keenovi, který ji popadl do náručí.

V soudní síni vypukla vřava.

Perry Mason se usmál do nevěřící tváře soudce Pennymakera, naklonil se ke kočce a luskl na ni prsty: „Ahoj Šutříčku!“

19

Perry Mason seděl ve své pracovně a přes stůl se na něj dívala očima zářícíma obdivem Della Streetová.

„Budete obhajovat Petra Laxtera?“

„Když mě požádá, tak budu.“

„Pořád nevím, jak jste to všechno mohl uhádnout!“

„Já to neuhádl. Aspoň ne zpočátku. Ale postupně jsem měl čím dál tím větší podezření. Pár věcí mi hodně pomohlo. Například vzpomeňte si, za jakých okolností se Frank Oafley oženil s Editou DeVoeovou. Říkal, že dokud byl dědeček naživu, museli se s Editou stýkat tajně. Ale po požáru se přece se svým poměrem už tajit nemuseli! Tak proč ten tajný sňatek? Vždyť si byl Frank jist, že Petr Laxter je mrtvý! Proč nejeli na svatební cestu, proč se Frank vrátil hned po obřadu do Laxterova domu? Protože počítali s tím, že jejich spiknutí bude odhaleno a chtěli být co nejrychleji svoji! Protože žena nemusí svědčit proti manželovi a muž proti své manželce! To znamená, že nějakým způsobem museli přijít na to, že Ashton má proti nim důkazy. Petr Laxter byl podle nich už mrtvý, tak ještě zbývalo odstranit Ashtona. Ale hlavní důkaz jsem viděl v Ashtonově berli. Obžaloba měla svou teorii, totiž že si Ashtonův vrah dal berli do auta a jel s ní do bytu Edity DeVoeové, kterou pak také zabil. To by ale mohl udělat jen někdo, kdo byl s Editou spolčený, protože berle byla rozřezána až v jejím bytě! Na zemi byly piliny a kousky dřeva hořely v krbu. Napadlo mě, že k Editě ten večer přišel sám Ashton, že tam byl zavražděn a jeho vrazi pak rozřezali berli.“

„A nebýt toho, že policie našla dědečka, byl by vám soud ty vaše dohady uznal?“

„To nevím,“ řekl Mason. „Možná že by mi byly prošly, možná

že ne. Ale myslím, že nakonec bych je byl stejně přesvědčil.“

„Proč jste neobvinil Oafleye dřív?“

„Protože ve hře bylo víc věcí najednou,“ řekl Mason pomalu. „Především jsem chtěl, aby se Douglas Keene přestal schovávat. A za druhé,“ zasmál se, „za druhé jsem se chtěl prostě vytáhnout. Kdybych byl policii dal tenhle tip, tak padla všechna sláva na poldy, a ještě by mi to byli zhudlařili tak, že Keene by z toho jaktěživ nevyšel čistý. Potřeboval jsem jako sůl, aby Frank Oafley před soudem dosvědčil, že byl u Edity DeVoeové přesně v době, kdy se odehrála vražda Ashtona.“

„A hlavně jste měl příležitost zabruslit si na pořádně tenkém ledě, viďte,“ řekla Della. „Hlavně, že jste si mohl zahrát s lidmi, trochu je proti sobě poštvat a riskovat při tom vlastní bezpečnost!“

„Máte možná pravdu,“ ušklíbl se Mason. „Vždyť jsem vám říkal, že mám rád jen hodně vysoké sázky!“

„Proč jste ale nenechal Draka, aby vám našel Watsona Clammerta sám?“

„Protože tentokrát by to asi nebyl stačil sám. Detektivní kanceláře nemají neomezené možnosti. Jediná státem podporovaná firma, která ho mohla vypátrat, byla pojišťovna. Pojišťovny bezvadně spolupracují s policií a mají úplně volné pole pro vypátrání zlodějů. Jinak policie ke spolupráci moc ochotná není. Tak jsem to zařídil tak, aby Watsona Clammerta stíhali jako zloděje aut. Výsledky byly rychlejší, umožnilo to jeho okamžité zatčení a vedlo to k jeho doznání. Jak vidíte, Dello, šlo to docela hladce. Stačilo najmout si apartmá v hotelu Biltmore, předvést se tam jako novomanželé v líbánkách, ukázat jim naše nové přepychové auto a hlavně nechat recepčního, aby se do vás trochu zakoukal. Tím, že jste pak vůz ukryla a hlásila to jako krádež, jsme rozjeli mašinérii, která nám ochotně polapila údajného Watsona Clammerta. Ten chudák vůbec nic netušil, řídil si hezky své vlastní auto, které si ovšem koupil na cizí jméno, a najednou bác! v

několika hodinách sedí pod zámkem!“

„Pánbůhví,“ řekla Della Streetová, „že vaše metody jsou opravdu méně obvyklé. Ale musí se vám přiznat, že jsou náramně účinné!“

Zazubil se na ni.

„A když jste teď případ dokončil,“ řekla Della, „přebývá nám jeden luxusní buick. Co s tím sedanem uděláme? Prodáme ho, nebo prodáme starý kabriolet?“

„Ani jedno, ani drahé,“ řekl Mason přemýšlivě. „Necháme si je oba dva.“

Zvedla tázavě obočí.

„Víte, Dello,“ řekl jí, „když on je takový šikovný vozíček – pro případ, že bych si jednou chtěl vyjet na svatební cestu!“